

الآيا لله
وما في فم

وَجَسَدٌ لَا يُسَبِّحُ
بِحَمْدِ رَبِّكَ

مَحْزَنُ الْكَنُوزِ الْمَشْرِقِيَّةِ

وَمَعْدِنُ الرُّمُوزِ الْأَخْبِيَّةِ

تَأَلَّفَ

بِجَاهِ جَمَاعَةِ مِنْ الْأَدَبَاءِ

بِهِمَةِ زَيْنِ الشُّرْفَةِ

وَنَجَسَاتِ قَوْنَتِ سَيَا وَشَكِي

قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

الْجِلْدُ السَّادِسُ

طُبِعَ فِي مَدِينَةِ وَينَا دَارِ السُّلْطَانَةِ الْإِمْبَرَاطُورِيَّةِ الْتَمْسُورِيَّةِ

فِي سَنَةِ ثَمَانَةِ عَشَرَ وَثَمَانِ مِائَةٍ وَآلْفٍ بَعْدَ مِيلَادِ الْمَسِيحِ اعْنَى بِهَا

سَنَةِ ثَلَاثَةِ وَثَلَاثِينَ وَمِائَتَيْنِ وَآلْفٍ بَعْدَ هَجْرَةِ الْمُحَمَّديَّةِ

FUNDGRUBEN

DES

O R I E N T S,

BEARBEITET

DURCH EINE

GESELLSCHAFT VON LIEBHABERN.

AUF VERANSTALTUNG

DES

HERRN GRAFEN WENCESLAUS RZEWUSKY.

*Sag: Gottes ist der Orient, und Gottes ist der Occident;
Er leitet, wen er will, den wahren Pfad.*

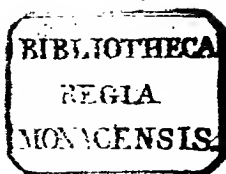
Koran, Sura II.

Sechster Band.

WIEN, 1818.

GEDRUCKT BEY ANTON SCHMID, K. K. PRIVIL. UND N. O. LANDSCHAFTS-
BUCHDRUCKER.

2^a A. G. / G

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN

Gms

MINES

DE

L'ORIENT,

EXPLOITÉES

PAR UNE

SOCIÉTÉ D'AMATEURS.

SOUS LES AUSPICES

DE

M. LE COMTE VENCESLAS RZEWUSKY.

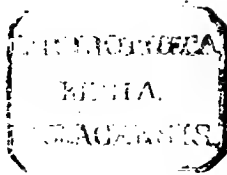
*Dis: Dieu est le maître de l'Orient et de l'Occident;
Il guide celui qu'il veut par le droit chemin.*

Coran, Sourate II.

Tome Sixième.

A VIENNE, 1818.

CHEZ ANTOINE SCHMID, IMPRIMEUR PRIVILÉGIÉ DE S. M. I. ET R.

PRAEFATIO.

Hoc anno millesimo octingentesimo decimo octavo septem quidem nec amplius revoluta sunt secula ab anno millesimo, centesimo undevigesimo, quo ordinis fratrum militiae templi posita fuerunt fundamenta, qui mox tantam in molem crevit, ut compluribus millibus equitum superbiens, in Europa ac Asia ditissimis possessionibus polens, potestati spirituali ac temporali formidandus, nondum duobus elapsis saeculis, clade funestissima extinctus procubuerit. Eodem tempore, quo bella ad vindicandum de manibus infidelium Christi sepulcrum suscepta sunt, etiam infamis ordo sicariorum, nomine *Assassinorum* notissimus, in Oriente tanquam a turbato mari haeresis *islamiticae* emerisit, duo itidem fere saecula grassatus, et paulo ante abolitionem militiae templi, *Chalifs* et *Sultanis* infensus, ab ecclesiastica et saeculari auctoritate conjuncta excinditur.

In historia hujus flagitiosissimi foederis, quae simul cum hac dissertatione germanico idiomate (e prelo Cottae) prodit, complura jam de civili Assassinorum Templariorumque nexu attigimus, quae omnia hic ex secreta templi doctrina, in novam lucem proferentur. Uterque ordo ambitionis vota amictu pietatis praetegens, pietatem tamen aut nihili faciens, aut terrenae cupiditati submittens, quamdiu scelestissima illius disciplina in secreto latuit, in immensum auctus quam maxima surgebat potentia, donec vulgato nequitiae mysterio a Pontifice et Rege anathemate et gladio petitus, occulta dogmata sanguine expians, incendium ruina sua extinxit.

Historia igitur fratrum militiae templi, et secreta ejusdem instituta eo magis ad Orientem pertinent, quod inde hic ordo originem suam duxerit, quod ex Syria, communi religionum dominantium seminario, et impiissimarum itidem sectarum sinu, oriundus, vetustissimae philosophiae Orientalis commenta ex templi hierosolymitani

P r a e f a t i o.

adytis protulerit, ac septem post saecula ab inventione crucis per Helenam et a labari exaltatione per Constantinum, *cruci*, ex religionum Phoeniciae et Aegypti commentis, antiquiorem et secretum quemdam sensum tribuerit, sanctissimis profanissima miscendo, recentissimamque Christianam doctrinam antiquissimis philosophiae orientalis symbolis adulterando.

Complures ejusdem aevi haereses, quae omnes ex arbore *gnoseos* pullularunt, veram ac plenam dogmatum suorum explicationem ex orientalibus fontibus per Orientales philologos nactae sunt. Sic *Par-sorum* commenta per *Anquetilum* in lucem producta et per *Kleukerum* illustrata, *Nasareorum* doctrinam gnosticam nuperrime a *Norbergo* enarratam legimus. *Drusorum* et *Muteveliorum* systema ab *Adlero* adumbratum a *Cl. Sylvestro de Sacy* ampliorem illustrationem expectat. *Manichaeorum* et *Ophianorum* haereses a clarissimis haeresis historiographis *Beausobre* et *Moshemio* tractatae, certe magis adhuc emicassent, si scriptores philologiae orientali majorem operam dedissent. Denique *Gnoseos* ambages ex Cabala per *Hornium* prorsus resolvuntur. Haec vestigia prementes et *Assassinorum* historiam, et *templariorum* dogmata ἀπόρρητα publici juris fecimus, quae cum ex interitu ordinis, ut Phoenix ex flamma, quoad symbola saltem, certo certius in ordine *Architectonico* surrexerint, plane nos per *ignes suppositos cineri doloso incedere* scimus ac *periculosae plenum opus aleae tractare* sentimus, si, quod per septem saecula obnuptum latuit, *Baphometis* caput lectoribus revelare aggrediamur.

MYSTERIUM BAPHOMETIS REVELATUM,

s e u

fratres militiae templi, qua Gnostici et quidem Ophiani
apostasiae, idoloduliae et impuritatis convicti
per ipsa eorum monumenta.

Quid titulus accusationis nostrae odii ac periculi praeseferat, praecipue nostro tempore, ubi doctissimi et eloquentissimi viri defensionem hujus ordinis susceperunt, poenitus perspectum habemus nec ideo ab intento manus abstinemus, quin mysterium scelestum doctrinae arcae fratrum militiae templi totum revelemus ac comprobatis singulis accusationis capitibus eos scelerum faedere ac nefaria societate inter se conjunctos haud iniquo judicio condemnatos fuisse, demonstramus; non tamen inficias ibimus multos illorum simplices, nequitiae inexpertes et mysteriorum impietatis ignaros, statutorum (publici juris factorum) fideles observatores, et christianae fidei strenuos ac sinceros defensores vixisse et obiisse, cum in omnibus hujus modi societatibus, quas reipublicae et religioni infestas extitisse historia docet, multos non deceptores sed deceptos, non auctores sed instrumenta flagitiorum, non conscios sed inscios fuisse constet. Quod si autem societatis cujusdam disciplina secreta illi, quam publice profitetur, doctrinae directe adversatur, religionis morumque fundamenta subruit, sanctissima profanat, purissima inquinat, an non et ipsum ordinem reipublicae, generique humano inimicum fuisse, statuendum, condemnationemque si non singulorum, totius tamen ordinis abolitionem pro iusta aequaque habendam? Talem autem doctrinam templariorum fuisse ex monumentis illorum adhuc residuis, sed in nullius auctoritatis hactenus habitis, ex idolis, sculpturis et nummis, ex signis, lapidibus atque aere, omnibus, nullarum partium sectatoribus sed historicae tantum veritatis curiosis, valide persuadere licebit.

Tom. VI.

1

Perlecta farragine libellorum accusationis defensionisque, 1) qui nostro primum tempore in publicum prodierunt et conquisita suppellectile historicae eruditionis nil de tenore horum scriptorum nisi obiter attingam ac omnia, quae ex utraque parte in odium et favorem celeberrimae hujus causae prolata sunt, lectori comperta existimo; non verbis disseram ubi lapides fatentur, nec scriptores historiae cingere juvat, ubi monumenta pro testibus adsunt.

Nisi nova haec et nusquam prius cognita monumenta nobis innotuissent, et si ex eis, quae oculis publicis hucusque subjecta sunt documentis de culpa aut innocentia templariorum arguere necesse foret, ex omnibus de hac re scriptoribus ultimo eorundem (Grouvelio) quam maxime adsentiremus, qui nihili faciens adminicula, quibus accusationes contra ipsos innituntur, simpliciter ex natura rerum hominum ac temporum arguens et *σμερτικῶς* de culpa et innocentia templariorum disserens hanc labefactat, illam comprobat. Et profecto! si nullum pondus inesset accusationibus ab historiae scriptoribus contra templarios cumulatis, si ex prodicione contra Ludovicum Sanctum et Regem hierosolomytanum, ex traditione castri *Karak* et *Acconis*, ex foedere icto cum *Assassinis*, ex conniventia cum Sultano Aegypti nihil contra eos arguere velimus, si saepissimis confessionibus de cultu idoli, de cruce consputa et calcata et de infandissima culpa patrata aut permissa, fidem adhibere non curemus, quid obstat, quin haec cuncta non solum pro verosimilibus sed etiam pro veris habeamus, dum naturam hominum ac temporum illorum consideramus, ac similem doctrinam similesque mores in tot aliis mediæ aevi sectis deprehendimus. Quid mirum, quod si eadem dogmata impietatis ac eadem scelera militiae effraenae tempore bellorum, pro sepulcro Domini recuperando gestorum, in diversis Orientis sectis ac nominatim in famosis *Manichaeorum Albigenisium Mazdekitarum* et *Assassinorum* invenimus, quid mirum luem hujus doctrinae et sceleris etiam in societatem militum christianorum irrepsisse, cujus fundatores per decennium nec unum candidatum sibi consociare potuerant, donec ad gremium ecclesiae confugientes secretam doctrinam (juxta omnium probabilitatem jam tunc existentem) instituto Sancti Bernardi obtegebant. Quid mirum hos cum *Assassinis* confoederatos equites, et nefaria eorundem doctrina imbutos, et in Syria degentes errore sectarum syriacarum infectos, in Oriente militantes etiam vitium in omnibus castris orientalibus per commune sibi indulsisse; quid mirum denique, hunc ordinem in exemplum tot aliarum societatum celebrium sub specie religionis imperio

inbiasse, ac in secretis suis commentis religioni solummodo naturali devotum omnia alia, quae non dominationi aut voluptati inservirent, pro nugis et ridendis opinionibus habuisse.

Haec omnia, cum Grouvellius ex natura rerum hominumque contingere potuisse ostenderit, culpamque templariorum ratione philosophica ut ita dicam *a priori* probaverit, nos eadem *a posteriori*, per invicta argumenta, facta et, oculis lectorum fidelibus subjecta, monumenta demonstrabimus.

Primo quidem de idolis vulgo *Baphomet* dictis, dein *de crateribus* aut calicibus mysticis, de *sculpturis* atque *nummis* templariorum tractabimus; ex quibus illorum secretam doctrinam eandem ac *Gnosticorum* et quidem *Ophianorum* fuisse apparebit. Dein ad vitandum obscuritatis vitium, paulo altius inquirentes doctrinam *Ophianorum* nexumque ejusdem cum antiquissimis philosophiae graecae syriacae ac aegyptiacae commentis pandemus; excursumque nobis permittemus in adyta *Architectonicorum*; symbolisque templariorum illustratis, miram illorum cum symbolis architectonicis concordantiam ac identitatem exponemus; denique illustrato toto hujus antiquissimae doctrinae systemate, adlegatis ex processu templariorum accusationum articulis, absolutam eorundem veritatem justitiamque condemnationis ab omni suspicione vindicabimus. Quod si Pontifex maximus in bulla abolitionis eosdem non qua convictos condemnavit, sed ordinem ex plenitudine potestatis ecclesiasticae suppressit, hoc non in favorem, immo contra eos nobis militare videtur, cum summum Pontificem flagitia probraque hujus ordinis ab ecclesia per tot annos tantis honoribus ac privilegiis aucti magis tegere, quam revelare voluisse censere fas sit 2). Hac de causa fasciculi actorum processus originalesque chartae et in hodiernos dies Romae obsignatae jacent, quae (prout cuncta postremo in lucem depromuntur) cum juris publici facta fuerint, mire cum monumentis a nobis detectis et revelatis consensura esse polliceri haud dubitamus. Interea jam haec ex lapide aereque desumpta monumenta ad disciplinam secretam doctrinamque perniciosam fratrum militiae templi apud omnes, qui nullo praejudicio imbuti, meram historiae fidem scrutantur, evincendam sufficient. Ingenuum candorem aliorum defensorum, qui ut clarissimus *Raynouardus* ac doctissimus *Münterus* (decus ecclesiae danicae magnumque reipublicae litterariae columen) ipsi puri probique pravitatem nequitiamque in aliis suspicari aspernantur, reveremur, sed nihilominus illorum argumenta apologetica nostrorum monumentorum numero et auctoritate prosternentur.

I. De idolis Baphomet dictis.

Non minus quam viginti quatuor horum idolorum nobis innotuerunt, quae hucusque partim publicata sed non intellecta, alia hucusque nondum juris publici facta in cimeliis latuere. Ex his primum in *Gentleman magazin* A. 1755 aere incisum, tria alia in promptuario curiositatum (*Curiositäten* II. Band 6. Stück) delineata fuere; duo in collectione Schoenfeldiana hic Viennae existunt, duodevicena reliqua in cimeliis antiquitatum Caesareo-Regiis adservantur. Omnia haec idola, uti ex delineatione eorundem hic oculis subjecta et ex comparatione cum quatuor jam alibi aere incisis perspicere licet, etiamsi non unius figurae, ac magnitudinis ac inscriptionibus diversarum linguarum (*arabicae, graecae, et latinae*) signata sint, omnia tamen eundem characterem praeseferunt, ac ad unum eundemque cultum referenda sunt.

Haec saxa, etiamsi jam sola effigie, ut ex inferius dicendis constabit, indicium cultus profani, ad quem pertinebant, exhibeant, cum tamen et inscriptiones maximam lucem affundant, has ante omnia in examen vocare, ac iisdem demum illustratis ad ulteriorem signorum explicationem indeque deducendam probationum seriem procedere aggrediemur. Inscriptiones tribus diversis linguis (*arabica, graeca et latina*) exaratae triplicis etiam quoad sensum generis definiuntur. Pleraeque graecae parvis idolis inscriptae nihil aliud, quam nomina possessorum indicant, qui illa in capsulis (*Coffris*) suis servabant; Duae aliae, una graeca, altea latina, quaedam a possessoribus excogitata jam interioris notae commenta continent; arabicae denique ubique eadem (licet transpositis verbis litterisque) proprium secretum doctrinae sensum totumque arcanae hujus disciplinae mysterium recludunt. Literae arabicae non ad amussim efformatae non tantum inexpertem sculptoris manum produnt, sed etiam subinde ex proposito truncatae, et transpositae sunt, ut et arabice legentibus secretus inscriptionis sensus ambiguitate scripturae absconderetur. Sic evenit, ut has inscriptiones *Sicklerus* in praefato curiositatum promptuario (II. B. 6. St.) primo persicas pro arabicis esse falso putaverit, quem errorem ego quidem in sequenti ternione castigans nihilominus in aliud hermeneutices *σφαλμα* incidi, cum signa haec pro symbolis alchemicis acciperem, ac princeps vocabulum *اسماء* i. e. *Metē* cum nullo genuinum arabicum sensum praeberet, pro *ماء* i. e. *aquam deserti* positam esse, opinatus sim.

I. Inscriptiones graecae.

In idolis parvis cimelii Caesareo Regii antiquitatum 1) Κ. ΣΑΚΟΙΤΤΕ. 2) ΓΛΟΠΕΟ. 3) ΓΑΤΘΥ. 4) ΑΥΧΟΥΡΟΣ. 5) ΑΥΔΟ. 6) ΑΕΤΝΟΓΗΟΛΟ (V. idolum fig. 14 tab. I.) nomina possessorum aut ficta aut vera esse subsequencia graeca et latina: ut *Petrus Toletino*, *Ludovicus* etc testantur. 7) In idolo (tab. I. fig. 2.) ΤΟΤΑΕΙΤΙΝΟΥ ΠΑΣ ΠΕΤΡΥΣ i. e. Toletini filius (πας pro παῖς) Petrus. 8) In idolo (tab. II. fig. 13.) τῶν ὑδάτων χρυσός. i. e. aquarum aurum. Quid hac aqua auriflua aut hoc auro liquido probabiliter intelligatur, inferius disserendi locus erit.

In duobus idolis collectionis Schoenfeldianae 9) ΣΑΔΥΡΥΝ. 10) ΗΕΤΗΜ quod a dextra sinistrorum legendo ΜΗΤΕΗ i. e. *Meti*. Haec idola aeri non incisa, cum ejusdem generis cum cippo jam ex *Curiositaeten* noto sint hic, ne augeatur imaginum farrago, omissa sunt.

II. Inscriptiones latinae.

In quodam cimelii Caesareo-Regii idolo (Vide Tab. II. fig. 10.) 11) LODIVVKOS ΠΙΜΟ-ΟΥΣ. i. e. *Ludovicus*. Incertum est quale sit cognomen, pluribus literis detritis. In hac inscriptione literae latinae permixtae sunt graecis, aut inexperientia aut ex proposito sculptoris ad implicandam lectorum profanorum mentem, quod praesertim in sequenti inscriptione innotescit, in qua, praeter confusas literarum graecarum ac latinarum figuras, duo secretissima vocabula litteris initialibus solummodo indicantur, ita ut de primo (*Mete*) duae solummodo primae literae adsint, duae sequentes autem asteriscis suppleantur; aliud vocabulum autem (*Gnosticus*) litteris GNO. notatum ac illius residuum, literarum loco, symbolo notissimo gnoseos, nempe serpente expletum sit. 12) In idolo cimelii Caes. Reg. (V. tab. I. fig. 11.) In idolo TRLOMNINIE TU HOMO ES REMENIESCEQE (Reminiscere) DIEM ME--(Mete) MONET PRO TORO OMNEN (omnem) GNO ∞ (Gnosticum).

III. Inscriptiones arabicae.

Absolute quod de occidentalibus i. e. graecis ac latinis inscriptionibus, dicendum erat, ad orientales et quidem arabicas transeamus, quarum parem numerum ex duodecim monumentis ejusdem generis (scilicet idolis atque crateribus) colligere nobis contigit. Lingua arabica tempore cruciatae militiae Europaeis Syriam petentibus haud incognita quidem, neque tamen adeo communis usus fuit, ut equites ejus aevi rudes ac vix vernaculam linguam legere ac scribere callentes

arabice legendi ac scribendi docti censi possint. Secretus igitur harum inscriptionum sensus, quas omnes juxta unum idemque paradigma descriptas fuisse videbimus, plures possessores idolorum sane non latebat, sed plurimos omnino legendi ignaros et arabice legendi imperitos fuisse, minime ab evidentia aberrat. Haec linguarum orientalium scientia, ut omnis alia doctrina, tunc solummodo apud clericos (et praecipue Hierosolymorum delubro addictos) vigeat, ex quibus aut ex novem fundatoribus fratrum militiae templi unus impetrato hoc doctrinae secretae ab Ophianis scripto, illud omnibus idolis *Metis* inscribendum decrevit. Haec, si temere dicta videantur, non a veritate discrepare postea invictis argumentis demonstrabimus, et hic pauca praefari necesse erat, ut lector arabicae linguae non rudis, sed sequentium argumentorum adhuc inscius errores graphicos, repetitiones transpositionesque frequentes harum inscriptionum non miraretur, sed easdem vel a solertia possessorum, qui transpositis verbis ac literis sensum secretum lectoribus profanis melius abscondere sperabant, vel ab imperitia sculptorum profectas fuisse, intelligeret. Eadem ratione jam Veteres in scribendis epistolis secretis utebantur notis ac omnia, quae de Caesaris ad Oppium et Balbum epistolis narrantur, et hic observanda sunt: *Litterae singulares sine coagmentis syllabarum, quas tu putes positas incondite; nam verba ex his literis confici nulla possunt, erat autem conventum inter eos clandestinum de commutando situ litterarum, ut inscriptio quidem alia alius locum et nomen teneret; sed in legendo locus cuique suus et potestas restitueretur.* (Ex Agell. l. 17. c. 9.) Multum profecto in solvendis harum inscriptionum nodis insudavimus, cum praeter deformitatem litterarum et transpositionem vocabulorum philologus orientalis et aspectu nominis *Mete* مة (quod non est arabicum, sed ex alio idiomate mutuatum) maxime deterreatur. Ideo ego ipse cum primum has inscriptiones chemicas putarim, hoc مة *Mete*, quod nullum omnino sensum arabice praebet ماء قيه *Mai-tih* i. e. *aquam deserti* legendum esse censi, donec redeunte hac: مة علي مة i. e. *Omnipotens Mete!* in omnibus inscriptionibus formula, hanc vocem non arabicam, sed ex lingua graeca desumptam nihil aliud quam Μητιν seu *Mentem* significare omnino dubio nobis exemptum fuisset. Inventa hujus praecipui vocabuli significatione ex duodecim nostris inscriptionibus unam aut aliam invenire opus erat, in qua rectus vocabulorum ordo, sine transpositione litterarum exhiberetur, et hoc nobis felicissime contigit per inscriptionem optime conservatam crateri marmoreo, cimelii Caesareo - Regii

insculptam, quae plenum ac naturalem minime suppleto aut detorto textu sensum praebet. Antequam hanc adiassem, ex illis, quae in libello curiositatum (II. B. 6. St.) publicatae sunt, inscriptionibus, jam perspectum habui, illam, in idolo barbato ac mammifero quae duobus solummodo vocabulis constat optimum pro eruendis aliis principium ac subsidium praestare.

Inscriptio Nro. 13. (Vide Tab. I, fig. 5).

Cum autem duo haec vocabula notis diacriticis careant, etiamsi de secundo كان i. e. *fuit aut fuere*, nullum dubium incidat, de primo, ف سبع an ف سبع *fe sebaa* i. e. *et septem* aut ف سبع *fe tissa* i. e. *et novem* legendum sit, in ancipiti relictum est, cum novem sint fundatores ordinis templariorum ideoque iste numerus magis inscriptioni idolorum templicorum conveniat, ego tamen *septem* legendum esse puto, et causas hujus lectionis in interpretatione inscriptionis secundae lectoribus judicandas libenter permittam.

Inscriptio Nro. 14. in cratere marmoreo maximo. (Vide Tab. II. fig. 1.)

Mete illa ἀρσενόδηλος figurata manu membranam explicatam tenet, in qua perspicue haec sunt legenda. علي ماته ناش نسلنا انا ف سبع كان انت
منكري ماب تيز تسيير

Exaltetur (aut Omnipotens) Mete germinans. Stirps nostra ego et septem fuere. Tu es unus renegantium; reditus πρῶτος fit.

Singula hujus inscriptionis verba in examen hermeneuticum vocemus.

علي *Teala* verbatim *exaltetur*, est nomen Dei Omnipotentis apud Arabes et الله علي *Allah teala* Deum Omnipotentem significare nullum quamvis levissima tinctura linguae arabicae imbutum fugit.

ماته *Mete μητη*, quae non est Μητις homerica, platonica, aut orphica sed nomine solummodo ejusdem affinis apud alias Gnosticorum sectas, sub nomine *Sophiae, Prunicos, Barbelo* aut etiam *Achamot* nota; ex quo ultimo nomine syriaco, haec nostra *Mete* seu mavis *Metis* desumpta esse videtur. Quae qualis persona fuerit amplius disseremus infra; nunc occasione nominis ejusdem haec attigisse satis.

• ناش *Nasch* i. e. geminans, crescens, adolescens pro ناشي *Naschi*; sic dicitur. ناش *Nas* i. e. obliviscens pro ناسي *Nassi* ut in noto illo proverbio arabico اول ناس اول ناس i. e. *primus homo, primus obliviscentium*. Adamus nimirum, quia primus dominici praecepti oblitus fuit.

نسلنا *Neselna* i. e. *stirps nostra*.

انا ف سبع كان *Ena fe sebaa kane*, i. e. *ego et septem fuere*.

Tom. VI.

Cum hic *Metē* capite cornigero barba ac pudendo muliebri expressa (vide Tab. II. fig. I.) membranā explicatā tenens haec verba loqui censeatur, illam de se loqui ac de septem Archontibus (quorum primus *Jaldabaoth* filius ejus reliqui sex ex illo geniti erant) non ambigendum; quod si aliquis loco *septem*, *novem*, legere, huncque numerum ad novem primos equites templarios referre vellet, huic opinioni, *to ego et novem* adversantur, quia fundator ordinis *Hugo a Paganis* jam in numero novem primorum equitum comprehensus est, et hac legendi ratione contra fidem historiae decem et non novem fuissent.

مُنْكَرِي tu (as) renegans *Münkeri* مَنْكَرِي tu, انت vel otioso vel ut nota unitatis: *unus* ex abnegantibus a radice مَنْكَر *abnegavit*, pro *Maslimo* non habuit: Vide *Golium*. Hoc vocabulum, hac in inscriptione non dubie legendum, in omnibus aliis difficilius eruendum est ob insuetam litterae *Kiaf* ك formam sive ex inscitia sculptoris sive ex proposito, ut abstrusior sit oculis profanis sensus apostasiae. مَاب *Reditus* (Vide *Golium* et *Meninski*).

طير pro تير in communi denominatione tam in Aegypto quam in Syria pro πρῶτον utuntur, nullumque, qui has regiones visitavit dicteriaque plebis audierit, fugere potest. Sic commune illud convitium *Eri fi tisek* هاري في طيزك continuo in ore spurcissimo habent, et in Syria nomen *Joannis Baptistae* dicteriis maxime obnoxium est, quia gallice *Jean Baptiste*, pronunciatum quasi *Dschanbatis* طير جنب sonat.

تسير *Tesir*, hanc vocem, quae toties in his inscriptionibus distincte, cum et sine notis diacriticis exarata est, pro تسير pro *Tessir* (Sad ص loco Sin س) erronee scriptam existimo. Hunc graphicum errorem nemo mirabitur, qui rudem hujus scripturae characterem noverit, ac praeterea scierit alias sectas syriacas uti *Druzos* ex proposito nonnulla vocabula praeter solitam orthographiam erronee scripsisse. Qui loco *Tesir* تسير forsā يسير *jessir* i. e. *facilem reddit*, legere malit, eundem sensum, nempe *reditus* (ab apostasia) per πρῶτον *facilis redditur*, inveniet. Lecta hac inscriptione ubi omnia perspicua ac in naturali verborum ordine posita sequuntur, eas, quae jam in *libello curiositatum* (II. B. 6. Heft) vulgatae sunt, explicabimus.

Inscriptio Nro. 15. (in libello curiositatum II. 6. a. d.)

ما نفع تير تسر ما ماته منكر تا ا ك ن ع تعلي فسيح تسلينا نفع تير In fronte Plures hic errores ac transpositiones vocabulorum jam ex priorī inscriptione patentium ac littera singularis ع quae in nulla aliarum occurrit, notandae sunt.

Incipit a voce *Mete* sed repetita prima syllaba *Me* ما; sequitur deinde vox منكر sed ita figurata, ut nisi in aliis toties evidentius scripta esset, hic certe haud agnoscenda foret. Dein vox انا pro انت sed transposito *Elif*; sequitur كان ac postea altera singularis ع.

Vox تعلى quae alias *Metem* praecedit, sed hic eidem subscripta est, et sequentia فسيح نسلنا نفع خير distincte leguntur, ع مكرانت كان ع تعلى ماته منكرانت كان ع فسيح نسلنا نفع خير *Exaltetur* aut *Omnipotens Mete. Renegans et tu. Fuere et septem stirps nostra. Utilitas in πρῶτον seu prodest p.*, quod in sequentibus brevius per *p. p.* indicabimus. *A tergo.* Incipit a voce تا quae (vide Golium) *eminet* significat, ita ut interpretari liceat, *eminet utilitas*; sed verosimilius hoc تا nihil aliud est, quam انا transposita aut ommissa prima littera. Quid sibi ع hic iterum repetitum velit eo difficilius asserere licet, cum nullibi alias occurrat; sed si ex cognita compendiarum Arabum scribendi methodo judicemus, littera talis singularis, aut initialis aut ultima pro toto vocabulo ponitur. Sic littera ك initialis vocis كيميا *Chemicam* م initialis vocis مطلب *artem talismanicam* significat, et ipsum ع in omnibus codicibus manuscriptis quam frequentissime occurrens, pro مصرع i. e. *hemistichium* posita est; hic autem, cum immediate vocem كان praecedat pro سبع i. e. *septem* posita esse videtur, ad repetendam formulam hanc principalem: *et septem fuerunt*, quae idolo barbato mammifero (Vide *Tab. I. fig. 5.*) sola ac distincta inscripta exhibetur.

Inscriptio Nro. 16. (ex libello curiositatum II. 6. b.c.)

In fronte فسيح نسلنا فسيح ي منكر تا *a tergo* تعلى ماته ناس ن انا تا نسلنا فسيح ي منكر تا *Omnipotens Mete germinans*, hucusque recte, nunc littera singularis ن ad finem تا rejicienda est, ita ut cum sequentibus, formula jam cognita *ego et septem fuere stirps nostra* eruatur. Littera, quae post *septem* sequitur ي esse videtur, quae ad finem تا rejicienda تا فلي i. e. *o tu ex renegantibus!* sonet. *A tergo* in continuationem inscriptionis a fronte positae legitur: فسيح نسلنا فسيح ي ناس ن انا تا نسلنا فسيح ي منكر تا *fit per aquam germinantem utilitas scientiae.* Aquam germinantem nullam aliam, quam σπέρμα γενεθλιακόν esse ex contextu liquet, et *scientiam*, quae hic non solito vocabulo علم sed فن id est *ars* seu *astutia* exprimitur (Vide Meninski) nullam aliam quam *Gnosin* ophiticam esse inferius magis patebit.

Inscriptio Nro. 17. (ex Gentleman Magazin desumta.)

Etiamsi perperam aere incisa sit, in parte effigiei masculinae verba فسيح نسلنا فسيح ي منكر انتان نفع خير i. e. *utilitas. Mete, ego stirps nostra*,

Inscriptio 22.

In basi parvi idoli bicipitis (*tab. II. fig. 9.*) *stirps nostra, tu renegans et septem.* Ex obversa hujus basis parte characteres latini ac arabici mixti sunt ad gnosis designandam ita, ut G. latinum (initialis Gnoseos) ac ف arabicum (eadem in forma ac in inscriptione in libello curiositatum vulgata) ac littera ن i. e. فن (*gnosis*) invicem compositae sint. *Fenn* arabice autem *scientiam* significare ex noto illo Encyclopediae Hadji Calfae titulo كشف الظنون عن سامي فنون abunde patet et mox inferius occurret. (Voci *Fenn* arabicae anglica *Funn* quam maxime affinis est.)

Inscriptio 23.

In interiore latere operculi crateris quadrati, quod vides (*tab. II. fig. 5.* et craterem ipsum ib. *fig. 15.*) *et tu, si es renegans euge! Consivia ego Mete.* Hic particula في i. e. *et O* seu *euge*, redundat, vox ناش litteris transpositis scripta et vox *Mete* dimidia parte deficiens est carens prima syllaba.

Inscriptio Nro. 24.

In peripheria exteriori crateris octoedri in *tab. II. fig. 13* figurati *تعلي ن تيز ن ح تسير ش ان سلنا ن نفع تعلي ن تيز منكر ننا تسير ن فسيح لا لمناي كا* Haec inscriptio nihil aliud continet nisi omnia jam ex prioribus nota vocabula, sed ita divulsa, ut nisi jam cognita essent, ex his disiectis elementis componi non possent.

Praeterea et character corruptus lectionem difficiliorem reddit. In fundo legitur *Mete Consivia p. p. et septem. Tu renegans.*

Hic inscriptionibus enucleatis quorum sensus foedissimam in voluptatem tendens per se loquitur et alius abstrusior doctrinae Ophiacae, per expositionem ejusdem inferius dandam, latius clarescet, loca ex processu templariorum de idolis *Baphomet* dictis, interim adducemus, quorum descriptio cum nostris optime congruit.

In puncto 32mo centum et viginti articulorum apud Du Puy, *item, quod ipsi per singulas provincias habebant idola, videlicet capita, quorum aliqua habebant tres facies, et alia unam et aliqua cranium humanum habebant.*

Aliqua nostrorum idolorum duas alia unam faciem habent, et in cratere, in cujus tegmine tale idolum effiguratum, vides pedibus ejusdem cranium subjectum est. (*Tab. II. fig. 5.*)

Ibidem art: 52 et 53. item quod facit arbores florere, item quod terram germinare.

Metem nostram ناش *i. e. Germinantem seu Consiviam aut Erica-
paim ubique vocari vidimus.*

*Apud Du Pay pag. 519 dicitur: caput aeneum bifrons; bifron-
tia sunt septem horum idolorum, tria nimirum in libello curiositatum
depicta et tria nostra idola bicipitia postamentis inposita. Idolum (tab.
I. fig. 2.) unum caput sed duas facies in fronte, alia ut supra dictum
est unum solummodo caput habent.*

Ex confessione templarii Gaucerand de Montperats.

*Che leur superieur lui montra une idole barbue faite in figuram
Bafometi.*

*Ibidem: Qu'il est de figure terrible, qui semble a un Diable di-
cendo galice Maufe.*

*Ibidem Et entant l'on que ces cordoles sont toucheés et mis ee
en tour une Ydole; qui est en la forme d'une tête d'homme a grande
barbe.*

Optime haec idolis nostris respondent, omnia *rugosa* et aspectu
tetro, quod ut jam Nicolai (pag. 292.) observavit, magis ex aporia
sculptoris quam ex instituto fuisse videtur. In figuram *hominis* facta,
pleraque *barbata* sunt, sed cum geminam speciem maris foeminaeque
praeseferant, ac nonnulla primo aspectu foeminae appareant et illa
apud *Moldenhauerum* p. 397 conservata depositio optime congruit:
*idolum hoc foeminam fuisse, ideoque se unam ex undecim mille virgi-
num putasse.*

*Zeugnifs 72 ad art. 46.: In dem Pariser Generalcapitel sah ich oft
einen Kopf von Silber, dem die versammelten Obern ihre Verehrung bezeig-
ten. Damals hörte ich und glaubte dass der Kopf einer der 11,000
Jungfrauen sey. S. 397.*

*Zeugnifs 200 er zeigte mir einen Kopf auf dem Altare mit einem
langen grauen Bart. p. 590.*

*Zeugnifs 201 Dann zog er aus seinem Busen eine Figur von Gold
oder Messing heraus, die wie ihm deuchte eine weibliche Bildung hatte,
zeigte sie ihm und sprach, Andere glauben ihr — S. 616.*

*Zeugnifs 209: einen schönen Kopf von vergoldetem Silber und
weiblicher Bildung Caput L. VIII.*

Denique cum plurima idolorum a nobis repertorum ac hic in
lucem editorum parva (majora enim in capitulis cultui secreto expo-
sita destructa fuere) et nominibus possessorum insignita sint, et illius

testis testimonium confirmatur, qui (apud Du Puy pag. 526) dixit: *quod aliqui templarii portarent talia idola in coffris suis.*

De *adoratione, abnegatione, et cultu nefando*, cujus templarii propter hoc idolum accusati sunt, satis perspicue epitheta *Metis Omnipotentis, Subactricis* et verba de *abnegatione ac reditu per, πρωκτον* loquuntur.

His pro praesenti in lucem depromtis, et *Mete* hac tam figura quam nomine ex lapidibus ac inscriptionibus nobis jam cognita, primo quale hoc monstrum biforme fuerit, dein rationem nominis vulgaris *Bafometi* quaeramus.

Mete, ut nomine sic re, non eadem est, ac *Metis Μητις* Graecorum, etiamsi *gnosticam* nostram *Metem* ab homerica seu potius ab Orphicorum *Mete* desumptam fuisse nullum dubium supersit. *Mete* nostra nulla alia est, quam *Sophia* Ophianorum, quae alias *Achamoth, Prunicos, Barbelo* audit, et etiamsi hoc nomine, quod in omnibus nostris inscriptionibus occurrit, in scriptis Patrum non designetur, apud eosdem vestigia hujus nominis ex mythologia graeca in commenta Gnosticorum translatis, ac detorti ejusdem sensus Epiphanius pro certo habet, cum affirmet quod Ophiani Graecorum fabulas et nominatim *Metis* in alium sensum transtulerint, uti videndum est apud eundem Epiphanium ubi etiam assignatur quare *canes* apud Ophianos in maxima veneratione habebantur. 4) Eusebius item *Metidi* easdem, quas Gnostici *Sophiae* tribuebant, divinae sapientiae ac providentiae functiones tribuens, modum quo *Metis* Graecorum in *Metem* Gnosticorum transfigurata fuerit ostendit. 5) Uti nomen, sic et figura utrumque sexum exhibens, ex antiquis fabulis mutuata fuit, quod ex Macrobio comperimus, qui Venerem simul masculina ac foeminina specie representatam fuisse prodit; sic et in hoc idolo *Metin* et *Aphroditem* combinatam symbolumque *prudentialis voluptatisque* conjunctum cernimus. 6) Denique et ipse Deus primogenitus Orphicorum masculo foemineus variis nominibus insignis inter quae et *Μητις* erat, huic nostrae *Meti* affinis esse videtur. Ex hoc Deo *πρωταγενει* Orphicorum et ex Dea Hierapolitana, Ophianorum *Mete* conflata fuisse videtur; nam et Dea Hierapolitana ut Plutarchus testatur *Natura erat quae semina omnibus ex humido praebeuit*, quod epitheto *ش* seu *Germinantis* optime congruit. ἦν οἱ μὲν Αφροδίτην, οἱ δὲ Ἥραν, οἱ δὲ τὴν ἀρχὰς καὶ σπέρματα πασιν ἐξ ὑγρῶν παρεχούσαν αἰτίαν καὶ φύσιν νομίζουσι καὶ τὴν πάντων εἰς ἀνθρώπους ἀρχὴν ἀγαθῶν καταδείξασαν (Plut. Crass. XVII.) *Geneseos* ergo et *scientiae* *Hodegetes* erat, ut *Mete Consivia* seu *Ericapaea* nostra.

Sophiam item Gnosticorum patris aeterni filiam foeminam spiritum duplicis generis masculini foemineique fuisse, ex omnibus qui de doctrina gnostica scripsere patribus constat. 7) Haec *Sophia* aliquando cum filia sua *Achamoth* confunditur, et aliquando ab ea distinguitur; sed sive eadem cum matre sive diversa sit, omnia certe, quae de *Achamoth* dicuntur, optime cum *Mete* nostra conveniunt, sic ut *Meten*, unum fuisse ex multis nominibus, quibus hic *Αἰών* masculo-foemineus apud diversas Gnosticorum vocabatur sectas, asserere liceat.

Nomen *Metis* si non in libris, tamen in his nostris idolis ubique occurrit, et cum omnia, quae de Sophia (alias *Prunicos*, alias *Barbelot*, alias *Achamoth*, alias *Helene*, alias *Photina*, alias *Joel*, alias *Enthymesis* dicta) optime idolis nostris congruant, de vero eorundem sensu nihil in ancipiti ponendum est.

Restat ut de nomine composito *Baphometi* inquiramus; hujus vocis graecae βαφη μυρεος i. e. *tinctoria* (seu baptisma) *Metis*, verus sensus a Nicolaio (Versuche über die Beschuldigungen des Tempelherrn-Ordens. Theil I. S. 137) perspicue proditur. Sagacissimus homo doctrinam arcanam templariorum Gnosticam fuisse, ac significationem *Bafometi* ad commenta *Gnosticorum* referri debere rite perspexit, solummodo in illo halucinatus, quod *Meten* synonymum *gnoseos* fuisse, et per idola Patrem creatorem mundi repraesentatum fuisse existimarit, cum *Mete* non legem gnoseos, sed ipsum legis latorem foemineo-masculum alias *Achamoth* dictum significet filiam τς *Jaldabaoth*, quae et *propater* sed non *pater* dicebatur.

Nicolaius igitur, nostro iudicio, veritatem attigit vocem βαφην seu βαφειον hic nihil aliud, quam tincturam mysticam, seu baptisma gnosticum significare, quod mox ex locis patrum, et ex crateribus mysticis, quorum tres in cimelio Caesareo-Regio adservantur, et qui huic baptismati ophitico inserviebant, in promptu est probare.

Primo Hermetis Trismegisti Gnostici locum jam a Nicolaio citatum videamus, ubi Deus nuntium cum cratere *mente* repletum mittit, ubi animae perfectae et ad veram gnosis tendentes se immergere jubentur. 9) Huic loco aliae patrum auctoritates opitulantur, in quibus de baptismo mystico Gnosticorum agitur, variaque vocabula ex hebraica aut aliis linguis detorta adducuntur, quorum unum βαπτισμα est 10) quid mirum ergo, et *baptisma* in *Baphen* ut *Metin* in *Meten* immutata fuisse.

Sub hoc baptismo Gnostico non lavacrum redemptionis per *aquam*, sed lustratio spiritualis per *ignem* intelligebatur, quod ex Theo-

doti excerptis ac ex *Justino* totidem verbis patet. 11) *Illuminatio mentis*, ut itidem ex *Justino* et *Irenaeo* liquet. 12)

Huic *baptismati spirituali* et *tingiturae igneae* inserviebant crateres ad pedes idolorum nostrorum exsculpti, et igne repleti, ita ut palam fiat, quomodo ritus ille mysticus administraretur. Gémina ejusdem repraesentatio ante oculos subjicitur, prima infantis (qui neophytum gnosticum exhibet) pedibus crateri huic a *Mete* impositi; (V. tab. I. fig. 14) altera pueri hujusmodi crateri flammanti superstantis ac turbine flammarum fumi circumvoluti (vide Tab. III. fig. 3) quae omnia in sequenti capite, qui de crateribus agit, clariora melius ostendemus.

II. De crateribus.

Tres sunt in cimelio Caesareo-Regio crateres pretiosissimi, quorum unus ex marmore, duo ex lapide steatite confecti, omnes tres inscriptionibus arabicis (quae jam superius explicantur) insigniti, quae propter ad eundem cultum atque ad idola jam commemorata pertinentes. Quod si inscriptionibus pro nihilo habitis de hac re ambigi possit, omne sane dubium per ipsam formam horum craterum, (vide tabulae I. fig. 9. 14. 15.) ad pedes trium nostrorum repetitam prorsus eximitur. Crateres aut calices in omnibus, quae antiquitas coluit, mysteriis adhibitos fuisse, satis notum sed primitivum horum craterum sensum magis hic illustrabimus. 13)

Extat in cratere magno, (in cujus parte superiori orgia optica exsculpta sunt,) duplex crateris figura, quam pudor hic aere impressam exhibere prohibet; tantum ut necessitati hujus commentum pareamus, illud dicendum, quod duo crateres utrumque sexum prae se ferant, masculini congressum et foemini partum. Ergo hic crater nihil aliud, quam muliebrem sexum refert ut symbolum genesis, quod etiam ad pedes trium idolorum conspicitur, hactamen diversitate, quod ibidem loco phalli ignis exardeat, qui vim genitricem repraesentat; sic in idolo (vide tabul. I. fig. 9.) ex *libello curiositatum* desumpto, ex parte foeminea ad pedes ejusdem notatur; in alio autem idolo (vide Tab. I. fig. 15.) duplex talis crater ad invicem inverso fundo apponitur, quorum unus igne, id est symbolo vis genitricis repletus est, alter infantem exhibet ex utero prodeuntem. Collum crateris mox brevius mox longius est, brevius in cratere marmoreo et in ejusdem figura (Tab. II. fig. 14) longius in vase formam lagenae vulgo *Caraffe* dictae praeseferente, quod in basi quadrata idoli bicipitis (Tab. II. fig. 9.) occurrit, et in choro caerimoniarum bap-

tismatis spiritualis seu ignei, in cratere (vide tab. II. fig. 2.) coelati ab uno ex ministris, qui rogo proximus, in manu tenetur. Litera G, quae in basi idoli bicipitis huic vasi unacum voce arabica غن i. e. *Gnosi* inscribitur, optimum commentum est, hoc vas *genesis* primum *gnoseas* ophiticae symbolum esse. Ex supradictis eundem omnium craterum mythologiae antiquae sensum fuisse affirmare nobis haud absurdum videtur.

Non minus quam duodecim ex crateribus ab antiquitate celebratis hic in testimonium afferamus, ex quibus sex in manibus Deorum Maximorum tenentur, sex aliis Geniis inferioris ordinis tribuebantur; ubique symbolum *genesis* expressum perspiciemus. Pocula Deorum sunt: *Osiridis*, *Liberi*, *Herculis*, *Mithrae*, cui et poculum *Dschemschidi* adjiciemus, et *Jovis*. Pocula alia sex sunt: *Poculum duplex animarum*, *poculum duplex Demiurgi* (apud Platonem) *poculum Anubis* et *poculum Mentis* (apud Hermetem Trismegistum.)

Quis nescit *Osiridem*, eundem cum *Libero*, *Heracle*m ac *Mithram* nihil aliud, quam *Solem* fuisse, qui juxta Macrobius, (*Saturnaliorum* libro I.) Αἰγώνητος vocatus fuit „quod semper exoriens gignitur, quodque ipse generat universa inseminando, fovendo, producendo, alendo, augendoque.”

Idem, apud eundem auctorem (in somnium Scip. lib. I. cap. 20) *Mens mundi et temperatio*, vocatur. Craterem *mentis*, quae mundum condidit, mox infra inveniemus; *temperatio* (Graece κρασις) nihil aliud quam *mixtio* est, ex qua omnis *genesis* pendet, et ex qua ipsum nomen crateris (κρατήρ) derivatum est; ideo apud Platonem (in *Philebo*) *Hephaestos* et *Dionysos* (ignis ac vinum) *Dei mixtiones* nuncupantur. Poculum *Dschemschidi* 14) nullum aliud, quam *Solis* fuisse Philologis orientalibus liquet, et ex divisione ejusdem apparet et ex *Apologia Justini Martyris pro Christianis* discimus poculum in mysteriis mithriacis ad indicandam eucharistiae mysterium adhibitum fuisse 15).

Haec pocula si ad vim genitricem solis; quae omnia inseminat ac producit, referri debent, sex alia symbola *genesis* altioris, nempe creationis mundi ac generationis animarum existimantur. Poculum primum *maius* (ἐσθρογονον) aliud *minus* vocabatur; at *genesis* per mixtionem exprimebatur ita ut κρασις, ad κρατήρα uti vir ac foeminam se haberet (*Proclus in Timaeum*). Crater item duplex ad animas pertinebat, alter *oblivionis*, ad *genesim* (γενεσσεως) alter *Sophiae* (σοφίας) ad sapientiam ducens. 16) Craterem *Anubis* in mumiis depictum videmus 17) et Craterem *mentis* jam supra in Hermete Trismegistoprehendimus. 18)

Denique poculum *Jovis Alcumenae* pro pretio voluptatis dono datum, proprio nomine *carchesium* appellabatur 19).

Primitivam igitur crateris seu calicis significationem in antiquissima Mythologia pervestigantes, cum ubique eandem fuisse comperimus, non mirabimur craterem ac calicem inter omnia antiquorum mysteriorum sacra vasa primo loco habitum symbolum coenae mysticae Gnosticorum ac doctrinae arcanae Templariorum extitisse. Etsi usui adhibitum fuisse ex scriptis non liquet, ex forma monumentorum ubi hi crateres flammantes conspiciuntur (V. tab. I. fig. 9. 14. 15.) et ex structura ipsa unius horum trium craterum illud affirmandum est, quod loco foculorum ad nutriendum ignem ex fomite incendente, ac suffimentis adhibiti fuerint, ita ut Neophyti crateri huic insistentes et suffimenta redolentes ad conjugium illud spirituale praeparebantur, quod apud Gnosticos Ophitas locum *baptismatis*, *eucharistiae* ac omnium sacramentorum tenebat.

Hanc opinionem probat ignis, quem ex his crateribus ad pedes idolorum positus ubique ferventem videmus (vide tabul. I. fig. 9. 15.) dein Neophytus sub specie infantis a parente crateri tali impositus (tabul. I. fig. 14.) denique iterum infans similiter crateri superstans et turbine fumi ex suffimentis circumdatus; (vide tabul. II. fig. 3.) quae repraesentatio cum in ipso cratere (tab. II. fig. 15.) efigurata sit, plene ejus usum demonstrat.

Hoc sacramentum ignis melius adhuc, ac cum omnibus, ad idem pertinentibus ceremoniis in cratere secundo (tab. II. fig. 2.) exsculptum est, ubi ignis non ex foculo, sed ex rogo ardens, et ordo ministrorum ac comitantium majus hujus generis festum, seu id *baptisma* seu *conjugium* spirituale vocare malis, declarat. En tibi rogam, qui aut fontem baptismatis aut torum nuptialem exprimit, tibicines ac fidicines ceremoniis adstrepentes, denique ministros stola et manipulo indutos, quorum unus vas illud mysticum in formam phialae (*caraffe*) factum (quod et in tabul. II. fig. 9 delineatum est) alter *securim*, quae etiam in illa basi (vide tab. II. fig. 9.) depicta est, tertius denique simpulum quod idolum (vide tab. I. fig. 16.) a tergo tenet, gerit.

Hae sunt ceremoniae illius mystici sacramenti ac infandorum orgiorum, quorum Gnostici a patribus accusantur, et quae sublatis lucernis promiscua turpitudine mox sub coenae, mox sub conjugii nomine celebrabant. 20) Haec orgia in omnibus tribus nostris crateribus, ibi adhibitis manifeste exprimuntur, ita ut inspicienti pateat quae sint haec orgia, et ad quam sectam Gnosticorum hic crateres,

iisdem inscriptionibus ac idola notati pertinuerint. Continet enim crater primus in duplici circulo duplicem orgiorum repraesentationem, inferiorem bacchanalium, ubi *Liber* in triumpho vectus Satyris ac Maenadibus stipatus aspicitur. Hunc triumphum cum nil ad testimonium faciat, ob minuendam imaginum copiam hic praetermittimus. Superior circulus vasis orgia Ophitica repraesentat, quae hic (tab. II. fig. 1) oculis exhibemus, omissis solummodo phallis, ut superius memoravimus; et ne forte hic Israelitas in deserto a serpentibus impetitos cerni putes, prohibet illorum cum serpentibus gestientium ac illos deosculantium familiaritas, prohibet etiam duplex monstri cujusdam figura, in quarum una masculofoeminea quae duplicem catenam (*Aeonum*) tenet, matrem *Achamoth* seu *Meten* nostram agnoscimus; in alia autem monstruosa figura, quatuor alis praedita, filium ejusdem, matri inimicum *Jaldabaoth* (de quo amplior inferius sermo erit) invenimus. Cum Ophitae, matris ejusdem *Sophiae* seu *Metis* asseclae, cultum a filio (*Jaldabaoth* seu *Sabaoth*) institutum extinguere conentur, exprimitur hic conatus per unum Ophitarum extinguentem septuplex candelabrum (symbolum biblici cultus). Duplex liber duplicem legem indicat, aliam veteris testamenti $\tau\epsilon$ *Sabaoth*, alteram novae doctrinae $\tau\eta\varsigma$ *Achamoth*, cui libro et typus inscriptionis arabicae, quae in omnibus crateribus ac idolis eadem occurrit, insculptus est.

In cratere secundo praeter *Metis*, (V. tab. II. fig. 5) *Solis* et *Lunae* (V. tab. II. fig. 7. 8) figuram *baptisma ignis* per infantem crateri accenso impositum apparet (V. tab. II. fig. 3) et ex alia parte *draco* (V. tab. II. fig. 4) conspicitur, cujus faucibus ministri infantem eripiunt.

In tertio denique cratere praeter ceremonias sacramenti mystici in fundo *Jaldabaoth* conspicitur aquilae insidens, (V. tab. II. fig. 6) ita ut idem ac monstrum in cratere primo exsculptum deprehendatur.

Modo haec omnia, prout necesse est explicabimus, ut, si eadem symbola ac easdem figuras in sculpturis ecclesiarum militiae templi inveniamus, verum eorum sensum gnosticum jam compertum habeamus.

In cratere maximo marmoreo (cujus altitudo sex digitorum est, et cujus figuram in tab. II. fig. 14 et anaglypha superiora ibidem fig. 1 conspicias) duplex primo *Metis* figura occurrit, utraque masculo foeminea, sed chlamyde diversa induitur, prima in laeva ostendens prototypon fidei ophiticae per inscriptionem arabicam, in dextera autem crucem truncatam, quae fronti idolorum (tabul. I. fig. 1 et 2.) inscribitur, et (tab. I. fig. 15.) in manu ultimi idoli gestata. Altera *Mete* duabus manibus catenam aeonum, quam idola circum collum habent (tabul. II. fig. 6)

e manibus sublatam praetendit. Talis etiam in tegmine vasis secundi quadrati cernitur, cum mitra turrita pro cornibus, quae cum ornamentum *Cybeles* aut *Rheae* sit, novum lumen origini matris *Achamoth* suppeditat 21).

Praeter hanc duplicem matris *Achamoth* effigiem etiam hi crateres duplicem filii ejusdem *Jaldabaoth* imaginem exhibent, unam in serie orgiorum ophiticorum intra duo symbola superius memorata positam, aliam in fundo crateris tertii; ambo aquilae insidentes, 22) hic fulmen gerens, ut dominus coeli et terrae, ille cum tegmine capitis quatuor alis instructo, qualis summus Aeonum et Archontum et in signis *Abraxas* dictis sculptus videtur (vide *Macarii Abraxas* in tab. IV. fig. 24. 25. 26.)

Hic est filius *Sophiae*, *Barbelot* seu *Achamoth*, dictae qui *Sabaoth* seu *Jaldabaoth* vocatus, apud Gnosticos pater *septem* Archontum, caelestium omnium ac terrestrium creator et rector contra matrem rebellavit, et in gloria sua exsultans, insane jactabat: *se esse patrem et Deum*, et *supra se neminem*. Audientem autem matrem clamasse adversus eum: *Noli mentiri, Jaldabaoth, est enim super te pater omnium primus, Anthropus, et Anthropus filius Anthropi* (Irenaeus contra Haereses Lib I. caput. 30. de Ophitis.)

Hic est, juxta Ophitas Deus Judaeorum et Christianorum, cui maledicebant, et quem proculcabant; hunc putabant Ophitae perpetua bella gerere adversus matrem suam *Achamoth* et a cognitione ejusdem matris i. e. sapientiae diyinae homines prohibere. Hic praeter septem Archontes rectores septem coelorum (qui contra eum rebellaverunt, ut ille contra matrem) et alium filium serpentiformem i. e. *τον Νου* in formam serpentis contortum produxit, qui primum patri *τω Jaldabaoth* ad seducendum hominem, *ut illum a semine luminis evacualet* ministerium praebuit; deinde vero vafer ac astutus patris partes relinquens et *Sophiam* sectatus homines ad veram ejusdem cognitionem seu *γνωσιν* revelationemque omnium naturae arcanorum perducere aggressus est. Hic denique, per flexus suos intestinorum contortionem figurans ab Ophitis dignus habitus est, ut *genitalem sapientiam* *Ζωογονον σοφίαν* (i. e. *ماتة ناس* inscriptionum nostrarum) repraesentat. Hac de caussa ab Ophitis mox *Nous*, mox nomine angelorum *Michael* et *Samael* vocatus, ut symbolum sapientiae infandae et verus dux Gnoseos in orgiis colebatur 23).

Serpentem in omnibus antiquis mysteriis Cereris ac Liberi, tam in *eleusinis* quam in *bacchicis* praecipuas partes egisse omnibus innotuit; hinc per eundem serpentem orgiorum ophiticorem et bacchi-

corum apprime difficile comperiendus nexus ad evidentiam illustratur. Discimus enim ex Clemente Alexandrino orgiorum bacchicorum insigne aliquod simulacrum *serpentem* fuisse, arcano ritu consecratum. 24)

Serpentem et *phallum*, qui in orgiis bacchicis circumferebantur, in ophiticis invenimus, ubi \top quod *Achamoth* in manibus tenet, et in fronte habet (Tab. I. fig. 1. 15.) impressum, in Cratere (Tab. II. fig. 1) cernimus quasi *lignum vitae* serpentem i. e. *sapientiam genitalem* sustens, duplicem significationem (quam jam apud Aegyptios habebat) *phalli* et *clavis* retinuit, et ideo apud ophitas *lignum vitae* et *clavis Gnoseos* nuncupabatur. 25)

Sed et praeterea tertiam habebat significationem in doctrina gnostica, nempe *termini* pleromatis gnostici, qui *Horus* appellabatur, et cujus significatio, uti ex invocatione Archontum apud Origenem videmus, ex Horo Aegyptiorum (qui juxta Macrobius idem cum *Termino*) depromta erat. 26) *Hoc lignum vitae*, quod ex *homine* et ex *gnosi* natum dicebant, et jam ipsam *gnosin* vocabant, *clavis* et *terminus*, *Alpha* et *Omega* omnis Gnoseos est; ideo illud hic in Orgiis elevatum videmus in imitationem elevationis phalli in Orgiis bacchicis et figuram ejusdem non solummodo manui matris *Achamoth*, seu *Mete* insertam, (V. tab. I. fig. 15.) sed etiam fronti ejusdem (tab. III. fig. 1 et 2) impressum videmus, qua figura, characterem vitae indicabant, quo (vide in Apocalypsi cap. VII. Vers 3.) frontes electorum notantur. Hoc \top est igitur character Baphometis, et sic ut pars pro toto *instrumentum vitae et sapientiam genitricem*, significabat. 27)

Explicatis duobus praecipuis hujus flagitiosissimi cultus infamibus symbolis $\kappa\rho\epsilon\iota\delta\omicron\varsigma$ et $\Phi\alpha\lambda\lambda\eta$ per craterem et crucem truncatam seu \top redditis nos ad alia duo symbola, in his crateribus expressa transeamus, quorum unum i. e. *sol et luna*, et in Baphometis signis frequentissimum cernitur, aliud videlicet *draco* in crateribus et in sculpturis ecclesiarum templariorum invenitur; primum ex mysteriis antiquissimis desumptum, secundum proprie *gnosticum* ac quidem *ophiticum* erat.

Sol et luna qua generationis praesides, primum in his mysteriis locum obtinent, ubi de nil alio quam explicanda Genesi agebatur. Sol qui *Oriens* (juxta Macrobius saturnal. Lib. I. cap. 17.) *omnia generat inseminando, producendo, alendo* omnia in apertam lucem: Luna, quae (juxta eundem Macrobius in somnium Scipionis lib. I.) *vitalis mortisque confinium* erat; secretae naturae generationi invigilabat, ac ideo figurae eorundem in cratere alabastrino ita repraesentantur ut geniturae sol, partui luna praesideat.

De dracone non abs re erit, ut aliqua scribamus. Monstrum illud quadrupes cauda retorta squamosum ac hispidum revera crocodilus potius quam draco esse videtur, et mox videbis, nil referre si crocodilus vocetur. Cum in sculptura crateris (Tab. II. fig. 4) infantem devorare minetur, cumque in sculpturis ecclesiarum templariorum idem draco infantem deglutiens repraesentetur, illum draconem vocabimus, quia juxta S. Epiphanium Ophitae hujus mundi praesidem *draconis* effigiem habere, ab eoque animas gnosis non habentes absorberi, rursumque per caudam in hunc mundum refundi docebant. 28) Hujusmodi autem draconis effigiem infantem deglutientis ac refundentis, inferius in explicatione sculpturarum ecclesiae templariorum *Schoengraberiensis* inveniemus; sufficit hic animadvertere, hominem illum, qui in anaglypho crateris secundi infantem e fauce draconis retrahit templarium seu verum gnosticum repraesentare, qui infanti Gnosim infundens, impedit, ne a mundo absorbeatur.

Citato pretiosissimo Sancti Epiphanii loco, qui per draconem gnosticos praesidem mundi intellexisse nos docet, adstipulatur et Origenis diagramma ophiticum, in quo *Leviathan* per draconem explicatur, at mox cum *Behemoth* seu crocodilo confunditur. 29) Hujus confusionis optimus testis est liber *τ 8 Ibn Wahschije de alphabetis incognitis*, ubi eadem, quam diagramma describit figura, decem circulorum, depicta et monstrum scarabeiforme, hos circulos in manu tenens ut *anima mundi* sub nomine *بفوميد Bafomid* explicatur. 30) Per affinitatem vocis seducti, cum librum praefatum *τ 8 Ibn Wahschije* in anglicum idioma transtulissemus illud corruptelam vocabuli *Baphomet* esse existimavimus, quod etiam si concordantiae vocis *τ 8 Bafomid* et *Baphomet* valde innitatur, ac probabilior sit explicatio quam illa jam trita, censens *Baphomet* vocis *Mahomet* esse corruptionem, nihilominus nullo valido argumento roboratur, ac cedere debet explicationi, quam inscriptiones nostrae, arabicae et latinae omnes nomen *Metis* praeseferentes ab omni ambiguitate vindicant.

Omnium figurarum ac symbolorum craterum explicatione absoluta, per quam nobis patuit verus sensus *patris* ac *matris* i. e. *τ 8 Jaldabaoth* et *Achamoth*, *calicis* ac *crucis* truncatae, *siderum* ac *draconis*, de ipsis orgiis ibidem expressis brevissime dicemus, omnia tria Ophitarum sacramenta, *baptisma*, *eucharistiam*, et *conjugium*, seu potius nequissimam horum sacramentorum profanationem in his tribus crateribus exhiberi. De ignito *baptismate* crateris ardentis, cui infantem impositum videmus (tabul. I. fig. 14 et tabul. II. fig. 3)

jam supra egimus; item *eucharistiam*, ubi Ophitae serpentes exosculantur ex locis patrum explicavimus; superest ut de *conjugio* spirituali, quod in tertio cratere repraesentatur, perpauca addamus. *Irenaeus, et Tertullianus* 31) de hoc conjugio spirituali Gnosticorum loquuntur, qui sic illam conflagrationem Stoicorum indicabant generalem, ac illud cum omnibus ceremoniis nuptialibus in cratere tertio, ubi torus per rogam inflammatum figuratur, perspicimus. (V. tab. II. series 2)

Explicato igitur primitivo *crateris* aut *calicis* in mysteriis sensu, etiam de tralata ejusdem significatione, pro symbolo societatis seu *et alipias* adhibita, aliqua nunc dicenda arbitramur. Nemo ignorat craterem seu calicem in antiquissimis mysticis ac religiosis institutionibus, etiam symbolum coenae ac potus convivialis fuisse, ac in eodem sensu accipi etiam hodie apud omnes ordines *Dervischorum*, sed luculentissimo testimonio confirmatur, per denominationem crateris Osiridos in coelum assumpti, quod hodie apud Orientales كاسه درویشان *Kasei Dervischan* i. e. *calix Dervischorum* nuncupatur. Pernotum hoc commentum etiam per sculpturas ecclesiae Schoengraberien-sis confirmatur, ubi sex crateres invicem propinquos sex communitates templariorum indicare verosimile videtur. Calicem symbolum templariorum fuisse etiam *Assemani* locus a Reverendissimo ac doctissimo episcopo Münthero nobis communicatus testatur, ex quo etiam ea sepulchra quae cum calicibus in Sicilia inveniuntur (V. tab. III. fig. 13) templariorum fuisse colligitur. 32)

Post haec nihil dubii superest celeberrimum illum mediæ aevi craterem sub nomine *Sancti Graal* notum nihil aliud, quam symbolum communitatis templariae ac sapientiae gnosticae significasse. Huic assertioni tota fabula, sub nomine *Titurel* nota, auxiliatur. Vides ibidem templum a *Titurel Sancto Graal* in Monsalvaz (Monte salvationis) exstructum. Custodiam ejusdem delatam equitibus templariis (*die Tempeleise*), qui illud sanguine suo defendunt, et pro illo dimicantes orbem pervagantur. Locum ubi sanctissimus *Graal* inveniat si quaeras, semper ad Orientem refertur ac exaltatio mystica quam poema *Titureli* toties spirat, quoties in elogiis hunc calicem incelebrat, abstrusum quoddam arcanum subintelligi probat. Totum templum a *Titurel* aedificatum talibus ornamentis superbit, ut suppositioni nostrae plurimum faveat. Inter haec ornamenta et *Metis* tabulae (*Met-teteaveln*) apparent et *velum* illud mysticum ab angelo coelo delatum quod etiam in *Titurelo* describitur, et hodie in sculptura ecclesiae templariorum Altenburgensi et Berchtolsdorfensi conspicitur (vi-

de tabul. III. fig. 5) cujus sensum inferius, ubi de symbolis his singulariter tractabimus colligere licebit. 33)

Quod si sub sancto Graal calix mysticus, symbolum Sophiae gnosticae intelligitur, quid tabula rotunda duodecim equitum significet satis liquet; nam ex statutis a MÜNTERO publici juris factis scimus numerum *duodecim* in omnibus templariorum imperiis praecipuum fuisse. Duodecim erant electores, qui cum praeside magistrum novum eligebant, duodecim magnae ordinis dignitates, duodecim seniores ordinis, quibus primus ejusdem senatus constabat, duodecim in Oriente *Balliae*, actotidem (ut videtur) in Europa provinciae. Equites igitur tabulae rotundae, cui Arthur praesidebat, nihil aliud, quam duodecim seniores aut archontes templariorum repraesentasse vero simile est, ac sub custodibus St. Graal ipsos fratres militiae prout custodes calicis gnostici ac in mysterium iniquitatis gnosticum initiatos intelligi debere existimamus. 34)

III. De sculpturis in ecclesiis fratrum militiae templi existentibus.

Extant in compluribus ecclesiis fratrum militiae templi sculpturae et figurae hieroglyphicae, quae cum magnopere conveniant cum symbolis idolorum ac craterum, plenam omnium eorum, quae de *Baphometis* et *calicibus* diximus, fidem faciunt. Etiam si in perscrutandis talibus sculpturis etiam extra fines imperii austriaci, insudavimus, nullae hucusque aut perquam obscurae notitiae ad nos pervenire; illud prorsus probabile est, quod plura adhuc monumenta templariorum aut in scriniis, ut idola, aut in parietibus, ut anaglypha, existunt, quae huc usque abscondita aut ignorata, si in lucem proferantur, omnibus de hac materia jam dictis et adhuc dicendis nova argumenta suppeditabunt.

Nos igitur hic solummodo de sculpturis in septem templariorum ecclesiis, quae hucusque injuriam temporis effugerunt, sermonem faciemus. Harum tres in Austria (*Schoengraberiana*, *Waltendorfensis* et *Berchtoldorfensis*) una in Hungaria in urbe *Deutschaltenburg*, et in vico *Murau* duae aliae in Bohemia (una *Pragae*, alia *Egrae*) cernuntur. In Styria, quae nobis patria, etiam si plurimis in locis fratres militiae templi residisse constet, nullae tamen in ecclesiis sculpturae supersunt, et picturae in turri *Neukirchensi* in districtu Cilleiensi vix ante decennium per decanum loci deletae fuere. 35)

1. *Ecclesia Schoengraberensis.*

Ex omnibus his praecipuum monumentum miro quodam modo per seriem quinque seculorum, inter tot tantasque clades, inter incendia et ruinas conservatum, est ecclesia in vico *Schoengraben* aedificata ad viam publicam, quae ducit a Vienna in Moraviam occidentalem, prope oppida *Dietrichsdorf* et *Sitzendorf* ubi principales fratrum militiae templi habitationes in eorundem Historia memorantur. 36) Tot sculpturae in ecclesia Schoengraberensi numerantur, ut omnes hic aeri incidere non fuerit. Sed nec sola multitudo omnibus publicandis obstabat, cum aliquae (adeo sublimē locatae ut sine scaelae ope aciem oculorum effugiant,) obscoenissima quaedam flagitia repraesentent. Igitur ex his inferiorem solummodo seriem ad firmanda nostra argumenta exhibemus 37), ac brevi descriptione sculpturarum seriei superioris adjecta, veram eorundem ad naturam effigiem editoribus Spintherianorum Architectonicorum mediū aevi relinquimus. Praeter obscoenitates et turpitudines haec series imaginum et ideo minus ad cumulum argumentorum nostrorum pondus adfert, quod praeter capita *Metis* et *Jaldabaoth* (illud serenum ac formosum, hoc trux ac tetrum, illud angelicum, hoc diabolicum) plura phantasmata adsint, quae, etiamsi sensu quodam arcano sane non careant, ad eundem tamen pro praesenti demonstrandum nostra commenta adhuc laborant.

Consistunt igitur ecclesiae Schoengraberianae anaglypha admodum prominentia et adhuc bene servata ex duabus seriebus imaginum, quae a posteriore ecclesiae parte semicircularem sacristiam e saxis quadratis nitide exstructam, extrinsecus exornant, ita ut quaevis series systema quoddam completum exhibeat; inferius a sinistra ad dextram, superius a dextra sinistram versus perlustrandum; cumque tres in hoc semicirculari aedificio fenestrae habeantur, quarum parietes his figuris insigniuntur, totius iconismi opus in tres divisiones dividitur, in quarum quavis separata sculpturarum pars conspicitur, ita ut tres in serie superiori, et totidem in inferiori stationes videantur.

Series inferior.

In tribus stationibus totidem imagines anaglyphae continentur, quarum prima originem et initium, secunda progressum et incrementum, tertia finem ac triumphum *Gnoseos* i. e. doctrinae arcanae templariorum repraesentat, ita ut, post explicata superius Ophitarum et Gnosticorum aliorum symbola, de vero imaginum sensu nihil ambigi possit.

Videmus igitur in prima statione historiam lapsus protoplasta-

rum effectum, cui quaedam addita sunt nihil ad sensum biblicum pertinentia et tantum ex figmentis Gnosticorum explicanda. Eva enim non velatur, qua pudor jubet, imo sua manu penitus revelatur, atque illi praeter serpentem et canis assilit 38) et serpens flexuosis spiris tam canem quam brachium Evae implicans, in aurem susurrans, tentationem parat, cui Eva facile cedens altera manu pomum Adamo exhibet. Illectus prohibetur a tetra aliqua figura, cujus facies speciem diaboli praesefert, sed si ex angulo sinistro consideretur aliquam non negandam cum capite Christi, spinis coronato, similitudinem habet. Hic est *Jaldabaoth* seu *Sabaoth*, 39) qui juxta doctrinam Gnosticorum Adamum prohibere conabatur, quo minus seductioni cederet serpentis, qui per Gnosin i. e. cognitionem carnalem viam ad matrem Achamoth monstrare tentabat. (V. delineationem hujus iconismi in tab. III. fig. 1) 40.)

In media statione templarius seu gnosticus conspicitur throno insidens manu dextra aut benedicens aut jurans, manu sinistra sceptrum gerens. Thronus pro basi insistit draconi illi monstruoso, quem jam ex anaglyphis crateris secundi novimus ubi infantem absorbere minatur, et ne minimum dubitari possit eundem istum draconem esse, de quo Sanctus Epiphanius ut symbolo gnostico praesidis mundi loquitur (qui omnem hominem Gnosi haud imbutum absorbet, ac iterum respuit,) duplicem hic infantem videri licet, quorum unus in faucibus haeret, alter per inferiorem corporis partem iterum per secessum ejicitur. (V. tab. III. fig. 2). Hic est draco, quem templarii eorum sepulchris insculpti in templo londinensi conculcant (vide tab. III. fig. 7. juxta Marshamium 41) Hic denique idem est draco, qui tempore institutionis militiae fratrum templi ex commentis gnosticis in vitam Sancti Georgii ac cum eo, sed sine infante in insignia Britannica transiit, ac certe draco gnosticus infantem absorbens originem dedit serpenti *Visconti*, qui adhuc hodie in insignibus regni Mediolanensis conspicitur; qui *draco* Gnosticus bene distinguendus ab adversario suo *serpente* est. 42)

Manus benedicens aut jurans et sceptrum liligerum eandem figuram prae se ferunt, quali in antiquissimis medii aevi nummis Imperatores aut episcopi thronis insidentes, mundum benedicentes et regentes effinguntur. Sceptrum hic Imperium mundi significat, figurae throno adstantes populos indicant *templario* seu *Gnostico* (aut si mavis *ordini templi* seu *Gnosi* throno insidenti), fructus et animalia terrae (frumentum et ovem) in donum afferentes. Ex variis scripturae locis illud conjiciendum, quod Gnostici censuerint in dextra digitos duos inclinante et tres attollente virtutem quandam secretam et peculiarem

inesse. Hos locos in sensum suum praviter detorsisse arbitramur, ut: *dextera Domini fecit virtutem*, quod legis sepulcro incisum (apud Seelaender pag. 112 tab. B.) ubi dextera benedicens crucis superiorem partem ita obtegit, ut truncata figuram \top i. e. *signum Bafometi* exhibeat. Talis textus scripturales sunt etiam: In *manu robusta* eduxit te Deus ex Aegypto. Exod. III. 10. Mittam *manum meam* et percutiam Aegyptios et *manus* Domini erit super jumenta tua. Exod. IX. 22.

In tertia statione (tab. III. fig. 3) leo conspicitur quem templarius mactat duobus adjuvantibus canibus, quorum unus leonem a tergoprehendit. Hic est triumphus Gnoseos seu doctrinae spiritualis Ophiticae supra religionem Dei Sabaoth, qui apud Gnosticos *Jaldabaoth* nuncupatus et sub specie *Leonis* aequae ac *Draco* proculcabatur. *Conculcabis Leonem et Draconem.* 43) Hic autem non amplius calcatur pro contemptu significando (quod templarii calcando crucifixum exprimebant) sed jam mactatur a templario, adjuvante illo Hodegete, qui ubique in his sculpturis mysticum illud ac infame osculum innuit, quo templarii in receptione spinam dorsi deosculabantur. Talem etiam canem vides ad posteriora idoli genuflexi (ex *curiositatum libello* desumpti ac hic in tabula I. fig. 4. delineati) in quo nihil aliud quam Gnosticum aut Templarium agnoscimus, qui per canem posterioribus partibus adhaerentem nil aliud quam turpissimum templariorum flagitium indicat. Hinc verosimile est, sub cato de quo in accusatione templariorum repetita mentio fit, catulum seu canem significari.

Per hunc mactatum leonem innotescit, quid sibi velint *securis* et *pellis leonina* in idolis et crateribus templi expressae. Securis qua instrumentum mactandi leonis exhibetur (vide in basi Baphometi bicipitis tab. I. fig. 9 et in processione conjugii mystici in cratere secundo tabul. II. fig. 2) pariter ac pellis leonina tanquam trophaeum leonis jam mactati lumbis idolorum (V. tabul. II. fig. 2. 6.) ut perizonium circumligata. Etiam si *securis* jam in mysteriis antiquissimis *Bonae Deae* circumferebatur et *perizonium* jam apud *Essenos* in usu erat, sensum perizonii architectonici propriorem in hoc perizonio templariorum, quam in illo essenico deprehendere est. Vide ergo hic in tribus seriei inferioris anaglyphis *originem progressum* ac *finem* gnoseos seu doctrinae arcanae templariorum, per imagines hieroglyphicas *arboris scientiae*, *templarii throno insidentis* et *leonis mactati* affatere figuratum.

Series Superior.

Etiam si omnes sculpturas explorare ac explicare hujus operis non est, cum pleraque ibidem etiam ornamenta architectonica videantur, brevis tamen eorum, quae ad confirmanda nostra argumenta conferunt, mentio fiat. Ut inferior ordo sculpturarum a sinistra ad dextram progrediens totam gnoseos ac ordinis templarii historiam symbolicam exhibet, sic superius anaglyphorum systema a dextra ad laevam procedens Gnostici seu templarii biographiam ab infantia mortem tenus comprehendit.

In prima statione puer cernitur, futurus Ophita seu Gnosticus templarius, impudice contrectans ursum, animal huic vitio ita obnoxium, ut apud Arabes proverbium *الوط من الذب* circumferatur, quod, ut prohibeat ac alumnum sibi vindicet templarius cum lancea accurrit, ursum transfigendi et infantem ad proprias illecebras traducendi causa, quod non obscure canis supra memoratus innuit. Alia ex parte puer jam adolescens factus blanditiis puellae resistit, quae illum flores offerendo allicere conatur; sed ille nihilo minus immotus brachiis supra pectus consertis foemineas illecebras aspernatur. Inter has duas sculpturas eroticas primae pueritiae ac adolescentiae, lapis conca-merationis, caput cum operculo quadrato, ordinem templi repraesentat, cui duo templarii habitu ordinis induti et praeciñcti adhaerent, verum vitae suae futurae fulcrum *lapidem angularem ac clavim gnostici* aedificii indicantes. 44) Ornamenta architectonica, circa hanc stationem optime bacchico ejusdem sensui congruunt; nam ex racemis et pampinis composita, intermixtis phallis, (adeo sublimi positae ut ex inferiori parte difficiliter discerni possint) quae omnia per lapsum quinque rum adhuc optime servata conspiciuntur.

Statio, quae media est seriei superioris, sicut prima, in tres partes divisa est. Pro capite humano sive angelico gnoseos aut ordinis templi est ibi caput diabolicum $\tau\alpha$ Jaldabaoth, qui una manu foeminam (Metin) altera templarium renitentes ad se trahit, ac sic tribulationes et adversitates figurat, quibus Gnosis et sectatores ejus a Jaldabaoth petuntur; alter templarius felicem his daemonis persecutionibus sese fuga eripit, leoni insidens, ac eodem quasi perdomito ac sibi obtemperanti vectus. Huic templario fugienti ex alia parte respondet delphinus (uti videtur) avi ita colludens ut caput ejusdem ab illo absorbeatur; cum inferior delphini pars obtruncata et superior solummodo supersit, asserere non licet, quale ibi repraesentetur animal, etsi eae-

dem delphini et avis (columbae nimirum) colludentium atque invicem se deosculantium figurae conspiciantur in aurea templariorum cruce in Cimeliis Principis Augusti Archiducis Antonii Summi Magistri equitum tentonicorum adservata. 45)

Tertia statio, ut duae priores in tres partes divisa, omnium uber rimam figurarum copiam exhibet. In summo concamerationis lapide seu clavi idem quod in statione prima jam vidimus caput, magistralli cum operculo conspicitur, cum duabus manibus extensis, quarum sinistra jurat aut benedicit, dextra librum (novae nimirum legis gnosticae seu doctrinae arcanae templariae) sustinet. 46)

A dextra parte, qua liber est, *Mete* velata infantem in sinu tenet cui fructum arboris gnoseos, nempe pomum, porrigit. Ne tamen in tanto figurarum profanarum numero, haec foemina pro virgine matre Dei haberi possit, totus velaminis habitus, qui prorsus illum idolorum refert, et torques prohibet, in quo *deauratum illum ornatum*, quem juxta accusationis templariorum articulos, idolum in collo gerebat, agnoscimus. 47) Juxta manum benedicientem sex vasa aut crateres mystici diverso ordine sic ponuntur, videlicet: tres in serie, duo superius, et unus seorsim. Eorum significatio latet, sed singuli hi crateres pro symbolo societatum mysticarum jam intellecti, hic forsitan sex *ballias* aut *domus capitulares* fratrum militiae templi indicant quae ab hac sede ordinis in Austria moderabantur. Aut si mavis etiam hic gnosticus aliquis *senarii* sensus quaerendus, qui jam apud Pythagoraeos genitilis *numerus* et *conjugium* vocabatur. Juxta Gnosticos autem Jaldabaoth sex virtutibus (id est Archontibus, qui *Amschaspandis* Magorum exacte respondent) hominem formare imperavit. Idem mundus et sex creatus diebus ad sex hos crateres mysticos, qui vasa geneseos significabant, referendus. 48)

Satis explicata media statione in ultima primo nos ad dextram, deinde ad sinistram convertamus. Ad dextram foeminam velatam cum infante vides, qualem obnupto capite cum infante in idolis jam perspeximus; hanc sellae insidentem daemon ille Jaldabaoth manu detrahere, aut ad se trahere conatur, altera manu autem fuscina tenens ex tribus capitibus humanis, quae cum aliis rebus in coffino congesta sunt, unum fuscina seligit. Si in hac foemina, capite obnupto, *Mete* agnoscenda, quid tria haec sibi capita velint, quamvis pro certo non adfirmarim, conjiciendum tamen puto, forsitan haec capita esse trium religionum, mosaicae, christianae, et islamiticae fundatorum, qui Deo Sabaoth seu Jaldabaoth servientes ejusdem inter homines cultum vul-

garunt, ac ideo ab incredulis illius aevi, quo haec ecclesia aedificata fuit, sub nomine trium impostorum designabantur. 49)

Ad sinistram finis vitae Templarii exhibetur, jam mortui super terram jacentis, archangelo Michaeli stateram iudicii tenente, atque opera ejusdem librante. Lanx in qua poma, bellaria ac alia sensuum blandimenta posita sunt, et quibus ophitica templarii vita repraesentatur in terram descendens iudicium Michaelis ei favere ostendit, quod ut Jaldabaoth impediatur, aliam lancem ascendentem deprimere conatur. Haec trutinæ iudicii allegoria de qua in commentatione nostramumiae (pag. 288 Tom. V.) amplius disseruimus, optime toti doctrina gnosticae respondet, cum, ut supra vidimus, serpens vaferimus, apud Gnosticos *Michael* nuncupatus, agat iudicii partes hocque modo vitam Templarii seu Gnostici in die iudicii pensitans omnia ejusdem flagitia pro bonis operibus accipit. Hoc igitur modo cycli vitae Gnostici, quem a primis infantiae annis ad *Gnosin*, id est genitalis sapientiae doctrinam educatum, dein per Jaldabaoth insectatum vidimus, hic cum morte ejusdem ac ultimo iudicio terminatur, et duplex haec anaglyphorum series duplicem historiam *Gnostici* et *gnoseos* seu Templarii et totius ordinis declarat.

Praeter haec anaglypha praefata, in sanctuario ipso ecclesiae leonum pedes exsculpti conspiciuntur, quae symbola $\gamma\delta$ Jaldabaoth ut ejus hic vestigia terrent; et in quatuor angulis quatuor Evangelistae sub specie trium animalium, et daemonis (loco angeli) perquam ridiculi repraesentatur. 50) In stabulo vero ad decanum pertinente e regione ecclesiae tria templariorum anaglypha muro inserta, e ruinis domus capitularis (nunc cella et torcular) huc translata notantur. Solemni ordinis habitu induti, hac manu ensem, illa Baphometi signum (nempe phallum i. e. clavimgnoseos) sub \dagger figuratum tenent.

2. *Ecclesia templariorum Waltendorfensis.*

Qua montes descendunt in planitiem *Tayensem*, surgit ecclesia *Waltendorfensis*, quam Templariorum fuisse testantur non solummodo sculpturae sed etiam idola geminum habentia caput, quae hic anno 1792 ex subterraneo quodam prius ignoto effossa fuerunt. Haec idola partim lignea, partim figulina partim lapidea a fossoribus diabolorum opus credita, illico abjecta per aliquod temporis puerile ludicrum erant, ut plures adhuc viventes adfirmant. Haec idola nulla alia quam *Baphometi* fuisse ex eorum descriptione facile compertum. Ab australi hujus ecclesiae parte maceries in cumulum exorta conspicitur,

quae (ut mox probabitur) fragmenta esse coenobii ab australi parte aedificati ostendit. Denique exterius in muro varia anaglypha inserta sunt, quorum tria juxta delineationem et explicationem Eislianam 51) (quam fusiolem vide in *Archiv für Geographie Historie Staats- und Kriegskunst* Nr. 44, 45.) hic (V. tab. III. fig. 14, 15, 16.) conspiciere est. Vides ibidem equitem templarium qui una manu ramum aut ensem flammantem, altera baculum in figuram signi baphometici τ formatum sustinet; dein canem (fig 14) denique ipsum templarium (cujus galerus idem ac ille idolorum) pelli leonis jam mactati, in figuram lintris explicatae, insidentem ac illius caudam contrectantem. (fig. 16.) Quae omnia tria: τ , *canis* et *leo*, uti jam demonstravimus, mera Templariorum et Ophitarum sunt symbola.

3. *Ecclesia Berchtolsdorfensis.*

In vico *Berchtolsdorf*, communiter *Petersdorf* dicto, qui non longius duabus horis a Vienna distat, ecclesia et domus capitularis unacum ruinis coenobii tam bene servatae, ut mirum quomodo tot saecula inter tot tantasque clades et obsidiones turcicas duraverint. In ipsa ecclesia gothice aedificata nullae conspiciuntur sculpturae, sed in choro ipsius Baphometis ingens signum τ cernitur, constans ex duobus magnis lapidibus, quorum unus rectus alter transversus. In exteriori ecclesiae parte supra portam anaglyphum sed pro dimidio contritum apparet, quod forsitan pro simulacro Dei patris et Dei parae acciperetur ab iis, qui in secreta doctrinam Templariorum non initiati sunt, sed cum figura sceptrigera eandem speciem praeseferat ac illa in anaglyphis Schoengraberianis draconi insidens, et cum alia foeminea velum supra caput expansum habeat, primam Templariorum ordinem, secundam *Meten* indicare non absurdum putamus.

A meridie ecclesiae exstat adhuc coenobium Templariorum pene quidem dirutum, sed tota aedificii distributione optime conservata. Apud ecclesiam Schoengraberianensem item a meridie coenobium existebat, super cujus fundamenta hodie publicum diversorium videmus exstructum. Quod coenobium istius modi a meridie ecclesiae semper consurgit, id non casu sed ex proposito ita situm fuisse videtur, ad imitationem habitaculi hierosolymitani, quod, ut Willermus Tyrius testatur, *Rex iisdem in palatio ab australi templi parte sito concesserat*. Cum hac illud locandi ratione et coenobium juxta templum *Titurelianum* positum mire convenit. Hinc confirmatur templum in Titurel paradigma omnium ecclesiarum templicarum existisse, seu potius ad earum imaginem a poeta exornatum fuisse. 52)

4. *Ecclesia Altenburgensis.*

In oppido hungarico *Deutsch-Altenburg*, fere in confinibus Austriae, ecclesia antiqua templariorum exstat, in qua pariter supra portam mystica quaedam figura (tabul. III. fig. 5 delineata) exhibetur, cujus sensus ex jam notis gnosticis commentis rite interpretari potest. Aspicis hic *Meten* seu *Achamoth* masculofoemineam pallio mystico indutam ac barbatam, cui angelus cum velo occurrit. Cum enim in *pleromate* (vide Notam 52) *Sophia* (*Achamoth*, *Mete*) angelis occurrisset, eosque nudos conspiciens erubisset, velum arripuit, ut caput obnuberet; hoc est igitur velum illi in hoc anaglypho ab angelo oblatum, et illud est, quod in Titurel ita describitur, ut eam descriptionem prorsus ex quadam gnostica repraesentatione desumptam fuisse, non sit inficiandum. Nempe de *angelo* agitur, de coelis descendente, et velum afferente, ac de *columba*, pariter de coelis descendente, quae spiritum sanctum significabat. Gnostici enim ipsam *Achamoth* spiritum sanctum arbitrabantur et sub specie columbae repraesentabant. 53)

5. *Ecclesia vici S. Martini in comitatu Szaladensi.*

In confinibus Styriae et Hungariae, in districtu *Murau* dicto, ecclesiam Templariorum variis sculpturis hieroglyphicis profanis exornatam et subterraneis instructam existere ex itinerario defuncti illustrissimi Comitis a Teleky (*Reisen durch Ungarn und einige angrenzende Länder* p. 216.) comperimus; harum delineationem una cum tot aliis quas hic exhibemus sculpturis, aeri incidi curassemus, si post elapsos sex menses, per quos in expectatione harum figurarum (ab Excellentissimo Comite Georgio *Festetics* promissarum) huic dissertationi edendae supersedimus, eandem tamdiu sub proelo haerentem tandem in lucem proferre cadens anni tempus non serio monuisset.

Igitur de ecclesiae hac S. Martini episcopi in *Pomorje* in peninsula *Murau* dicta aliqua solummodo quae ex epistolis parochi Rev. Jos. Horwath mediante amico discere potuimus hic addemus.

Ecclesiam hanc olim Templariorum fuisse ex eo probatur, quod, ecclesiam filialem ejusdem *Novi Duori* (*Ui Udvar*) uno quadrante horae ab ea distantem olim eorundem collegium fuisse, ac usque ad annum C. 1277. viguisse, Szentivany (*in dissert. paralip. Catal. 44.*) testetur. *Nova Curia* praedicta, quae ut filialis ad matrem ecclesiam S. Martini spectat, erat praeceptoratus subjectus Priori claustrum Auranæ in Croatia. Item tempore P. Augustini Gazotti, qui anno 1313 episcopus Zagrabiensis constitutus fuit, conventum militum crucigero-

rum in ecclesia *nōvae curiae* in insula Murodravana super Csakornyam extitisse ex historiis notum. Annus, qui ex parte sinistra altaris fornici in ecclesia S. Martini inscriptus visitur, recentiorem aliquam ejusdem reparationem, nimirum 1468 testatur. Sculpturae autem certe saeculo aut duobus saeculis antiquiores ad secretam Templariorum doctrinam referri debent. Consistunt in figuris crucis rubrae variae magnitudinis, ac in capitibus, quae an *της Metis* aut *τς Jaldabaoth* characterem prae se ferant e longinquo difficile judicatu est.

De aliis Templariorum in Hungaria ecclesiis aut coenobiis residuis, etiamsi plurimum sategerimus, nihil certi comperire potuimus. Hoc solum notandum nummos (inferius illustrandos) in ruderibus aedificii cujusdam non procul a *Cšekut* (pago Comitatus Weszprimiensis) inventos hoc aedificium Templariorum fuisse testari. Plebs hoc ordini (*Vörö Baratok i. e. rubrorum fratrum*) cuidam attribuit; et anno ipso praeterito ingentes adhuc lapides, quorum superficiei variae figurae insculptae erant, in usum molae conversi sunt. Nummi bracteati ibidem in olla figlina inventi, plerique iidem sunt ac nummi bracteati in olla figlina e maceria coenobii templarii Wultendorffensis extracti ac nummi bracteati in ruinis arcis Templariorum apud *Neunkirchen* in districtu Cellejensi in Styria itidem in olla figlina inventi. Sic hi nummi, ex ruinis mansionum Templariorum in *Austria*, *Styria* et *Hungaria* proeuntes miram per concordantiam typi testimonium praebent.

6. *Ecclesia Pragensis.*

Juxta testimonium praecipuorum historiae bohemicae scriptorum, qui sunt sequentes: 1. Continuator Cosmae 2. Hájek, 3. Paprotzki, 4. Betzkowsky, 5. Gelasius Dobner, 6. Pušbitsckka, 7. Voigt, 8. Redel, 9. Pelzel, 10. Rohn, 11. Dubravius, 12. Hammerschmidt, aedes Pragensis (cum coenobio) ad nomen Sancti Wenceslai, a rege primo hujus nominis circa A. 1249 aedificari incepta et circa annum 1253 absoluta fuit; Architectus ejusdem frater Laicus nomine Anastasius, quindecim annorum spatio diversas itidem Templariorum aedes ac hospitia condidit in locis *Tiffenbach*, *Zwikow*, *Hluboka*, *Bürglitz* et *Stara* dictis. Anno 1311. post abolitionem ordinis ecclesia cum coenobio a rege Joanne ordini equestri sancti Joannis tradita ac dein sub prioratu Berchtholdi ab Henneberg ordini monialium e regula sancti Dominici est vendita. Anno 1782, post abolitionem monialium ecclesia cum coenobio emta etiam nunc possidetur ab equi-

te a Schoenfeld viro antiquitatum curiosissimo et in eis adservandis solertissimo, qui nobis complura liberaliter communicavit.

Existunt ibidem pretiosissima monumenta duplicis generis: vitra nimirum in fenestris eximio artificio medii aevi depicta, et alia in parietibus claustrorum, (vulgo *Kreuzgang* dictorum) coloribus expressa, quae per complura secula induta calce latuerunt, nunc autem indumento collapsio aut corraso quam optime servatis coloribus oleo fuis, nitent. Quindecim vitra depicta (quae tab. IV. N. 13 cernis,) omnia easdem ac nummi quidam bracteati ejus aevi figuras perquam singulares exhibent, quae hucusque a numismaticis haud intellectae variis commentationibus occasionem praebuerunt, sed quas omnes nihil aliud, quam *Metem* repraesentare inferius in excursu numismatico demonstrabimus. Viginti quatuor symbola architectonica (in eadem tabula sub littera B. notata) in claustro supra parietem depicta sunt in discis, quorum diametrus duodecim digitorum est. Haec symbola templica eadem esse ac architectonica mox probabimus, hic solum notandum, praeter nota fabrorum murariorum instrumenta hic et *solem* et *lunam* et *stellam* et *ensem* et *crucem truncatam* et *septem serpentes* occurrere, quae omnia sane symbola templaria seu ophitica sunt; de septem serpentibus aut de hydra serpentina septem capitibus praedita ut symbolo gnostico vide etiam Gnosticorum Thebaicorum odam mysticam quam Reverm. Episcopus ac doctissimus Doctor Münter publici juris fecit pluraque ibidem de Gnosticis ac Ophianis commentatus est, quos autem ut Templarios haud recte innocentes suspicatur.

7. *Ecclesia Egrae.*

In hac urbe, per tot tantosque medii aevi eventus in bohemicis historicis celeberrima, exstant in monte castelli ecclesiae antiquissimae duae, quarum una superior, altera infra illam subterranea. Hic tempore schismatis religionis Catholici ac Reformati eodem tempore sacra sua celebrabant, sed antiquitus haec erat aedes Templariorum, qui subterraneam ecclesiam, ut ubique, pro loco capitulorum habebant. Videntur illic pro lapidibus angularibus ac clavibus concamerationis figurae obscenissimae, omnes ad genesim seu Gnosim ophiticam pertinentes. 54) Vides haec columnarum ornamenta capitaque in tab. IV. exsculpta; fig. 31 marem ac foeminam impudice sexum suum ostentantes; fig. 32 capita baphometica in apice columnarum exaltata; fig. 33. Sphinges, de quibus inferius in excursu numismatico sermo erit; interdum earundem figuram cum ea numerum bracteatorum tab. V. Nro.

29. 30. 31. 45. conferre velis. Denique fig. 34. serpentes tortuosis flexibus sese amplectentes, cum capitibus caninis qualia in Abraxis (V. tab. IV. fig. 1. 2. 3. 4.) aliisque monumentis gnosticis videntur. Vides sub eodem numero in figura inferiori item avem ac serpentem uno in corpore junctos ac basiis colludentes, quales in tabula IV. fig. 11 et 12 visuntur, quarum unum Serpentis loco delphinum ostendens ornamentum crucis Templarii in gazophylacio Magistri Summi Teutonicorum adservatur. Tales figurae etiam in ecclesia Pragensi supra memorata exsculptae fuisse videntur, cum omnium horum lapidum angularium clavium concamerationis anaglypha abrasa sint, quod pro certo non injuriae temporum tribuendum sed pio zelo monialium, quae cum has sculpturas non ut picturas calce oblitae oculis subtrahere potuerint, delere maluerunt.

Post has ecclesiarum Templariorum in imperio Austriaco descriptiones complures eorundem hucusque nondum descriptas pro talibus aut saltem pro opere Architectorum *Gnosticorum* agnoscere licebit. Tales complures tam in Germania, quam in Gallia adhuc visendae sunt. Ex primis ecclesiae *Erfurtensis*, ex secundis ecclesiae in *Monte Montholionis* in Pictavis sitae, praecipuam mentionem faciamus.

Erfurti ecclesia Templariorum hodie ad Sanctum Michaellem dicta, quatuor abhinc saeculis ex ruinis conflagrationis restituta nullum aevi antiquioris monumentum exhibet; sed plura in aliis hujus urbis ecclesiis monumenta architectonica occurrunt, quae etiamsi ut *Templariorum* probari nequeant, ut *architectonica* hujus aevi ornamenta aut symbola notanda putamus, sculpturis enim Schoengraberianis in primis consonant. Vides ibidem *ursum*, qui hominem occupat, ut infantem in sculpturis Schoengraberianis. Sunt ibidem in altis fulcimentis occidentalibus extrinsecus canes, et in ipsa ecclesia pro caryatide puer manibus insistens *πρωκτον* attollens, denique in lapide concamerationis monstrum quoddam infantem subversum turpissime complectens, et quasi deosculans. (Vid. tab. IV. fig. 21. 22. 3.)

Similes figurae, hieroglyphicae capitum, animalium, et monstrorum teste Millino etiam in compluribus ecclesiis Galliae meridionalis, praecipue in Pictavis, quae sedes principalis Templariorum fuit occurrunt. Omnium maxime notabilis ecclesia octogona montis Montholionis, quam Montfauconus quidem Gallis antiquis tribuit sed Millinus (Vid. *Monumens antiques inédits* fig. II. pag. 323 et *Voyage dans les departemens du midi de la France* t. IV. p. 732.) medio aevo restituit, Inter statuas quae ibi videntur duae hic (V. tab. IV. fig. 4. 5.) delineatae certe ophiticae sunt.

IV. De doctrina Ophitarum.

Quamvis jam plura de iniquissima hujus omnium gnosticarum sectarum doctrina in explicatione monumentorum attigimus, ad ea melius explicanda systema Ophianorum, ut in scriptis patrum invenitur, hic summam exponendum putamus, ideoque haec excerpta cursim digessimus, ut orgia ophitica cum mysteriis antiquissimis nexa ostendamus.

Doctrinam quidem Ophianorum solummodo sectam Gnosticorum, et ex haeresi haeresim fuisse nemo dubitat. Plura igitur, de quibus gravissimi Ophianorum historici (*Irenaeus, Epiphanius, et Theodoretus*) in expositione dogmatum Ophiticorum silent, ex eorum generali sententia de Gnosticis et quidem praecipue ex *Valentinianorum* historia sunt depromenda, et revera in monumentis nostris complura inveniuntur, ad quorum explicationem loci solummodo ex generali Gnosticorum systemate desumpti expediunt. Brevitatis gratia iis, quibus haec non sufficiunt, Mosheimi historia Ophianorum erit perlegenda.

Imprimis illud animadvertendum censemus, rectam vocis *Gnōseos* (quae in scripturis *veram sapientiam* significat 56) interpretationem pravi ter detortam fuisse. Nihil igitur ad nos, quidquid de Gnostico Neoplatonico, cujus systema spirituale in libris apocryphis *Hermetis Trismegisti* exponitur, nec quidquid de Gnostico christiano, qui a sancto Clemente Alexandrino in libris *Stromaton* ut perfectum sapientis ectypon proponitur, 57) nec quidquam de christianis haereticis, sed de profligatissimis *Gnosticis Ophianis*, qui, cum Christum proculcarent, prorsus nullo modo Christiani appellandi sunt. 58) Horum doctrina ex commentis Mythologiae antiquissimae Graecorum, Phoenicum, et Aegyptiorum desumpta veterem *orientalis philosophiae* doctrinam fictionibus suis auxit, et verum bibliorum textum per impia sua interpretamenta ita commaculavit, ut monstrum quoddam infandum inde prodierit.

Si ad veram doctrinae Ophiticae originem redire velis, illam facile ab ipso *Tauto*, qui juxta Eusebium primus cultum serpentis instituit, derivare potes. Serpens in antiquissimis omnium gentium religionibus principales partes agit, ut in *indica, orphica, druidica*. Plerique tamen, qui in originem cultus serpentini inquisivire, ut nuperimus et eruditissimus Anglorum Mythologus *Faber in the Origin of pagan idolatry*, duplicem serpentis significationem non satis bene distinxerunt, cum principium mali seu *Typho* per *draconem*, principium boni autem, *Αγαδοδαίμων* seu *Næs*, per *serpentem* repraesentabatur. Nunc relicta praesenti investigatione originis doctrinae ophiticae, Gnosticorum systema exponere aggrediemur.

Ex Βυθω id est Profundo, *Patre primo*, *Aeone*, *Proarcha* et *Perfecto* dicto, cui cohabitabat *Εννοια*, alias *Χαρις*, alias *Συγη* dicta, processit *Νεϋς*, (*Mens*), qui et *Pater secundus*, et *Arche*, et *Monogenes*, et *filius primus* dicitur et *veritas*. Hi genere *Λογον* i. e. *verbum* et *Ζωην* i. e. *vitam*, ex quibus ortus *primus homo* et *prima ecclesia*, prototypa *primi hominis* et *ecclesiae* in terra.

Ex hac prima ogdoade ideali, cujus sedes *Πληρωμα* i. e. *plenitudo*, seu *universitas spiritualis* vocatur, alii aeones prodierunt decem, et iterum duodecim, ita ut numerus illorum triginta, inter quos ultima fuit *Sophia* i. e. *sapientia* seu *Spiritus sanctus*, quae apud diversas Gnosticorum sectas diversa nomina gerens *Achamoth*, *Prunicos*, *Barbelot*, *Noria*, *Enthymesis* denominata fuit. 59) Haec ultima Aeonum masculofoeminea in patrem primum inquirere volens, contabuit desiderio scientiae ac *cognitionis* patris, ac dissoluta fuisset, nisi ad mendam hanc miserimam cupiditatem occurrisset illi *Horus*, i. e. *Terminus* omnium rerum, sub imagine *crucis* figuratus, inclamans: *Ιαω!* finis cupiditatis fuit ergo *Crux*, quae aliter *Horus*, alias *Fundamentum* et *Lytrotes*, i. e. solvens, *Carpites* i. e. fructificator, *Horothetes* i. e. ponens terminum et *Metagoges* i. e. conductor nuncupabatur.

Sophia clamore *Ιαω* perculsa secessit in *pleroma*, sed *Enthymesis*, id est, *intelligentia*, aut melius *voluntas* ejus, quae cupiditati patrem *cognoscendi* indulserat, extra *pleroma* i. e. sedem Aeonum exulavit, ac tunc non amplius *Enthymesis*, sed *Achamoth* vocata. Masculofoeminea et idem *Metropater* dicta ab Ophianis pro uno eodemque Aeone. 60) accipiebatur.

Haec, ut prius *mater Sophia* desiderio *patris* cognoscendi impulsam, desiderio *Christum cognoscendi* incensa prosiluit, et eidem *Christus* occurrit, ut matri *Horus* inclamans: *Jao!* Clamore hoc perculsa genuit materiam ita, ut ex lachrymis ejus *aqua*, ex risu (cum *Christi*, ad eum conversa reminisceretur) *lumen* genitum fuerit. *Christus Paracletum* in terra unigenitum reliquit; hic cum angelis occurrit *Enthymesi* jam *Achamoth* dictae, quae cum *Paracletum* et angelos nudos conspiceret, pudore suffusa caput sibi *velo* obnupsit. Dein ex pudore genuit omnia entia, materialia animalia et spiritualia. Genuit et *Demiurgum*, qui et *pater tertius* nimirum a *patre primo* (*Bytho*) et *patre secundo* (*Monogene*) est.

Hic filius *της* *Achamoth* extra *Pleroma* (sedem Aeonum perfectorum) constitutus mundum condidit, distincta animali et materiali substantia, et septemplex coelorum ordinem, qui *Sabbatus* dicitur in oppositionem *pleromatis*. *Demiurgus* hic, seu creator coeli ac terrae, *Jal-*

dabaoth seu *Sabaoth* nominatus, cum sex Archontibus filiis suis, et cum matre *Sophia* secundam *ogdoadem inferiorem* ad paradigma *ogdoadis superioris* constituit. Demiurgus ex liquore lachrymarum matris *Sophiae* hominem tam animale[m] quam materiale[m] formavit, non quidem solus sed a sex virtutibus archonticis filiis suis adjutus, quos in societatem creandi hominis vocavit his verbis: *venite faciamus hominem ad imaginem nostram*. Eo formato Demiurgus daemonica solummodo virtute praeditus et Deum supremum (Monogenem) non cognoscens, superbiens, dixit: *Ego sum pater et Deus Sabaoth, et praeter me nemo*. Mater autem *Achamothe* haec exaudiens illi respondit: *noli mentiri Jaldabaoth, nam super te est Anthropus* (primus homo pleromatis) *et filius Anthropi*.

Jaldabaoth cum sex suis adjutoribus hominem formans luminis divini, quo ipse repletus erat, partem ei inspiravit, ideoque homo statim mente praeditus primo homini in pleromate id est vero unigenito Deo, gratias agere coepit, fabricatorem Jaldabaoth et sex illius adjutores non amplius colens.

Haec Valentinianorum ac aliorum Gnosticorum de pleromate ac ogdoade superiore doctrina minus ab Ophianis expensa fuisse videtur, qui magis ad ogdoadem inferiorem respicientes, praecipue in jurgiis post creationem hominis inter *Jaldabaoth* et matrem suam *Achamothe* incidentibus, versabantur. Jaldabaoth nimirum homini a se formato (Adamo) luminis particulam invidens, eum per foeminam (Evam) *evacuare a lumine* statuit. Hoc, ut vetaret mater, serpentem, qui et alius $\tau\delta$ Jaldabaoth filius erat, in partes suas deduxit, ac per eundem Evae persuasit, ut contra praeceptum $\tau\delta$ Jaldabaoth Adamum ad manducandum fructum arboris vitae et scientiae alliceret atque hac *cognitione* veram ad matrem *Achamothe* viam indicaret. 60)

Absoluta hac brevissima systematis gnostici et ophitici expositione, omnia symbola in idolis nostris, matrem *Achamothe* seu *Meten* repraesentantibus expressa, sic nuperrima interpretatione explicantur novo lumine. Horum praecipua duodecim singulatim attingemus, ac separatim aeri incidi curavimus, ut arcana illorum significatio, ac identitas cum omnibus symbolis Architectonicorum luce clarior appareat. 61) Praeter *ramum palmae*, *calvariā* et *gladium*, (tria Ophitis Templariis et Architectonicis communia) praecipua sequentia symbola duodecim sunt 1. *Cruce truncata*, 2. *crater*, 3. *serpens*, 4. *velum*, 5. *catena*, 6. *perizonium*, 7. *ferula*, 8. *liber*, 9. *septuplex candelabrum*, 10. *sol*, 11. *luna* 12. *stella*.

1. *Cruz truncata*, quam duplicem habere significationem docuimus i. e. *phalli* ac *clavis*, ligni *vitae* et *clavis gnoseos*, et verum *Baphometis* signum esse, quo *Metis* caritate juncti signabantur.

2. *Calix mysticus*, *vas* genesis, et *κτείδος* symbolum.

3. *Serpens*, hodegetes ad veram gnosi, foedissimorum licentiam per flexus (visceribus contortis similes) indicat et propter astutiam *cosmocrator* nominabatur. 62)

4. *Velum* illud mysticum, quo Ahamoth, conspecta nuditate angelorum caput obnupsit. Significatio hujus veli progressu temporis male intellecta apud Architectonicos velum templi indicare credita est, ut et clavi (*Quasten*) ex pallo *Metis* pendentes pro fimbria veli interpretabantur. (V. tab. I. fig. 9. 10. 11. 12. 13.)

5. *Catena* hermetica, collum *Metis* pro torquæ ambiens. (V. tab. I. fig. 1. 6.)

6. *Praecinctorium* *Metis* ex pelle confectum mactati Leonis, cultum abolitum et Jaldabaoth significat. (V. tab. I. fig. 2. 6.)

7. *Ferula* qua orgia conjugii praecedunt et *securis* qua leo mactandus est. (V. tab. II. fig. 2 et tab. III. fig. 3)

8. *Septuplex candelabrum* item symbolum veteris cultus extinguendi et illud in orgiis ophiticis videmus extinctum. (V. tab. II. fig. 1.)

9. *Liber* novae legis seu codex doctrinae arcanae (*ophiticae*, *templariae*, *architectonicae*.) (V. tab. II. fig. 1.)

10. 11. 12. *Sol luna* et *stella* in idolis et crateribus virium genitricum et novae doctrinae symbola sunt. *Stella* haec est, quae ab Architectonici gallicis *étoile flamboyante*, a teutonicis *Signatstern* nuncupatur, quod nomen per illam inferius citandam inscriptionem Templariorum *Signata Metes Caritas* magis adhuc evincitur. (Vide tab. II. fig. 5. 7. 8.)

Haec symbola, cum apud Architectonicos et hodie in usu sint, multumque de vera eorundem origine perquisitum fuerit, pleraque eorum antiquissima et jam in variis veterum mysteriis adhibita fuisse probatur.

1) Constat ex scriptis Architectonicorum *Malleum* apud eos successisse in locum crucis truncatae, quae *phallum* et *clavim* significat (vide *Signatstern* I. 266. II. 180. 190. III. 193. et 262.) De vero hujus notae hieroglyphicae sensu jam superius dictum. 63)

2) *Crateres*, quorum tres in cimelio, Caesreo Regio adservatos descripsimus, et quorum bis terni in sculpturis aedis templariae Schoengraberianae visuntur, et hodie apud Architectonicos per totidem pateras repraesentantur, (vide *Signatstern* I. p. 327.) In mysteriis *Cybeles* et *Vas Cernos* dictum et cymbalum, ex quo bibebatur, invenimus.

(Clement. Alexand. Protreptic pag. 14) Et crater item tam in myste-
riis bacchicis et orphicis, quam in mithriacis ac isiacis primas habe-
bat. 64)

3) *Cingulum*, quod apud Architectonicos fratrum unitatem de-
signat, et apud Templarios insensum flagitiosissimae societatis accipieba-
tur, et ab antiquissimo tempore et hodie apud Brahmanos et Magos,
ut sanctissimum vinculum ac mysticum religionis haberi nemo ignorat.
Vide quae in scriptis *Parsorum de Costi*, (ex quo *Cestus* derivandus)
et in systemate brahmanico Fr. Paulini de hoc cingulo dicuntur.

4) *Velum*, quo Achamoth seu Mete caput obnupsit, illud Phe-
recydis Peplon referre putamus, quod Origenes (contra Celsum VI. 303.)
et Clemens Alexandrinus (Strom VI. 621.) memorant (vide Pherecy-
dis fragmenta ed. Sturz pag. 51). Cum hoc velum, inter *Ophioneum* id
est spiritum serpentinum et *arborem* et *pugnam* in Deum memoretur,
his sub fabulis latere non dubitamus antiquissimam traditionem de lap-
su hominis per serpentem, et de velo, quo Eva e Paradiso egrediens
ad nuditatem tegendam indigebat. Haec Pherecydis commenta cum
traditionibus scripturae confusa Gnosticis occasionem fabulae de *velo*,
quo Achamoth angelos nudos conspiciens vultum operuit, praebuisse
videntur.

5) *Catena* symbolica, Architectonicorum coenas concludens, (vi-
de Signatstern III. 121.) ab idolorum collo, ut torques dependet, pro
qua Architectonici collum fune circumdant; (vide Signatstern I. 120
et III. 65.) hanc ad catenam hermeticam Neoplatonicorum et catenam
Deorum apud Homerum referendam diximus.

*6) *Perizonium* quo idola Templariorum ut et hodie Architectoni-
ci cinguntur, non solummodo apud Essenos in usu erat, sed jam in my-
steriis Eleusinis ut ultimae initiationis ritus requirebatur, Baptae pel-
le hinnuli cingebantur *νεβριςμος* nuncupata (vide Recherches sur les My-
steres du Paganisme tom. I. 347.)

7) *Ferula* ab uno ministrorum mystici conjugii, quod crateri se-
cundo insculptum est, manibus allata, etiam in orgiis Sabazii agi-
tabatur, ut ex supracitato opere (vide tom. II. 96.) videndum. Huic feru-
lae forsitan regula (*Lineal*) architectonica respondet, etiamsi identitas
non appareat. Sic e contrario plura *architectonica instrumenta* etiamsi
in idolis ac crateribus nostris effigiata non sint, nihilominus in figu-
ris mathematicis, ubique in idolis et crateribus templicis ac sigillis gno-
sticis conspiciuntur, (Vide etiam icones ex Abraxis libro Nicolai prae-
missos.) Pro instrumentis talibus ut *canon rectangularis*, *circinus* et per-

pendiculum plumbeum figuras illorum nimirum, *rectangulum*, *circulum* et *triangulum* invenimus; in picturis autem fenestrarum ecclesiae templariae Pragensis et omnia instrumenta architectonica quam diligentissime delineata vidimus. (Vid. tab. IV. Nr. 14)

8) 9) *Liber et candelabrum septuplex* quae novum et vetus testamentum significant, ex hoc deprompta sunt.

10) 11) *Lunam* et *Solem* antiquissimos Deos omnium gentium fuisse probare supervacaneum foret. *Luna et Sol* in mysteriis eleusinis per *Daduchum* et *Epibomum* repraesentabantur. (V. S. Croix I. 397.)

12) *Stella* (fulgurans ac radians illa Architectonicorum) certe nulla alia quam *Lucifer* est, in qua *Mithras* (Genius Solis) juxta libros *Zend* moratur, et in qua et hodie juxta poeticos Persarum mythos *Anaitis* residet, cujus barbiton radiis solaribus chordarum loco resonat. Litteram G. huic stellae ab Architectonicis inscriptam eandem ac in monumentis nostris (V. tab. II. fig. 9) significationem nempe *Gnoseos* habere jam diximus. (Die höchsten Grade der Freimaurerei, Berlin 1804, S. 25)

Praeter haec symbola Templariis et Architectonicis communia, sunt istorum nonnulla alia, quae et Templariis usui venisse non inficiandum, quamvis nullum eorum vestigium nec in sculpturis idolorum et craterum nec in systematis Gnosticorum expositione reperimus. Tales sunt, verbi gratia, columnae celeberrimae templi Salomonis *Jakin* et *Boas*, quae columnas illas antiquiores *Hermetis* et *Herculis* in memoriam revocant. De his in crateribus et idolis nullum sane vestigium, sed ipsae in ecclesia Templariorum S. Annae Pragensi depictae etiam in muro arcis celeberrimae *Pottenstein* (quae Templariorum sedes fuit) insculptae conspiciuntur. Vides ibidem figuram foemineam papillis praeditam, quae ob malleum a vulgo *Faber* dicitur, ita inter duas columnas aptissime positam, ut ambas nutantes et ruinam minantes nixu suo sustineat. (tab. III. fig. 9) Haec est illa *Mete* seu *Sophia*, quae loco characteris baphometici γ hic malleum gerens, labantes jam templi salomonici columnas viribus omnibus, brachiis et dorso, aut, ut cum ipsis inscriptionis verbis loquamur, *virtute et caritate signata* fulcire conatur. Hae duae columnae nutantes eadem sunt quas post fratrum militiae templi abolitionem in formam crucis S. Andreae (X.) collapsas totis viribus Architectonici erigere conantur. Distinctis verbis et copulatis solum duabus litteris ibidem legitur: (tab. III. fig. 12) *Signata Metis Caritas exstirpat hostes*. Hanc *Signatam Metis caritatem* nullam aliam quam *παιδευασίαν* fuisse inferius amplius probabimus. Nunc illud attingere sufficiat *Metem* in fron-

te signo \top (Characterē baphometico) signatam fuisse, (V. tab. I. fig. 1.) quod Ophiani etiam ut plura alia a Mithriacis usurpasse videntur; nam ut Tertulliani (de praescript, 40.) verbis utamur, *Mithras signat in fronte milites suos et sub gladio redimit coronam.*

Praeter has columnas de quibus nihil hactenus ex idolis, crateribus et scriptis Gnosticorum colligitur, et quae nihilominus in picturis ecclesiae et sculpturis arcis Templariorum deprehenduntur, alia etiam dogmata architectonica (de quibus nihil in monumentis nostris) jam in arcana Templariorum doctrina tradita fuisse nobis verosimile videtur, ut v. g. mythus de *Hieram* occiso, cujus columnas in fenestellis ecclesiae depictas (et in muris arcis *Pottenstein* exsculptas) cernimus. Hic architectum hasce columnas sustentem masculofoemineum nullum alium quam ipsam *Metē* esse aspicimus, ideoque non temere censemus, sub architecto *Hieram* a tribus magistris occiso nil aliud quam *Gnosim* seu naturalem religionem a tribus *magistris* (quorum tria capita supra memoravimus) mactatam intelligi debere.

Haec sunt tria illa Capita, quae in sigillo gnostico (V. tab. IV. fig. 5.) videntur, quae in anaglyphis Schoengraberianis Jaldabaoth cum fuscina ex conditorio quodam extrahit, et quae per tres cinguli architectonici nodos significantur. 65) Praeter haec tria gnosticis et templariis invisa capita humana, tria etiam animalia a Templariis atque Architectonicis abominata comperimus. *Leonem*, *draconem* et *ursum* in anaglyphis idolorum craterum et ecclesiarum Templariorum Deum *Jaldabaoth*, *Praesidem* mundi, et auctorem mollitiei repraesentare vidimus. Item *Leo*, *ursus* et *tigris* (hic draconi substitutus) Architectonicis infensa animalia sunt, quae pacem *vallis beatae* conturbant 66).

Multa alia adhuc Gnosticorum et Architectonicorum interse convenientia leviter perstringemus. *S. Joannes*, quem societates architectonicae tanquam patronum venerantur, et quem arcana quadam doctrina (gnostica nimirum) imbutum fuisse tradunt, jam apud Gnosticos in praecipuo quodam cultu habebatur, cum varios scripturae textus ut: *quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam?* et: *inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista*, ita in sensum suum detorserint, ut sub *arundine* Joannem nondum perfectum, sub *maiore* inter Natos mulierum, jam initiatum intelligerent, denique sese ipsos Joanne majores praedicarent: quippe ad nos ista referuntur, ajunt, ut qui inter nos minor est, is Joanne sit praestantior (S. Epiphānius adversus haeres. Lib. I. haeresis XXVI. 6.) A Joanne aut a baptismo igneo Mithriacorum (Confer Welker in Zoega's Abhandlungen I.

376) etiam tam Gnostici quam Architectonici baptismum illud sapientiae spirituale et igneum desumserunt, quod in idolis et crateribus, ubique expressum invenimus, et quod a faecibus turpissimis libidinis infamis purgatum apud Architectonicos baptismum luminis (die *Lichttaufe*) vocatur.

In hoc baptismo gnostico, ut jam supra ex pluribus patrum locis ostendimus, praecipue vocabula barbara quaedam aut hebraica aut alia profanis incognita adhibebantur (Vid. Epiphanius lib. I. to-
mus III. 20. et S. Irenaeus lib. I. cap. 21. 3.) quo majorem initiatis horrorem injicerent. Eodem modo et arcana Architectonicorum vocabula omnia hebraica sunt, qualia *Macbenac, Gabaon, Boas, Jakin, Giblim, Chochmah, Hach olel, Jah, Jehova, Elohim, Adonai Schadai, Gagas, Elruach, Urim Tumim* (vide instructiones graduum diversorum passim, Signatstern I. 130, 18, et quae de iis dicit Welthusen in *Pokeach Iwrim Stade* 1804. pag. 44. 54. 88. 160. 164.) Denique usus ritusque varios eosdem in *Gnosticis Templariis ac Architectonicis* cognovimus. Numerus tredecim, qui in electione magistri templi sacer erat, apud Gnosticos autem numerum duodecim Aeonum cum patre primo significabat, etiam apud Architectonicos pro sacro habetur; (vide Signatstern I. 190. V. pag. 105) et in conventiculis eorundem speculator (*Frere Gardien*) armatus gladio excubat, ut in capitulis Templariorum aliquem eorundem excubare mos erat.

Identitate symbolorum Templariorum et Architectonicorum ad evidentiam demonstrata, atque utrorumque ritu pro magna parte explicato, nunc investigandam arbitror veram Architectonicorum originem, et utpote nunquam in haec penetralia adscitis nobis eo liberius de mysteriis eorum dicendum. Tamen ne tanquam *profanis* fides a nobis dictis abrogetur, illud animadvertendum, nos variis occasionibus (jam tempore expeditionis Aegyptiacae in domo a Gallis habitata et ab illis relictam, ac per nos Turcis populantibus ereptam, atque dein in scriptis per haereditatem vulgatis) ipsas diversorum graduum instructiones perlustrasse ita, ut quidquid in libris de mysteriis architectonicis editis (*la Maçonnerie Adonhiramite, Signatstern, Sarsenna* etc.) verum falsumve sit, satis bene discernere possimus. Sic nullo quidem arcano prodito aut violato silentio, nihilominus gnari, non quidem *initiati* sed tamen *gnari*, sententiam nostram promere liberius, ac fontem architectonicae investigare licebit.

Quamvis procul dubio doctrina Templariorum post interitum ordinis purgata cum architectonica coalescat, quod ex identitate sym-

bolorum, monumentorum ac rituum apparet, doctrinam tamen architectonicam Templariis antiquiorem censeo; non ex traditione illa architectonica, quae de synodo jam seculo nono in Anglia habita loquitur (vide Sarsenna), sed ex fide historica aedificiorum et ex monumentis antiquitatis.

Doctrinae architectonicae symbola, figuras nimirum mathematicae et instrumenta aedificatoria, quae in picturis ecclesiae Templariorum et in sculpturis Baphometorum invenimus, eadem etiam in aedificiis antiquioribus, praecipue scoticis, et in monumentis gnosticis ut in sigillis et Abraxis conspiciuntur (vide Icones ex Macario desumptas, et in ornatum frontispicii libri sui a Nicolao adhibitae); sed eadem jam in monumentis vetustioris adhuc aevi, nimirum romanisprehenduntur (vide tabula IV fig. 9), ex quorum inscriptionibus nihil arguere licet, haec monumenta ab Architectis aut fabris mura-riis posita fuisse.

Cum Geometria ejusque instrumentis maxime utatur Astronomia, atque ex abusu Astronomiae Astrologia orta sit, nobis verisimile est, Astrologis, qui tempore Domitiani a Latinis *Mathematici* vocabantur (ut apud Suetonium et Juvenalem), iisdem instrumentis usos fuisse.

Has igitur figuras geometricas sepulchris foeminarum libertorumque insculptas id significare credimus, eum, qui posuit aut cui positum monumentum fuit, in secreta *Mathematicorum* doctrina, quae jam ultimis reipublicae temporibus Romae grassabatur ac religioni (ut ex Suetonio videmus) perniciosa erat, initiatum fuisse. Haec si verè conjecturata sunt, facile *Mathematicorum* medii aevi, id est *Architectorum* in secretam *Matheseos* disciplinam initiatorum stirpem ad *Mathematicos* toties (V. Tacit. XII. Anal. 52.) Senatusconsulto (irrito) urbe pulsos, et ex his ad orientalem Philosophiam, chaldaicam syriacam et aegyptiacam referre licebit.

Maiores merentur fidem, quae de prima aedis architectonicae seu domus salomonicae institutione ex historicis arabicis referimus, et cum nullum testimonium historicum nobis innotuerit, quod melius instituto architectonico congruat, eadem illam sapientiae (*Darol-hikmet* دار الحكمة) quam *Hakemus* in fine saeculi undecimi Cahirae fundavit, revera primam *etapham* (Loge) architectonicam fuisse credimus, quam historiae testentur. Erat autem haec aedes sapientiae (ut ex *Macrisio* discimus) academia quaedam, in qua ad ostentum omnes Philosophiae, et *Matheseos* praecepta tradebantur regalibus divitiis aucta, et frequens studiosorum omnis generis et sexus catervis. Praeter hanc autem pu-

blicam doctrinam arcana etiam ibidem disciplina vigeat, cuius varii erant gradus, per quos candidatus deductus, in ultimo *nihil credere et omnia facere licere* docebatur. Apostoli hujus sectae incredulae mox per totam Asiam diffusi, ubique assecclas adipiscebantur, et adoptabant; sic nova haec impia doctrina sub nomine *Ismailitarum* famam quam maximam et cum fama potentiam acquirebat. E numero horum Apostolorum, et ille *Hassan Sabah* fundator *Assassinorum* fuit, qui magister hujus ordinis per gladium et pugionem celeberrimi in Persia residens ex arce *Alamut* duos maximos prioratus unum *Chorassaniae* orientalem alium, occidentalem in *Syriae* montibus nutu suo regebat. Prior orientalis in montibus inter *Tortosam* et *Antaradum* moratus ex Scriptoribus *gestorum Dei per Francos* sub nomine *Senis a monte* شيخ الجبال notissimus in variis cum Templariis tam belli quam pacis nexibus versabatur, ita ut Assessini primum a templariis debellati, postea vero iisdem tributarii fuerint.

Altiolem quoque inter hos duos ordinis *pugionis* (*Assassinorum*) et *gladii* (*Templariorum*) nexum aut communicationem extitisse ex illo probatur, quod fratres militiae templi expeditionibus contra Aegyptum, (ubi centrum doctrinae ismailiticae) semper adversantes, hosti aperte favuerint, ita ut duodecim eorum ob traditam arcem *Karak* jussu Regis Hierosolymarum laqueo suspensi perierint. Si igitur illae architectonicae traditioni de arcana doctrina a Gualtero Montibarensi instituta, eidemque in caverna per Sapientes quosdam Orientales communicata, aliqua fides adhibenda est, pro his Sapientibus *Gnosticos* quosdam syriacos, aut *Ismailitas* intelligendos putamus, per quos arcana hujus doctrinae fundamenta ad Canonicos regulares et ab iis ad fratres militiae templi defluerunt. Plura de *aede illa sapientiae cahiri-nae*, in cuius imitationem *domus salomonica* Baconis aedificata fuisse videtur, in *historia* nostra *Assassinorum* invenies, ad quam jam vulgatam lectorem referimus. Hic nobis satis antiquissimis doctrinae architectonicae vestigiis instituisse, quatenus fontes historici admittunt; nunc revertentes ad doctrinam, genuinam Gnosticorum et ophiticam templariorum intimum ejusdem cum vetustissimis Cosmologiae parsicae et mythologiae syriacae doctrinis nexum demonstrabimus, ita ut sub *antiqua illa orientali philosophia* (toties a recentibus Philosophiae Historiographis perquisita) nil aliud quam *gnosin* intelligi debere, facile pateat.

Tota gnoseos doctrina, ut vidimus circa duo praecipue puncta versatur, *Cosmogoniam* nempe et *Genesim*, ut, quod mortalibus scire

haud datum esse videtur, quomodo mundus hic genitus sit, et quomodo per genesin continuam conservetur, indagaretur. Hujus mysterii, et originis mali, cognitio primus apud omnes populos philosophiae scopus fuit, quem variis viis attingere conati, post multos irritosque labores veram scientiam inveniendi, nullam aliam, quam se nihil scire invenerunt. Spe sua frustrati nihilominus vera omnium rerum principia eruere, atque omnium phaenomenon primam causam explicare satagentes eo devenerunt, ut nihil majus quam duplex omnis naturae genus, masculum et foemineum, deprehendentes, illud in cultu solis ac lunae, stellarum ac elementorum, ad quem omnis Mythologia reduci potest, sibi proposuerint. Cum autem, quae sensibus subjecta sunt, deseruissent, altiusque mundi spiritualis originisque mali mysteria penetrare vellent, in abyssum fabularum ridiculissimadevii acti sunt.

Antiquissimae harum fabularum syriacae et aegyptiacae sunt, quae ex *Sanchuniathone* et *Manethone* conservatae cum illis consonant, quae rerum graecarum scriptores de horum populorum religione nobis tradiderunt. Harum originem ad ultimum in India quaerendum esse, etiamsi non dubitemus, nos tamen hic in illustratione, dogmatum Gnosticorum non ultra Persiam Zoroastrisque commenta progrediemur, quae ad demonstrandam originalem hujus doctrinae orientalis identitatem sufficiunt. Inprimis breviter cosmogoniam Gnosticorum, eorumque de origine mali doctrinam in antiquissimis Mythologiis investigabimus, mysteria eorundem cum ritibus ac ceremoniis mysteriorum celeberrimorum comparabimus, denique ostendemus eandem fere doctrinam arcanam, quae in merum Pantheismum excurrit, et hodie in magna Orientis parte grassari, ita ut de hac cognitione humana verissimum illud sapientiae dictum praedicari, possit nihil novi sub sole nasci.

De Cosmogonia igitur incipiendum est. *Primus* Gnosticorum *Aeon* ex Aeone Platonis aut potius cum eo ex uno eodemque fonte orientali desumptus est, cum et vox ipsa *αιων* persica sit *آوان*, et nihil aliud, quam tempus ingenitum significet, quam definitionem apud ipsum Platonem invenis. 67)

Ex *tempore* duo omnium rerum principia *mens* et *materia* prodierunt, quae jam perfectum illum librorum persicorum dualismum constituunt, in quibus principium spiritualitatis, (Platonis et Gnosticorum *summum bonum*) *Ormuzd*, principium rerum sensibilium autem *Ahriman* vocatur. *Spiritus* et *materia* etiamsi ambo ad formandum hunc mun-

dum concurrere debuerint, post formatum mundum autem in continua oppositione perpetuo conflictantur, et Dualismus hic, quem Gnostici in longe inferiori Aeonum serie sub nomine *Sophiae* et *Jaldabaoth* expresserunt, jam ab initio usque ad finem totum mundum pervadit. 68)

Juxta Platonem ex *summo bono* seu Deo aeterno *mens* creatrix, seu demiurgus, et ex hac *anima mundi* prodiit, quae primam platoniam trinitatem constituunt. Alteram inferiorem idem apud eundem ex *idea* seu *patre*, ex *materia* sive *matre*, et ex producto seu *filio* id est *mundo* constitutam invenimus. 69)

Hanc duplicem platoniam trinitatem Gnostici multiplicatione Aeonum imitati sunt, ita ut in pleromate eorundem superiore *patrem primum*, *filium primum* et *spiritum sanctum*, seu *Sophiam* ex ultimo procedentem, in spatio autem extra pleroma posito matrem *Achamoth*, filium ejusdem *Jaldabaoth*, et *mundum* hunc visibilem opus ejusdem et sex illius filiorum deprehendas. Primitivam trinitatem a Gnosticis defiguratam, etiamsi in Cosmogonia persica ex iis quae nobis in libris *Zend* relictas sunt, documentis, exhibere non liceat, tamen et apud eosdem extitisse existimamus, cum et apud *Indos* et apud *Aegyptios* occurrat atque apud ultimos quidem in celeberrima illa figura hieroglyphica omnibus templorum portis superposita; cum globus solem, (quem etiam Plato et Hermes Trismegistus *summi boni* aptissimam imaginem prae-dicant) repraesentet, sub serpente autem *ⲛⲱⲛⲓ* seu bonus demum Demiurgus effectus fuerit, plusquam verosimile est, sub pennis et alis spiritum aut animam mundi intellectam fuisse. Caeterum Eusebius sub figura simili ipsum mundum intellectum fuisse, ex Sanchoniathone docens obscurior est, quam ut perspicue intelligi possit. 70) Hanc trinitatem superiorem, superiori Platonis trinitati respondentem, si quis concedere nolit, haud sane secundam eorundem trinitatem ex patre *Osi-ride* ex matre *Iside* et ex filio *Horo* constitutam negabit, quam totidem verbis in Platonici Timaei de anima mundi doctrina expressam ac etiam in Plutarchi tractatu de *Iside* non obscure significari videmus. Timaeus nempe materiam matrem et sigillum *ἐκαστοῦ* appellat, et hanc sigilli imaginem adulteratam in ceremoniis gnosticis servatam fuisse jam supra, ubi de baptismo sermo factus, vidimus, cum baptizantem patrem et *Obsignatorem*, baptizatum autem filium et *obsignatum* cognominarint. Sex Archontes gnosticos cum septimo *Jaldabaoth* evidenter cum sex Amschaspandis et Ormusde Persarum congruere, et sub filiis Demiurgi apud Platonem, ut in *Elohim*, latere jam supra animadvertimus, et hic Aegyptiorum quoque Deos octo primitivos

attentamus, quorum numerus ubique in formula gnostica idolis et crateribus inscripta: *ego et septem stirps nostra*, occurrit. Hic denique et *Cabirorum* numerus est, quos *septem* cum Aesculapio octavo (ut Eusebius ex Sanchuniathone juxta Philonem refert) Phoenices in commentarios retulere. *Cabiros* Phoenicum, ut *Amschaspondos* Persarum ut *filios Dei* Platonis 71) ut *Archontes* Gnosticorum adjutores, *Demiurgi* 72) in creando mundo fuisse et ex symbolo eorundem nempe ex malleo, quem omnes Dei *Demiurgi* gerunt, conjicere licet.

Praeter *sex* Archontes Gnosticorum, patris Jaldabaoth in creando mundo et formando homine adjutores, et alium apud Ophitas filium Dei, Νῦν nimirum i. e. *Mentem* in formam Serpentis contortum 73) invenimus, quem ex *Ophioneo* Pherecydis et antiquis mythologiae syriacae commentis desumpsisse videntur. Nam ut *Ophioneus* gigantum pedibus serpentinis praedictorum, filiorum terrae, dux deos debellare conatus fuit, sic et Ophitae ἰὸν Νῦν seu filium τῆς Jaldabaoth serpenti-formem in mundum dejectum etiam sex filios generasse (ipsum septimum (ad imitationem hierarchiae archonticae) docebant, qui humani generis inimici eidem ob poenam a patre propter hominem toleratam adversantur. 74)

Sed ipsius *Ophionei*, cujus antiquissimam mentionem in Pherecyde apud Origenem, et apud Eusebium ex Philone invenimus 75), origo eo magis ex Aegypto nobis repetenda esse videtur, cum et Philo juxta Sanchuniathonem ab Agathodaemone aegyptiaco seu *Kneph* (juxta traditionem *Epeis*) in mentionem Ophionei (juxta traditionem Pherecydis) transeat. 76) Quae deinde in loco jam supra citato Philo de Demiurgo *Kneph* ovum effundente narrat, optime cum antiquissimae illius orphicae cosmogoniae commentis congruunt, ut et ea, quae apud Athenagoram 77) conservata sunt, ubi ex aqua et materia animal in forma *serpentis* exoritur, cum capite *leonis* et Dei *ovum* tenentis ex quo coelum et terra formantur. Haec sunt antiquissima in Scriptoribus graecis *Serpentis* in Cosmogonia et Mythologia syriaca vestigia, quae ultro Aegyptum et ad Indias usque insequi licet. 78)

Enucleata *Demiurgi* gnostici ac filiorum ejusdem ex antiquissimis mythologiis genesi jam et *Sophiam* seu *Metem* eodem modo persequamur.

In hanc pleraque *Rhae*, *Cybelis*, *Veneris*, *Herculisque* attributa coacervata fuisse jam supra ostendimus. Reapse et in Sanchuniathone omnia fere ejusdem ornamenta variis Diis Deabusque tributa reperimus. Sic nomen (*Achamothe*) a *Rhea* (*Mot* seu *Mut* dicta,) 79) co-

ronam trigeminam a *Cybele*, genus masculofoemineum et nomen نامي a *Venere*, cornua ab *Astarte*, 80) aut *Poserpina*, velum ab *Iside* et *Minerva* 81) triplicem faciem et canem qui eidem, hodegetes gnosticus consecratus est ab *Hecate* 82), oculos denique auresque multiplicatas quas frequentes toto corpori ejusdem insculptas videmus a Saturno Phoenicum mutuavit. 83)

Astra, solem nimirum lunam et stellam quae pectori tergo et brachiis idolorum nostrorum ubique insculpta sunt, praecipua *diagrammatis gnostici* elementa et *diagrammati illi platonico* congruunt cujus descriptio 84) compositoribus diagrammatis ophitici illius celeberrimi (ab Origene contra Celsum refutati), ante oculos versatum fuisse videtur. In fine finali *Achamoth* illa Gnosticorum, ex cujus visu et lacrymis elementa exorta sunt certe nulla alia quam ipsa *natura*, (ex immissione *Mentis* in *Materiam* orta) quam sub nomine *Isidos*, *Cereris*, *Astartes*, *Deae Syriae*, *Bonae Deae* etc. totus Oriens variis solummodo nominibus semper eandem celebravit. 85) Quoad caeremonias orgiorum ophiticorum seu mysteriorum Templariorum et haec omnia ex antiquissimis mysteriis derivata esse, jam supra innuimus, et hic paucis tantummodo locis citatis confirmabimus.

Phallielevatio, quam *Ophitae* sub specie serpentis, qui in ligno vitae (in formam phalli figurato) suspensus est, in sculpturis crateris primi celebrant, maxima Dionysiacorum festivitas habebatur. *Craterem* mysticum seu vas (in Eleusinis *cernos* dictum) ubique offendimus. (V. S. Croix. I. p. 86.)

Serpentem non solum in Bacchanalibus sed etiam in Bonae Deae mysteriis quam sanctissimo cultu prosequiebantur (V. S. Croix II. p. 182) Lustrationes ubique adhibitae in bonae Deae mysteriis sub ipso *baptismatis* seu *βαφης* nomine veniebant, cum initiati *Βαπται* compellarentur. (V. ib. I. p. 177.)

Ferula et *praecinctorium* item cultui Bacchi sacra erant. (V. ib. II. 96, I. 347) *Phallus* ac *serpens* in cistis mysticis asservabantur (V. I. p. 318 et II. 88.) ut *Ophitae* serpentem in simpulo, et *templarii* Baphometos in coffris suis servabant. *Profani* (*βέβηλοι*) arcebantur ut et in capitulis Templariorum eques ad arcendos profanos excubabat. Denique *coenae* et *conjugia* gnostica, quae *Ophitarum eucharistia* erat, ad eorum, quae in *Dionysiis* et *Eleusinis* celebrabantur exemplar instituta erant. In Dionysiis nimirum *creonomia* seu divisio carnum quid aliud quam coena seu eucharistia mystica erat (V. S. Croix I. 85) et raptus Proserpinae per Plutonium, quem Hierophantes cum foemina sacerdotia extinctis lucernis celebrabat (V. S.

Croix I. 366) (*αερός γάμος*) quid est nisi prototypum mystici illius conjugii quod Valentiniani et Ophitae extinctis luminibus coitu promiscuo, celebrabant ? 86)

Item in ceremoniis conjugii mystici (in anaglyphis crateris figurati,) ubi torus per rogam figuratur, in ministris plerosque antiquorum mysteriorum ministros deprehendere potes. En tibi (tab. II. fig. 1) a dextra rogi proxime adstantem *Epibomum*, qui circa rogam seu altare mysticum adstans eidem lignum impositurus est, quem alter, *ferulam* gerens, sequitur. A sinistra *daduchum* vides, qui cum face *securim* gerit, *Hydranem*, qui cum libro simpulum ad lustrationem initiatorum tenet; *Hieraulum* tibia sonantem eundem et *Spondophorum*, qui vas pro libationibus portat, denique ex hac parte sinistra rogo proximum aut *Stolisten*, quia *stolam* fert, aut ipsum *Hierophantem*, qui una manu *calicem*, forma lagenulae, *Caraffe* dictae, efformatum, altera panem forma anuli conformatum portat. Rogus accensus (juxta Tertullianum) torum mysticum conflagrationis universi significabat, quam Gnostici a Stoicis adoptaverant, et per quam omnia sub finem mundi dissolutum iri docebant. 86)

Ut dogma hoc de conflagratione universali antiquissimo Stoicorum commento consonat, qui illud ex Chaldaea deduxerant, sic et primam illam Gnosticorum cosmogoniam de immersione spiritus in materiam per passionem aliquam ignobilem, et de formatione mundi in doctrina Phoenicum apud Eusebium ex Sanchuniathone conservata invenire licet. Ut enim *Sophia* ex ardore patrem cognoscendi in materiam delabatur, sic etiam (apud Eusebium) ex Abyssu *Bau* dicto procedens spiritus suorum ipsius principiorum amore captus, iisdem mixtus, omnia, quae sunt, producit 88) *Bau* Phoenicum, *Bytho* Gnosticorum respondet, ex quo ut ex *Athor* Aegyptiorum omnes Dii (Aeones Gnosticorum) originem duxere. Hic et attendamus, et *Baubo* illam comicam mysteriorum Eleusiniarum, ex *Bau* hac Phoenicia derivatam videri, quod, cum et *Noûs* aliquis in mysteriis apparuerit, maximam fidem facit in iisdem, non solum *expiationum* et *inferorum* doctrinam sed etiam *cosmogoniam* et *genesim* antiquissimam traditam fuisse. 89)

Ignis, ut omnibus constat, apud Stoicos non solum combustionis universalis instrumentum, sed etiam omnis Genesis principium ac elementum habebatur. 90) Sic apud Gnosticos, ut ex sculpturis idolorum ac craterum nostrorum videmus, ubi ex eodem cratere symbolo matricis ignis exardescit, et infans prodit. Materialis Gnosticorum doc-

trina hic subsistens nihil altius ad sublimiorem lucis, qua Entis supremi imaginis allegoriam progressa ignem unice ut vim geneticam aut symbolum ejusdem spectabat. *NeoPlatonici*, exemplo Platonis, qui pulcherrimam de Ente supremo sub imagine Solis ideam suppeditavit, inhaerentes, et vestigia *Eleaticorum* prementes omnia ad lucem illam superiorem, immaterialem trahebant, qua mens hominis a mente divina illuminata superiores perfectionis gradus attingit. 91) Ophitae autem nullo modo ad perfectionem moralem tendentes summum omnis scientiae fastigium in cognitione carnali positum esse arbitrabantur, ac sub *illuminatione* nil aliud, quam coitum et promiscuam libidinem intelligebant, qua initiati pro *illuminatis* ac baptizatis habebantur. 92)

Haec interpretatio nequissima, qua Ophiani antiquam doctrinam *Phaosophiae* sen disciplinae orientalis foedabant, certe non pro vera et genuina, sed pro haeresi aliqua purioris doctrinae considerata est. Haec disciplina antiquissima hunc in modum a Graecis Syrisque Semibarbaris et Semichristianis inquinata, ac lue foedissimae sensualitatis commaculata in Oriente, vera sua patria, ab omnibus his nequitiiis defaecata, non obstante religionis islamiticae intrusionē florere perrexit ac etiam hodie in doctrina mystica τῶν *Sofi* viget. Etiam si eandem, ut pantheismum omni numero absolutum, nullo modo defendere liceat, quam maxime tamen puritas ejusdem luminosa a turpibus Ophianorum commentis abhorret, quorum tenebrosa orgia noctu celebrata revera, ut jam Tertullianus dixit, tenebrarum et ignis dignissima erant et quorum *epiphania* ac *photagogia*, nihil aliud, quam voluptatis effusio, qua divinam illam luminis humectationem (*Sophiae* de qua jam supra juxta patres locuti sumus) attingere credebant.

Postquam ostendimus, Ophianos (et sectatores eorundem fratres militiae templi) in orgiis suis mysteria antiquissima imitatos, et omnem eorum philosophiam naturalem ac supernaturalem ex aliquibus philosophorum antiquissimorum Graecorum rudibus commentis conflata fuisse, nunc transacta eorundem *cosmogonia*, et *aeonologia* moralem aut potius immoralem eorundem doctrinae partem investigandi locus est. Ex licentia effraena, qua omni voluptati indulgebant certe eosdem *Epicuri de grege porcos* fuisse, pronuntiare fas est, cujus dogmata physica ut conflagrationem universi ab Heraclito desumptam et apophthegma morale ὡς ἦδιστα suum in sensum trahebant. Ceterum defendendae doctrinae arcanae et παιδερασίας inter eos vulgatae varia veterum dogmata ac commenta praetendisse videntur. Duae prae-

cipue, quas in defensionem turpitudinum suarum detorquebant, sententiae, socratica *nosce te ipsum*, 93) et prior illa epicurea *respice Deum*, erant. Illam, cum sub cognitione nullam aliam quam carnalem intelligerent, in stuprum, hanc sic interpretabantur, ut se ipsos hac humectatione seminis luminis ipsos Deos fieri docerent. Quid Plotinus Gnosticis semper hoc: *respice Deum*, in ore gerentibus, objecerit, jam supra vidimus. Hic addemus et Templarios, sicut Gnosticos se ipsos pro Diis habuisse, cujus rei nullum luculentius testimonium afferre possemus, quam locum ex Titurel, ubi perfectus Templarius ipse *Deus*, nimirum *Tempelgott*, nuncupatur; 94) restat ut et aliam eorundem dicti Delphici ampliacionem aut potius subversionem commentemur. Aureae hujus sententiae: *nosce te ipsum* loco panurgicam: *nosce omnes, te autem nemo*, substituebant. 95) Huic principio vere Macchiavellico omnis eorundem politica innitebatur, quam adhuc praecepto illo evangelico: *estote prudentes sicut serpentes* adjuvare conabantur. Prudentiae nequissimae sub caritatis nomine et licentiam adjugebant ita, ut *omnia assequi et omnia licere*, sibi qua summum sapientiae scopum proposuisse viderentur. Hic autem doctrinae moralis seu potius immoralis Gnostico-Ophianae finis revera idem est, quem in ultimo Assassinorum seu Ismaelitarum doctrinae gradu veris epoptis his propositum fuisse verbis videmus: *nil credendum, ac omnia licere*. Qualia in flagitia egregius hic doctrinae Gnostico-Ophianae finis sectatores suos praecipites agere, effusisque omnibus libidinibus cum infami grege mancipiorum contaminatorum commiscere debeat, satis patet. Nihil certe aut magni aut boni ab asseclis hujus doctrinae unquam expectandum fuisset, nisi homines altiori politico ingenio praediti, eadem doctrina ambitioni suae subjecta, qua instrumento ad assequendum summum ambitionis finem usi fuissent. Tales jam a natura pro *Magistris* destinati vere summum laborum suorum scopum, non in satietate voluptatum, sed altius in exercendo imperio quaerebant; denique hanc doctrinam sectabantur, quia omni libidini inique indulgens promptiores ad omnia facinora consociatos reddebat.

Totius Orientis Occidentisque historia autem duo nobis solummodo, sed haec praegrandia suppeditat hujus veritatis exempla in ordine Assassinorum ac Templariorum, quorum uterque doctrina arcana munitus eodem fere modo imperio mundi potiundo inhiabat. In hoc solummodo diversi, quod Assassini et pugione qua sicarii in inimicos late grassabantur, Templarii autem solummodo gladio contra hostes utebantur. Ceterum uterque ordo amictu albo et insignibus

rubris (*cruz* apud Templarios, *cingulum* apud Assassinos) distinctus 96) plurimis institutionibus miro modo congruebat, praecipue in hac quod religionem revelatam (quam doctrina arcana penitus subrueret) palam quam severissime exercerent, et quam acerrime defenderent, donec aptam occasionem nacti, tempus advenisse existimarent, ubi *Gnosis* throno insidens, *leone* mactato, ac *dracone* seu mundo calcato, omni spirituali ac temporali potestate potiretur. Templarii igitur politicas tantum *fortitudinis* ac *prudenticiae* virtutes existimantes et *caritatis* i. e. *παιδεύσεως* vinculo juncti 97) cuncta alia flocci pendebant. Illas tantum virtutes esse censentes, quae viam regni aperirent, ac tuerentur, quorum symbola *gladius* ac *canis*, ubique in sepulcris eorundem exstant; secreta autem *Metis* i. e. Sophiae gnosticae symbola *serpens* ac τ in adytis solummodo conspiciebantur, si palam exposita, aut notis quibusdam hieroglyphicis oculis profanorum subripiebantur, aut ita adhibebantur ut profani illud merum architectonicum ornamentum crederent; sic in ecclesia *Berchtolsdorfensi* in Chori dextra parte, et in ecclesia Templariorum *Acci Catena* in Sicilia ubi τ pavimento saepius insculptum est.

Hanc *Metis* i. e. *prudenticiae* (*ασεβειας*) et *caritatis* (*παιδεύσεως*) ideam tam in anaglyphis et idolis quam in picturis et numis (ut mox videbimus) vario modo symbolice exprimebant, mox idolum masculofoemineum, mox *Caput* solummodo baphometricum, mox *Sphingem* serpentiniformem, mox aliud turpiter in piscem desinens monstrum figurantes.

Ubique tales figuras in aedificiis medii aevi deprehenderis, architectos illorum in illius temporis doctrinam gnosticam initiatos fuisse pro certo habeas, et in omnibus ecclesiis a Templariis olim possessis talia symbola (nisi edax aevum illa jam consumserit) invenies. Ubique igitur *draco infantem absorbens* ut in crateris anaglypho (tab. II. fig. 4) in anaglyphis ecclesiae Schoengraberensis (tab. III. fig. 2.) et in ecclesia S. Aegidii (tab. IV. fig. 20), aut *draco* cum equite conflictans, *leo* ab homine frenatus, calcatus et mactatus (tab. II. fig. 3) aut ipse caput baphometricum contrectans et insultans, (tab. IV. fig. 18) serpentes ab homine in manibus gestati, ut in ecclesia Pictaviensi (tab. IV. fig. 15) conspiciuntur, haec symbola gnosticam Architectorum doctrinam indicare scito. Haec Architectonicis antiquissimis et Templariis doctrina communis gnostica, lapsu temporis oblitterata, post abolitum Templariorum ordinem, in adytis solummodo aliquarum *εταπεινών* Architectonicorum Scotticorum conservata fuisse videtur.

V. De numis ac tesseris Templariorum.

Hic novam aliquam omnibusque numismaticis hucusque incognitam scenam aperiunt, centuriam numorum aere excudi (vide tab. V.) curavimus; ex quibus octoginta duo anecdoti, reliqui duodevicensi cogniti quidem, sed non intellecti erant, omnes fere bracteati argentei, ac paucissimi solidi, qui ut bracteati non pro moneta, sed ad recognoscendos invicem fratres pro tesseris servisse videntur.

Jam supra memoravimus in ruinis castelli Templariorum prope vicum *Neunkirchen* in districtu Cellejensi in *Styria*, item in macerie aedificii Templariore apud ecclesiam *Waltersdorfensem* in *Austria*, et in *Hungaria* e ruinis monasterii cujusdam, quod traditio ordini *Rubrorum fratrum* attribuit, numos bracteatos ejusdem omnino generis effossos fuisse, ex quibus ad minuendam farraginem typi, praecipuos solummodo, qui diversas figuras repraesentant, hic aeri incisos videns.

I. Numi bracteati argentei ex collectione Gadolliana.

Primi triginta sex etiam, ut complurimi alii, in castello *Rabensperg* inventi a Decano loci in usum suppellectilis symposiacaе conflati fuissent, nisi eos vir praeclarus, illustris eques Gadolla, communi omnium sub illo decano monumentorum Templariorum ruinae exemisset; cum enim picturas, turris capitularis, cujus duodecim sellae lapideae muro infixae cum decima tertia praeceptoris seu magistri, decanus omnes dealbasset, locumque conventus in cellam lactariam convertisset, ex numisque inventis statim cultros aut furcas conflasset, quam bona scientiae fortuna, praefatus eques, vir omni genere studiorum philosophicorum ornatissimus suorumque cimeliorum communicantissimus, huic stragi supervenit ac ex clade illa numismatica quinquaginta numos bracteatos servavit, omnes incognitos, omnes figuris hucusque inexplicabilibus, sed ex praedictis facile illustrandis distinctos, omnes denique templarios, nota eorundem symbola praeseferentes; ex his quatuordecim usu aut antiquitate ita detritos, ut figurae eorundem aut dubiae aut penitus inextricabiles sint; at reliquos triginta sex optime conservatos hic in tribus primis seriebus tabulae nostrae (vide tab. V.) oculis fidelibus subjicimus.

Prima series numos continet, qui *draconibus* varii generis, *aquila* (aut ut paulo inferius demonstrabimus, potius *phoenice*) *cruce* et *gladio*, pervulgatis illis Templariorum insignibus et symbolis insigniti sunt.

Ex his sex priores draconibus signati sunt, quorum aliqui avis, alii canis, alii cati caput habent, ideoque illos non pro

draconis inimico, qui Ophitis praeses mundi erat, ac a Templario (sub specie Sancti Georgii) oppugnabatur, sed potius pro dracone amico aut *serpente* (lare familiari Ophianorum) habendos esse, censuerim, cum et in sigillis Gnosticorum *Abraxis* dictis, serpens modo capite leonino, modo canino figuratus sit. (V. tab. IV. fig. 1. 2. 3. 4.) 98)

Numi tres sequentes tres aquilas (aut forsan phoenices) repraesentant, qui arcui (probabiliter iridem repraesentanti) insident, qualis in compluribus ex Seelaendero notis numis bracteatis aquila arcui insidens cernitur. Complura de hac ave, sive aquila sive phoenix sit, in alio sequentium numorum bracteatorum, ubi *volo Eoi* (ich fliege ins Morgenroth) adscriptum est, disseremus. 99)

Duo ultimi hujus seriei nummi crucem pro effigie gerunt, sed in singulis aliis attributis distinctam. Gladium vides in *decimo* nummo inter duo draconum capita erectum; in *undecimo* crucem ex capite exsurgentem ac in *duodecimo* intra binas *M* literas positam. Quoad primum, jam nobis notum est, Ophianos et Templarios sub cruce *lignum vitae* aut characterem illum baphometricum intellexisse, qui in sensu gnoseos *draconem* id est praesidem hujus mundi conculcare debebat. Crux qua signum vitae in numo *undecimo* ex capite canino exsurgens ad notam *canis* paedilectionem alludit. Denique crux inter binas *M* literas posita duplicem initialem *Metis* litteram indicat.

Series secunda duodecim numos continet, omnes calicibus insignes, sex primi (13, 14, 15, 16, 17, 18,) simplices sunt calices, sine operculo, *decimus nonus* a duobus erectis serpentibus custoditur, quales eosdem in vasis mysticis dionysiis quam frequentissime exsculptos vides. Tales etiam visuntur in vasis, vulgo etruscis dictis, quae verosimillime in ceremoniis illis mysticis nil aliud quam *κτεῖδα* repraesentabant ac initiatos in sepulchrum concomitabantur. *Vigesimus et vigesimus primus*, quorum prior ansis instructus est, detecti conspiciuntur ita, ut inter operculum et ipsum craterem spatium intercedat, binaeque litterae R et L legantur. Hi sunt itaque crateres illi mystici, quorum tres, sculpturis exornati, a nobis jam superius explicati, et qui ibi, ut hic in typo numi operculis tecti sunt. Hi sunt iidem calices, qui liliis, crucibus et figura eadem pentagoni pythagoraei, quod in operculo crateris nostri (vide tabula II. fig. 5.) occurrit distincti in sepulcris melitensibus equitum exercitus sancti Ludovici ab expeditione cruciata reducis videntur, et quos hic juxta notitiam ab illustrisissimo ac reverendissimo episcopo Seelandiae doctissimo Doctore Müntero nobis communicatam oculis exhibemus. 100)

Quid istae litterae R. L. significant, examinare ac de sensu illarum abscondito conjecturam facere hic non absurdum erit. Nos eas nihil aliud, quam partes celeberrimae illius vocis *Gral* esse existimamus, quod nostris jam supra de identitate *Grali* ac crateris templi prolatis argumentis optime concinit. In basi Baphometis bicipitis vasi ibidem insculpti G. adscriptum est, cujus sensus per adjectam vocem arabicam ق id est *Gnosis* non ambiguus remanet. Hoc G. initiali jam ut noto praesupposito, hic tertia solummodo vocis *Graal* littera nimirum *A* deficit, quae per inversam calicis figuram cum linea transversali exprimitur, ita ut per has duas litteras conspicuas R. L. vocem *Gral* intelligi deberi nullum fere nobis dubium supersit. Eodem modo etiam in idolo Baphometis (vide tabula I. fig. 11.) vocis Metis solummodo duas litteras M E. expressas et reliquas duas per asteriscos indicatas videmus, ita, ut tota vox per lectorem initiatum facile integranda profanos fugerit, quod ad tegendum mysterium iniquitatis omnino necessarium erat.

Quum dicta per speciem monumentorum oculis subjectorum facile comprobentur, nunc verum vocis mysticae *Gral* sensum eruere tentemus; Si G, crateri oppositum. (V. tab. II. fig. 9.) *Gnosin* indicat, supponere licet, etiam tres reliquas litteras initiales solummodo vocum quarundam mysticarum esse, quae invicem compositae hanc vocem *Gral*, ut tesseram confessionis gnosticae exhibeant. Nullo modo de significatione trium reliquarum aliquid certi statuantes, cum tot vanae earundem interpretationes hucusque in lucem editae sint, nos aliquas probabiliores hic suggeremus, quae mystico doctrinae gnosticae sensui melius consentiant. Sic G. R. A. L. significare poterat: *Gnosis Regit Animas Liberas*; aut *Gnosis Regina Artium Liberalium* aut *Gnosis Retribuit Animi Laborem* aut denique, quod forsàn vero simillimum et doctrinae gnosticae maxime consentaneum: *Gnosis Reducit Animam Lapsam* aut *Redintegrat Animum Labentem*. Haec si omnia a scopo aberrant, tamen vocem *Gral* simile aliquid significasse pro certo habendum esse censemus. (101)

Tres ultimi (22. 23. 24.) hujus seriei numi, ternos exhibent calices, quibus in duobus tria lilia, in ultimo tria capita interposita sunt. Lilia quidem significationem propriam apud gnosticos et templarios fuisse, nullibi invenimus, sed lilium ubique in monumentis et sculpturis Templariis praecipue in extremitate sceptrorum occurrit, ac ideo forsàn nullam aliam, quam sceptri seu dominationis significationem habet. 102)

Sic sceptrum liligerum in anaglyphis ecclesiae Schoengraberianae et in numis bracteatis Templariorum sequentibus frequentissimum vides; idem et in sepulchris jam citatis melitensibus conspicitur; ergo qualemcunque sensum innuerit, certe symbolum aliquod templicum fuisse liquet. Capita tria tribus liliis interposita conferenda sunt cum tribus illis capitibus gnosticis in arbore suspensis, quae in Abraxa (tab. IV. fig. 5.) effigiata habes et quae in anaglyphis ecclesiae Schoengraberianae Jaldabaoth fuscina ex amphora quadam extrahit. Per haec optime ad capita duodecim numerorum sequentis seriei transimus.

Duo primi tertiae seriei (25 26) cum cratere caput conjunctum habent, quod certe nullum aliud est quam Baphometis, quod et in omnibus sequentibus figuratum videmus, in plerisque tetrum et terribile, ut revera illi Templarii *Raoul de Gysi* depositioni congruat, qui illud in septem capitulis terribilem daemonisquesimilem viderat. 103) Nummus 27 et 28us ejusdem typi litteras F R exhibet, quas loco calicis ut nomen ejus (Gaal) positas esse credimus, cum F non *F*, sed ut Digamma, id est duplex G, considerari possit. In 29 et 30us numo *Metis* formam sphingis praesefert, quae non solummodo depositioni illi 104) quae hoc idolum quatuor pedes habuisse dicit, imprimis consonat, sed etiam tralatam Metis significationem indicat, quod nempe eandem mox *Sophiam* seu *sapientiam* mox *Metem* seu *prudentiam* in hoc idolo sibi figuraverint. Nihil mirum hoc idolum seu caput tot variis modis figuratum fuisse, quum quot capita initiatorum, tot etiam diversae de figura Baphometis sententiae fuisse videantur.

Nummus 31us non minus terribilem Baphometis figuram exhibet, quae hic brachia extendens, quem complectatur quaerere videtur. 105) Numus 32us si alibi inventus fuisset, imaginem scurrae exhibere credi posset, sed unacum his tesseris bracteatis, quae omnes templicae sunt, repertus, certe nihil aliud repraesentat, quam caput Baphometricum cucullo suo obvolutum, aut si mavis, unum Templariorum, qui illud amotis *capuciis* adorabant. 106) In numo *trigesimo tertio* cuculli loco caput corona et quidem tiara persica insigni tegitur, et in sequenti *trigesimo quarto* haec corona in formam coronae Imperatoris Romani efficta est; litterae F et R adscriptae hoc caput ejusdem generis cum superius viso Baphometis esse demonstrant, cui in locum calicis littera initialis nominis ejusdem G. apposita est. In nummo *trigesimo quinto* capiti Metis stella adjuncta est, quae et in idolis et in crateribus ubique cum ea conjuncta videtur. Caput stellae inscriptum est, quod accuratissime stellae aeneae (V. tab. II, fig. 16) respondet.

2. *Ex numophylacio Moczyano.*

Communicavit nobiscum vir hungarus praestantissimus signis numisque colligendis in primis intentus, *Papae* ab officio epistolarum expediundarum constitutus, Alexius Moczy, complures numos bracteatos et solidos, ex quibus viginti quatuor tantummodo ob similitudinem figurarum cum jam descriptis et ob locum ubi inventi fuere (in ruinis nimirum monasterii *Vörös Barátok* seu rubrorum fratrum) hic eligendos et recensendos censuimus, quos in serie quarta et quinta a Nro. 37 usque ad 58 aeri incisos habes.

Solidos et bracteatos facile distingues, cum primi ab utraque parte, secundi ab una solummodo figurati sint. Vides ibidem sub Nro. 37 solidum, in cuius una parte busto aut monumento alicui (hic non satis conspicuo quale sit sed inferius melius elucidando) littera *G*. inscripta est, initialis nimirum *Gnoseos*; in aversa parte animal draconem repraesentare videtur, quod homo aut bestia quaepiam cucullo induta aspicit. Cum cucillum hunc jam in Sphingibus Nro. 29, et 30 deprehenderis, cucillum semper monachum significare asserere non licet nisi iis, qui monachos et bestias, ut auctor *Monachologiae* pro synonymis habent.

Numus solidus 38us in facie turrim templi inter duo lilia erectam, et ex aversa parte *Digamma* seu duplex *G*. coronae inscriptum exhibet. In numo 39mo ex una parte caput baphometricum, ex alia iterum illud monumentum sepulcrale aut bustum conspiciendum, quod jam in Nro. 37 videndum erat, et quod saepius adhuc occurret. In sequentibus octo bracteatis capita baphometrica, (Nro. 41, 42) draconem (40, 46) stellam et lunam (41, 43) aquilas (40, 44) monstrum illud (45) quod jam ad Nrum. 31 memoravimus et quod hic clavam in manibus gerere videtur, Templarium armatum (47) et draconem seu leonem, qui ense tenet (48) conspicis.

Nummus solidus 49us cum 37mo et 38vo quibus sup positus est, illud *G* commune habet; quinquagesimus cum 45to et 31mo conferendus. Certe figura haec nec *rex* (ob alas) nec *angelus* (ob clavam serpentiformem et coronam) dici potest, ideoque pro monstro aliquo hucusque non explicato, nimirum pro *Baphometo* habendus est. Quid animalia ex aversa parte huius numi et in sequentibus compluribus expressa significant, dicere non obvium est, cum ultra *dracones leones* et *aquilas* (in commentis gnosticis explicatas) de cervis, pantheris et monocerote hic figuratis ex eodem fonte nihil nobis liqueat.

In Nro. 51mo, et 52do calix a bestiis his portatur; hunc calicem pro scuto armorum interpretari illis solummodo Numismaticis fas est qui et cucullum Sphingis pro monacho interpretantur. In aversa numi 52^{di} parte tertia vice illud cenotaphium occurrit quod jam sub Nro. 37 et 39no conspeximus. Numus 53^{ius} canem cum epigrapha *TOTAE* et ex aversa parte sex lilia in eundem modum composita exhibet qualiter sex serpentes in Abraxis (V. apud Macarium) contorti conspiciuntur. Num. 56us, et 57us caput coronam turritam gerit qualem Mete (V. tab. II. fig. 1. et 5.) sceptrum liligereum in una et crux in altera manu satis ordinem Templariorum per crucem dominantem denotant.

3. *Numi in ruinis monasterii Templariorum Waltersdorfensis inventi.*

Ex dimidia Centuria numorum bracteatorum ibidem inventorum, quos Magnificus Comes Ferdinandus a Colloredo nobiscum liberalissime communicavit, sex solummodo hic aeri incidi curavimus cum reliqui plerique aut oblitterati aut iidem cum iis sint, qui in ruinis Castelli Templariorum in Styria et monasterii in Ungaria inventi sunt; per quam concordantiam mirum in modum interpretatio nostra confirmatur. Hi sex numi quam maxime notabiles notas templariorum prae se ferunt. Praeter caput baphometricum cucullo vestitum Nro 59, vides ibidem *Metem* Ophiticam (Nro. 62) cum corona turrita et duos angues tenentem, ut figura illa in anaglyphis ecclesiae Pictaviensis et ut complura idola in cimeliis Caes. Regiis et Collectionis Schoenfeldianae. Duo hi serpentes (in Nro. 63.) calicem comitantur, et in Nro. 64 calici serpens impendit; littera *B* Baphometum loquitur, et aliam notam hieroglyphicam † nil aliud quam † illud mysticum characterem nimirum Baphometis significare verisimile est.

Nomen ipsius Metis, cujus caput variis jam in figuris expressum vidimus, etiam in numo trigesimo sexto occurrit ubi *H* et *T* a latere, superius autem (e regione lilii inferius *M* inversum videtur, ita ut his repetita Littera *H*, *MHTH* legendum sit. Idem nomen, quod in hoc unico horum argenteorum bracteatorum occurrit, jam saepius inferius videre licet.

4. *Ex nummophylacio Bretfeldiano.*

In nummis Nro. 65, 66 in parte una duas claves transverse positas vides, quae *M* et *T* efficiunt, duo *H* per barbam clavium figurata

sunt, ita ut nomen MHTH prodeat, clavis haec eo aptius pro signo graphico adhibita est, cum character baphometricus phalli etiam *clavis gnoseos* vocatus sit. In nummo 67mo una solummodo clavis in forma crucis ansatae duas litteras T et H figurat, ita ut hic duo ultimae litterae vocis *Mete* legendae ut in idolo (tab. I. fig. 11) reliquae duae autem subintelligendae sint.

In nummo 68mo *Mete* latinis litteris in notam contracta est, 107) ita ut tertia linea litterae *M* simul litteram *E* (bis legendam) crux autem litteram *T* efficiat. Eodem modo etiam character nummi 74^{mi} explicandus est, ubi *Mete* legitur, si numum non rectum sed horizontalem e parte qua hic cum effigie coronae conjunctus est, adspicias; *M* nimirum totam numi latitudinem occupat ac duae ejusdem lineae extremae simul in *E* figuratae sunt. Eodem etiam modo numum 75um explicandum esse corona trigemina baphometrica indicat, huic ac praecedenti communis. Numus 72us typum ex utraque parte aequalem praesert, crucem nempe et circulos, quibus *B* i. e. littera initialis Baphometis, inscripta est. Characteres numerorum 70 et 71 pro certo explicare non ausim. Hoc *C. A.*, cum cruce conjunctum nil aliud quam prima syllaba vocis *Caritas* esse videtur, quam in inscriptione Templaria jam cum *Mete* conjunctam vidimus. Numus 73us arma Templariorum, 75us et 76us secreta eorundem symbola serpentem nimirum et canem ex aversa crucis parte praeseferunt. 108)

4. *Ex numophylacio Gotvicensi.*

In celeberrimo conventu Gotvicensi, cujus antiquissima in republica litteraria fama per doctrinam hodiernorum conventualium et praecipue Abbatis doctissimi quondam Hermenevtices professoris, Rev^{mi} Arrigler et Camerarii Friderici ut arbor novovigore crescit, thesaurus numerum bracteatorum adservatur, qualis in Europa aut unus aut nullus secundus existit. Plerique numerum a Seeländero publicati, ab eodem Abbate ejus temporis venditi, hic originales conspiciuntur, ex quo amplissimo thesauro sex sequentes ab Reverend^{mo} Abbate nobis liberalissime communicatos ac singulares eorundem hieroglyphicas inscriptiones publici juris facimus, eosque, ut praefatos, tesseras templico-gnosticas fuisse ostendemus. En tibi in numis 77, 78 et 79 illud monumentum seu bustum quod jam sub Nro. 37, 39, 52, conspeximus et cui hic palmae efflorescunt. Uni horum duorum monumentorum crux, alteri duplex Gamma inscriptum est. Arborem e tumulo, qui *Gnosis* epigraphe insignitus est non aliam quam arborem vitae aut scientiae esse nil dubitandum est, sed de tumulo

ipso nil certi adfirmare audemus, eundem tamen cum busto esse censemus, in quo apud Architectonicos *Hieram* magister occisus sepultus fuit, et cui ramus palmae effloruit, qui posterioribus temporibus in ramum *Acaciae* mutatus fuit. Hos et similes numossi pro tesseris *Templariorum* adseverare non possumus, certo certius tamen *architectonici*, ac in fine finali ejusdem doctrinae *gnosticae* symbola sunt. De ultimo eique similibus ut nullum tibi dubium supersit, confer numos 77. et 79. cum sigillo gnostico (tab. IV. fig. 6) ex Macario desumpto ubi ex busto aut trunco humano talis arbor efflorescit.

Sequens (numero 80us) templi aedificium exhibet, cujus ichnographiam in numo templico apud Faure S. Vincenes videre licet. Vides ibi sub titulo: *jettons trouvés sous les Fondemens d'une maison de Templiers près d'Anquignan* duos numos in quorum uno ichnographia aedificii cum quatuor turribus conspicitur, quod verosimiliter aedificum illud templicum juxta exemplar aedis templicae hierosolymitanae constructum repraesentabat. In numero 80mo totum hoc templum hierosolymitanum habes cum quatuor turribus erectis. Inscriptio optime conservata litteras sequentes continet, quae si a sinistra legantur nullum omnino sensum praebent. A†SSS SIMOONIVQ. 109) Sed a dextrasinistrorsum legendo et a prima nota distinctionis inter duo S posita incipiendo litterae hoc in ordine sequuntur. SSTAQVINOOMIS; certe et hoc nullum sensum praeberet nisi mysterium in littera M oblique posita et ideo pro Σ seu S graeco legenda jam revelatum esset ex inscriptionibus gnosticis Abrahamae ubi vox *Chnusi* pro *Chnumis* aut *Chnuwis* legenda gnosim hieroglyphice indicat, His cognitis sensus textus hujus inscriptionis facile revelatur nimirum S. STA i. e. Sacrosancta QVINOOΣIS seu *Quinoosis* i. e. *Gnosis*, cujus nomen ἀπόρρητον hoc modo oculis profanorum ereptum initiatis solummodo intelligibile erat.

Nummus 81^{mus} aquilam seu forsan phoenicem repraesentat, cui claris litteris VOLO EOI i. e. *volo versus auroram* adscripta est, sed epigraphe in peripheria legenda vere aenigmatica sequentes litteras continet a sinistra dextrorsum legendas: ROH, dein OP et H per notam contractas et iterum clare VIO. Littera, quae sequitur, N cubantis Ζ figuram habet, et hoc ipso pro alia (hic pro A legenda est, reliquae obviam NBVIQ'AI quod invicem transposito B et V sic legendum esse censemus: *Roh Ophyio Anubiquai* (que) *Roh* vox arabica seu hebraica *spiritum* significat, qui Gnosticis idem ac sophia erat et etiam per columbam repraesentabatur, ita ut haec avis quam

modo aquilam aut phoenicem esse diximus, forsán columbam figuret. Spiritum sequitur nomen genii serpentini *Ophiui*, seu *Ophionei*, qui toties in inscriptionibus sigillorum gnosticorum Abraxae dictorum occurrit. Forsán hic cum *Roh* conjunctum hoc nomen pro *spiritu serpentino* intelligendum est. Cum serpente plerumque in sculpturis gnosticis ac templicis canem conjunctum vidimus, ita ut frequentissime serpens cum capite canino figuretur. Ideo et hic *Ophiuio* i. e. serpentis genio nomen *Anubis* seu genii canini conjunctum est, quod et Abraxis persaepe inscriptum est. Hos duos Gnosticorum ac Templariorum lares familiares in numo bracteato templario nominatos esse nihil mirum, sed longe potius miranda est sequentis nummi 82^{mi} inscriptio, ubi praeter *Meten* (percognitum jam illud Ophianorum numen) et *Isis*, et *Ertha*, duae veterum Aegyptiorum ac Germanorum divinitates occurrunt, post quas litterae quinque transpositae nomen *Grael* pro *Graal* formant, clarissime enim legitur ME^UE. ICID. ERT^HV. GLHAR. Quid V inter *Erth* et *Grael* significet, nescio, nisi pro copula germanica *und* positum sit. Ex hac inscriptione patet Templarios symbolis gnosticis et ophiticis et alios antiquarum religionum mythos admiscuisse ac doctrinam impiam pro ratione scientiae suae ac pro libitu suo varie adornasse ac confecisse.

5. *E. museo Schoenfeldiano.*

Nummus numero 83^{vus} omnium, quos novimus hujus generis bracteatorum longe notabilissimus est, quia praeter stellam et M (initialem Metis litteram) typo expressam et inferius G (initialem Gnosis litteram) stylo insculptam maximum testimonium est, hos numos pro tesseris inservisse, ita ut hanc Meten compendiosam loco idolorum, quae in cofinis seu coffris suis habebant ubique secum circumferre possent. Numus bracteatus Nro. 84. Metis figuram, quam distinctissimam exhibet in capite coronam trigeminam (ut illa Metis in crateribus nostris) in una manu crucem in altera sceptrum liliferum tenentem, et quam maxime expressis mammis, quae plerumque in similibus numis, (ab aliis aere incisis) neglecti sunt. 110) Ad indicandum cultum in quo hic numus ut symbolum religiosum quoddam habebatur totus numus corona lapidum prattiosissimorum redimitus sub crystallo custoditus, ita ut hostiae in corona radiosa populo monstrandae speciem referat. 111)

6. *Numi ex tabulis dissertationis Maderianae desumpti.*

Opus Maderi non minus quam quadraginta numos bracteatos Templariorum continet, cum expressa Metis figura, quae ubique perdirum ac tetrum caput corona trigemina turrata distinctum, ubique crucem et vexillum vel sceptrum vel ensem vel binas arbores (vitae et scientiae et stellam in manibus fert.) 112)

Nos quatuor solummodo hic, qui singularem quendam baphometricum characterem, aut inscriptionem exhibent aëri incidi curavimus. Ex his numus 85us in manu monstrum animalis cujusdam ex infante et cane compositi et coronati cum inguine erecto tenet, quod certe nullum aliud, quam canis paederastiae hodegetes est, et hic cum infante copulatus est, quem Mete in idolis nostris in brachio tenet. Confer cum hoc numo hujus tabulae numeros 31, 45, 50. Numus 86us Meten repraesentat, duas arbores in manibus tenentem, arborem nimirum vitae et scientiae. Hanc effigiem ut gnosticam jam in antiquo illo ecclesiae Mediolanensis monumento deprehendimus. (Vide tabula III. fig. 4).

Ad omne dubium levandum et hic Metis nomen in margine litteris initialibus ME inscriptum est, ut in idolo nostris (tabula I. fig. 11) tertia littera T et in loco paulisper detricto affuisse videtur. Idem Metis nomen litteris graecis in numo 36mo obviam legendum est MHTH ubi M inversum in forma W conspiciendum, H autem bis legendum est. Praecipuam in his inscriptionibus secretis litteram conversam M fuisse, et totam clavem hujus mysterii transpositis aut mutatis litteris constituisse jam in Abraxis aliisque nummis bracteatis vidimus. Per talem inversionem et transpositionem etiam inscriptio nummi 87^{mi} quam Maderus: *Herrius Del Gratia Marchio Orientalis Missniace* legit longe alia prodit. Imprimis enim littera, quam D esse credit, N est et M quod in Abraxis pro S legendum etiam hic ut S enuntiandum est, ac ita ex litteris GSOSHN transpositis vox ΓΝΩΣΗΣ pro γνῶσις legenda est. Denique nummus 88us litteras easdem H et T cum M in medio positas exhibet, quam jam toties in nummis Bretfeldianis offendimus, et quae nullo alio modo quam MHTH, repetita bis H, legenda est.

7. *Ex scriptis Seeländeri de medii aevi nummis germanicis.*

Seeländerus tot ac Maderus numos bracteatos publicavit, qui omnes tesseræ templariae baphometricae sunt, et de quibus omnino quid significant suspicari non poterat. Tales sunt illi viginti quatuor in tabula a pagina 17

publicati, de quibus jam supra sermo fuit, et quos ille omnes nummos Ascano-Brandenburgenses esse dicit, nihil aliud in foemina hac ensifera ac coronata quam advocatum Caesareum videns, quod plane absurdum. Vero similis alii hanc foeminam in aliis nummis, ubi eidem throno serpentino insidet, adstante equite cum ense nudato Abbatissam esse dixerunt, cui patronus conventus sui adesset. Sed inscriptiones omnes in eundem sensum, ac jam explicatae, pergentes fidem faciunt, hos nummos Templariorum esse, *Metemque* seu personatam ordinis templarii sapientiam repraesentare, cui eques cum gladio nudato ut defensor ac custos templi adest. Ex his duodecim maxime notabiles hic aeri incisos perlustrabimus.

Nummus 89^m. Crux cum manu benedicente sic figurata, ut manus superiorem partem crucis contegat ac ita solummodo T (lignum vitae et scientiae id est phallus et clavis gnoeos) appareat. Epigraphe clarissime legenda: *Mete es is*, 114) nulla explicatione eget, cum nihil aliud quam characteris baphometici ad oculum demonstrationem contineat. Absurdam Seelaenderi explicationem, qui haec verba ut invocationem Salvatoris interpretatus est, Maderus haud felicius correxit, cum hanc inscriptionem pro *Metensi* legendam esse censuerit.

Eandem *Metem* throno insidentem et ex alia parte duo capita obnupta baphometica cum cruce et manu benedicente in nummo 90^m vides. Nummus 91^m. *Metem* cum cruce et sceptro liligero, capite obnupto, exhibet, cui Templarius cum gladio evaginato ad servitium praesto est. Inscriptio a dextra sinistrorsum legenda haec est: CS AQVNOVMIS; hic solummodo primum C post S ponendum, M ut graecum Σ legendum est, quod *Sacra Qunousis* id est *Gnosis* audit. Eadem inscriptio sed jam penitus oblitterata in nummo *nonagesimo secundo* legenda est, ubi ex una parte totum templum hierosolymitanum, ex altera parte duae ejusdem turres cum duabus crucibus, manu benedicente ac capite *Metes* conspiciendae sunt.

Eadem inscriptio in nummis sequentibus cum epigraphe Ottonis Marchionis occurrit, quod minime contra nostram interpretationem militat, cum illum solummodo doctrina arcana templica seu gnostica initiatum fuisse ostendat. Sic legitur in nummo 94^m RSCSTAQVINOVVM (pro Σ) IS. id est *Sacro Sancta Quinousis* seu *Gnosis*; idem in nummo 95^m S. S. T. (T per crucem praesentatum) AQVNEOM (pro Σ) IC) i. e. *Gnosis*.

Nummus 93^m eandem ex utraque parte sed paulo variatam inscriptionem praesefert. Ex una parte, ubi episcopus aut templarius

cum lituo inter duas turres, cum manu benedicente et stella visitur, legendum est, a dextra ad sinistram STA (crux litteram T repraesentat) QVINOM (pro Σ) IS idest *Sancta Quinosis* seu *Gnosis*. Ex altera parte eadem vox omissa solummodo syllaba, *Aqui* (quae post crucem legenda est): sancta NOSM (Σ) IS seu *Gnosis*.

In nummo 96to ubi aquila seu Phoenix intra duas turres arcui insidet, eadem inscriptio: RS. STA idest *Sacro Sancta* seu forsitan potius *Regina Sanctissima* COVINOM (pro Σ) et IS (contractum in forma Sigmatis lunati) idest *Couinosis* pro *Gnosis*. In nummo 97mo ejusdem typi ac inscriptionis ac numus 98us sacra *Qunousis* seu *Gnosis*. Nummus 98us easdem figuras exhibet ac praecedens sed inscriptionem toties jam repetitam alio modo defiguratam, nimirum: SSTAQEVNR (quod hic perperam pro E figuratum esse videtur) S (in forma Sigmatis lunati) R (iterum pro E) T (quod omnino superfluum) et S. hoc est: *Sacrosancta Qeuneosis* i.e. iterum *Gnosis*. Sed longe notabilior interioris circuli inscriptio est, a dextra sinistrorsum legenda: ECOL, (in forma Λ graeci) EEL, quod certe nihil aliud, quam celebre illud *Hakolel* seu veritas divina est, cujus denominatio et apud Architectonicos conservata est (vide *Pokeach Iwrim* pag. 44 et 244). De hac voce hebraica autem hic ingesta eo minus mirandum est, cum, ut ex patribus scimus, Ophiani varias doctrinae suae voces hebraicas intersperserint, et in alio nummo bracteato gnostico jam vocem hebraicam *Roh*, idest spiritus deprehenderimus.

Avis (sive aquila ea sit sive Phoenix sive columba) hunc spiritum repraesentans, in nummo 99no visitur, leonem infra pedes positum, quasi calcans; inscriptio eadem ac praecedentium sed longe magis defigurata: SSAQVEIL (L perperam pro N) EVON (N male figuratum pro Σ) IS i. e. *Sacrosancta Queileuosis* id est iterum *Gnosis*. Numus 100^{mus}. Templarius inter duas turres constitutus cum inscriptione *Otto*. (Nomen Principis *Templarii* seu *Ophitae*). Hic numus qui bis in See-ländero occurrit, mere Gnosticus est: vides hic templarium inter sceptrum liligerum et frondem, quam *Mete* in aliis numis in manibus tenet, inter duas turres constitutum; zeri et duae cruces truncatae, quae hic a Numismaticis *Otto* leguntur non absurde etiam ut phalli et calices seu $\kappa\tau\epsilon\nu\omicron\varsigma$ symbola, intelligi possent, frequentissime occurrunt; denique et epistola quaedam obsignata adjecta est, per quam secretam eorundum doctrinam ac instituta arcana significari existimamus.

VII. De concordantia accusationum contra Templarios cum doctrina Ophitica eorundem.

E praemissa expositione doctrinae Ophiticae, quam omnia Templariorum monumenta, idola, crateres, aedes, et numi profitentur, culpa eorundem quam maxime patet; et ideo quidcunque in eos per ecclesiam et reges vindicatum fuit, non nisi justum ac aequum apparet. Nunc singulatim omnia, quorum accusabantur, scelera, cum propriis doctrinae suae symbolis impietatisque ac impuritatis documentis congruere ostendemus. Tria, quae illis per articulos accusationis obiciebantur, crimina capitalia *apostasiae*, *cultus idoli* et *paederastiae*, fundamenta doctrinae Ophiticae sunt, cujus sectatores Templarios fuisse, ex monumentis illorum constat. Articuli inquisitionis a quinto usque ad 14^m fratribus militiae templi obijciunt "quod Christum verum Deum „non agnoverint, aut crucifixum, aut certe qua falsum Prophetam pro „sceleribus suis professi sint, quod crucem conspuerint, et conculcarent, interdum etiam comminxerint et hoc praecipuo die Veneris „sancta." 115)

Omnia haec iis, quae patres de Ophianis referunt penitus consonant. Hos enim non Christianos immo Christi osores fuisse jam Origenes et Epiphanius asserunt, quibus etiam Beausobre, ut jam vidimus, assentit. Quod si doctissimus historiae Ophiticae scriptor Mosheimius aliquas eorundem sectas Christianas fuisse affirmat, fratres militiae templi huic sectae non adnumerandos fuisse ex inscriptionibus idolorum: *si tu es abnegans*, comprobatum est. Quod si in receptione crucem conspuebant aut conculcabant, (ut ex frequentissimis confessionibus elucet) 116) in hoc Ophianorum solummodo ritum impiissimum sequebantur, quibus Deum Christianorum et Judaeorum, quem *maledictum* vocabant, proculcare lex erat. Hoc eosdem praecipue die Veneris sancta perpetrasse eo minus mirum est, cum hoc die in ceremoniis ecclesiasticis solemnis crucis adoratio celebraretur, cui in majorem odii ac contemptus testimonium conspurcationem crucis substituebant, suae inservientes Veneri i. e. *τη Αχάμοτ*, quam Tertullianus ut Jesum calcantem praedicat. 117)

De cultu idolorum, post exhibita illa, quae in tabulis nostris prima et secunda delineata videntur, et quorum similia tribus ante lustris e domo capituli ecclesiae Templariorum Waltersdorfensis effossa fuere, nullum omnino dubium superesse potest. Omnes etiam de hoc idolo

Baphometi seu *Baphometis*, (cujus nomen *Mete* idolis ipsis, crateribus, aedificiis, et nummis inscriptum deprehendimus) confessiones totidem nostrorum idolorum descriptiones esse videntur, in eo solummodo diversae, quod capitulorum generalium idola praegrandia et ornatissima vel argentea vel deaurata fuerint, haec nostra lapidea et minora inter illa recensenda sint, quae templarii in *coffris* suis habebant. 118) Eodem modo et Theodoretus Marcionitas serpentem aeneum in *coffris* secum portasse docet 119); idola autem pleraque nostra serpente aut cincta aut eundem manibus gestantia videmus. Cum haec idola quilibet ad libitum suum, ac pro opibus, majora vel minora, magis minusve ornata effingeret, diversa eorundem in accessoriis conformatio inde petenda est, etiamsi omnia in caractere praecipuo masculofoemineo et in attributis serpentis et calicis conveniant.

Huic characteri foemineomasculo congruit varia reorum confessio, quod alii hoc idolum masculum et barbatum, alii foemineum et virginem esse dixerint. 119) Omnia item, quae in articulis inquisitionis ab 47° ad 57um inclusive de idolo Templariorum dicta sunt, optime idolis nostris congruere jam supra pluribus indicavimus. Cum illud ut *Deum*, ut *Salvatorem* venerarentur (Art. 49,50) et Raimundi Rubei confessio (Dupuy 216 et Nicolai II. 86) „*et le superieur baisant cette idole dit Jallah* imprimis consentit. *Jallah* الله i. e. o Deus! etiam hodie communis Dervischorum vox est, quae orgia sua celebrantes Deum invocant. Erat autem *rw Jao* substitutum (quod Dervischi hodie *ياهو* pronunciant) quo etiam Horus Gnosticorum in pleromate Sophiae seu *Achamoth* progredienti occurrens inclamavit. 120) Denique et torquem deauratum, quem idola *Baphometi* gerebant in nostris *Metis* idolis passim videre fas est. (Vide tab. I. fig. 1. 6.)

De catena, quam *Mete* in crateribus et manibus tenet, et quae sane non alia est, quam catena Aeonum seu hermetica Gnosticorum, nulla in accusationibus mentio fit, sed eo gravior et obscurior cinguli reprehensio, 121) quod quale fuerit, arguere difficilior esset, nisi idola nostra, praeter zonas et serpentibus cincta videremus. Defensores fratrum militiae templi, qui hoc cingulum nullum aliud, quam plerisque ordinibus commune fuisse asserunt, non perpenderunt, si nullum aliud in usu fuisset, nulli omnino de eodem accusationi locum futurum fuisse. Planissima autem in accusationum articulis 58, 59. 60 et 61. de cingulo aliquo secreto ac mystico quaestio est, „*quo citra camisiam cingebantur, quod die noctuque portabant in venerationem idoli*” hoc cingulum per contactum idoli consecrantes illud in

signum foederis inviolabilis et obligationis strictissime iisdem per doctrinam secretam impositae portabant, hoc denique cingulum in iisdem coffris seu cistis adservabatur, ubi idola sua conservabant. 122)

Ex omnibus his verosimillimum nobis est, haec cingula seu chordulas secretas in formam serpentum configuratas fuisse aut symbolice eorundem effigiem expressisse. Maximam huic opinioni fidem facit signum aeneum equitis armati in collectione *Welzlana* asservatum, cuius cingulum reapse serpentiforme est, et quod basi alicui quadrupedi insistit, ut idolum biceps in cimelio *Caes. Regio*; sic descriptio aliquorum confitentium confirmatur, qui idola quatuor pedes habuisse affirmabant. Thronum denique serpentinum, ubi duo serpentes, recta ex natibus procedere videntur, in stella aenea (Vide tab. II. fig. 16), cui *Mete* seu ordo templicus sub specie equitis figuratus insidet, videret licet, quae serpentum positio imprimis illis patrum (SS. Irenaei Epiphani et Theodreti) locis jam supra citatis congruit, ubi serpens per flexus suos intestinorum contorsiones, ac perinde virtutem absconditam generatricem repraesentare praedicatur.

Praeterea, cum pleraque idolorum explicatorum symbola, in monumentis Templariorum et in accusationis articulis jam deprehenderimus, et serpentem, qui ubique in idolis adest, in cultu secreto ophitico Templariorum non abfuisse praesumendum est. Hic erat ille vaser gnoseos ophiticae et doctrinae Templariorum primipilus, cuius libidinem et nequitiam exaequare studebant. Ut ille caput occultat, corpus relinquens 123) sic et Ophiani et Templarii caput doctrinae suae abscondebant, corpus i. e. coetum fratrum simplicium, aut librum statutorum publicorum, solummodo in propatulo relinquentes. Illius more in terra serpebant toto corpore foedissimis cupiditatibus proluti. (St. Clementis Alexandrini paedagogia lib. I. 39.) Hunc Christo praeferabant (Tertullianus I. 416), hunc pro angelo (nam et Michael et Samael appellabatur) et qua dominatorem mundi adorabant. *Φρουμὸς πανουργος, κοσμοκράτωρ*, omnia quae Satanae non denegantur attributa, et illi tribuentes diabolicae suae doctrinae auctorem et antistitem habuere. Hic, ut jam vidimus *Noῦς* seu filius *ꝛ* Jaldabaoth creatoris mundi erat, qui contra patrem rebellans Evam et Adamum ad veram matris Achaemoth i. e. Sophiae seu sapientiae divinae cognitionem perducere conatus est. Hunc ergo orgiis mysticis Templariorum non defuisse eo magis credendum, quum in eleusinis et bacchicis mysteriis, quorum imitationem in ophiticis jam ostendimus, ubique serpens se ostendat,

qui non solum imaginem Dei sub hac specie Proserpinam comprimentis, sed forsán et illum *Nouv* exhibebat, de quo Themistius prodidit, illum ex tenebris prodiisse. Hoc commentum, quod cl: Meiners in sua de mysteriis antiquorum commentatione (vide scripta philosophica Tomus III. 278) interpretari haud audet, optime doctrinam Valentinianorum illustrat, juxta quos ex *Bytho* et *vita* filius *Nous* processit. Hic tenebrarum et vitae filius per serpentem et serpens per cingulum repraesentabatur. 124)

Per utraque haec symbola *serpentem* nimirum et *cingulum* voluptatem praeposteram et foedus nefarium *παιδερασιας* intellectum fuisse, ex supra citatis (ubi de serpente sermo erat), locis liquet, et haec accusationibus confessionibusque multiplicatis de scelere Sodomítico, in receptionibus aut fere patrato, aut per disciplinam secretam universaliter concessa, adstipulantur 125) Etiam si nos de omnibus, quorum Templarios hic reos facimus, criminibus pro nostro iudicio hunc effrenae libidinis abusum inter maxima habeamus flagitia, ab iis tamen, qui rationem eorundem temporum ac castrorum orientalium naturam considerant, certe pro minimis censendus est. Ideo sanè eos miramur, qui non obstantibus accusationum articulis, per frequentissimas confessiones confirmatis, fratres militiae templi hoc in puncto, qua insontes defendere conantur, cum tota res amoribus, tunc temporis ac adhuc hodie, in castris orientalibus late grassantibus nil sane absonum habeat, totieque hac de re jam a Gütlero latae sententiae subscribimus. 126)

Talem amoris masculi societatem jam in graecis illis legionis sacrae thebae hetaeriis invenimus, quorum institutionem, ut multa alia, ex antiquitate Templarii desumsisse videntur. Imo plura publica ordinis statuta ritusque vulgati hunc secretum societatis mutuo amoris masculo vinculo junctae sensum innuunt. Talia sunt praeceptum, lectum cum fratribus communicandi (vide Moldenhauer pag. 284); institutio mensae ut bini solummodo fratres invicem accumbant (vide Münters Statutenbuch pag. 126), denique sigillum ipsum duorum fratrum unius post tergum alterius, uni equo insidentium, quae omnia junctissimi alicujus foederis binarii ac caritatis copulatae indicia sunt. Quam perperam sigilli effigiem complures ut primae paupertatis symbolum interpretati sint, et primae jam a sancto Bernardo communicatae institutiones testantur, in quibus singulis equitibus non *unus* sed *tres* equi adscribuntur. 127)

Eadem régula in articulo LVI et LXXII^{do} contra sorores oscula-

que foeminarum his invehitur verbis: „Sorores quidem amplius periculolum est coadunare: quia antiquus hostis foemineo consortio complures expulit a recto tramite paradisi. Itaque, fratres carissimi, „ut integritatis flos inter vos semper appareat, hac consuetudine a „nobis uti non licet.” Item. „Periculosum esse credimus omni religioso „vultum mulierum nimis attendere; et ideo nec viduam, nec virginem, „nec matrem, nec sororem, nec amitam, nec ullam aliam foeminam, „aliquis frater osculari praesumat. Fugiat ergo foeminea oscula Christi „militia, per quae solent homines saepe periclitari: ut pura conscientia et segura vita in conspectu Domini perenniter valeat conservari.” (V. Münters Statutenbuch pag. 143 et 148) Longissime absit a nobis ut Sanctum Bernardum per haec sua regulae contra foeminas directa statuta marium amoris favere valuisse suspicemur, sed nihilominus hoc foeminarum odium in masculorum amorem a Templariis conversum ac interpretatum fuisse ex confessionibus eorundem, quam apertissime liquet; Templarii Ophitarum sectatores fideles, qui purissimos scripturae textus in sensum iniquissimum detorquebant, regulam suam in doctrina secreta ad libitum interpretabantur; nec hic solus articulus est, qui in praeceptis arcanis longe in alium sensum trahebatur; sic verbi gratia articulus quadragesimus octavus, *ut Leo semper feriat*, a Templariis ut a Gnosticis de Leone qua symbolo *ⲛⲓⲗⲁⲃⲁⲃⲟⲩ* imolando intelligebatur. Symbolum secretissimum *παῖδεραστίας* illud cingulum fuisse, de cuius usu nefario accusabantur post haec jam amplius dubitare non licet. Illud juxta confessiones, (vide Moldenhauerum passim) album ac per contactum idoli consecratum erat. Denique et *catum* illum aut *canem*, qui in capitulis eorundem apparuisse dicitur 128) etiam hujus libidinis nefariae symbolum fuisse vero simillimum est, cum canis qua hodegetes *παῖδεραστίας* ubique in sculpturis gnosticis aedium ac sepulchrorum Templariorum visendus sit.

Sub *cato*, de quo in Templariorum processu mentio fit, *canem* ideo intelligendum esse credimus, quia nullibi catus, sed ubique canis conspicitur. Talem vides in sepulcris Templariorum, talem in anaglyphis ecclesiae Schoengraberianae ubi *canis* a primo Adami lapsu et a prima Templarii infantia usque ad ultimum Gnoseos triumphum (per mactationem Leonis repraesentatum), ubique Gnosticum seu Templarium adjuvat; talem in numo ante equitem Templarium (tab. V. N. 76) talem etiam illum posterioribus equitis armati (vide tabula II. fig. 4.) adhaerentem, et mysteriorum infamis sodomitici, quasi Daduchum vides. Si quis hoc animal, quod ubique *canis* esse videtur, *catum* potius esse per-

hibeat non pugnabimus, sed sive *canis* sive *catus* is fuerit, illud tantum adnotabimus, utrumque animal apud Orientales in foedissimum libidinum usum adhiberi, ita ut famosus ille *Deliburaderi* libellus sotadicus in capitibus duobus, de voluptate et congressu cum *canibus ac catis* percipiendo agat 128). Hujus flagitii ubique canem indicem ac hodegetem habemus, sed eo ad comprobendam spurcitiam arcanæ hujus doctrinae non indigemus, cum et aliqua monumentorum nostrorum, quæ hic ob nefandum flagitium leviter tantum attingere licet, ipsis oculis veritatis testimonium praebeant. Sic, exempli gratia, idolum baphometricum nudum positione ipsa mysterium flagitiosum prodit, genibus flexis, et posterioribus eminentibus in subactorem rejectis et oppositis. (Vide etiam tab. I. fig. 4).

Haec erant igitur famosa illa capitulorum mysteria, in silentio noctis celebrata, et sub specie *baptismatis ignei* figurata, quæ revera ut Tertullianus de mysteriis Gnosticorum dicit, ignis ac tenebrarum dignissima erant. Haec praecludebantur a profanis per silentium (in imitationem Pythagoraei silentii institutum), quod initiatis sub dirissimis uramentis imponebatur, et secretum, quo tot horrores duobus fere seculis publicae regum et ecclesiae animadversioni subtrahebantur, ex ipsa natura harum initiationum fortissimis juramentorum vinculis constrictarum quam facillime explicandum est. Ut enim ex iteratis Templariorum confessionibus patet, tales solummodo ritibus his nefandis recipiebantur, quos, ingenii animique fortioris renegationem et cultum idoli minori cum horrore laturos esse censebant. Non enim statim omnes, sed aliqui multos post annos recipiebantur, et si nec tunc ad impietatem maturi, in peragendis, quæ ab ipsis sub acie gladii exigebantur, nutabant, et magistri recipientes plerumque, religioso eorundem animo ex necessitate indulgentes, haec omnia vanas tantum formas esse credere sinebant, 129) timidisque, crucem conspuere renitentibus, quocunque voluerint exspuere permittebant. Recepti denique candidati, aut fortes in numerum fortium aggregati omnia, quæ sibi revelata erant, impietatis et impuritatis mysteria proprio genio obtegebant, ac profanis subtrahebant, aut si debiliores conceptam de iis opinionem fallere minitarentur, tot tantisque vinculis ordinis, juramentis ac ipso pudore eorum, quæ pati coacti fuerant, a revelatione mysterii retinebantur. Sic accidit, ut impia haec doctrina, quæ ut verosimillimum est a tempore Gualteri Montisbarensis per clericos templi in equites defluxit, plus seculo et dimidio impunis lateret, et pallio religionis operta per totum ordinem, ac cum eo per totum mundum grassaretur.

Aliquos debiliorum jam longe ante processum institutum confessariis suis mysterium iniquitatis revelasse, et ex ipsis confessionibus constat, et ex bulla illa, triginta annos abolitionem templariorum praecedente, quam in introitu adduximus, suspicari licet. Ecclesia autem tunc maximorum servitiorum, quae ordo religioni contra infideles armis praestiterat, memor, quoad sine majori reipublicae Christianae detrimento licebat, pudenda haec velare, quam revelare malebat, et ut historiae facta loquuntur, nequitiam hujus ordinis per unionem cum equitibus St. Joannis corrigere satagebat. His incassum tentatis et indiciis publicis ad regem Galliae delatis, qui potentiam crescentem ordinis ut regno suo perniciosam jure metuebat, etiam ecclesia, ordinem ab instituto suo, publice praetento, toto coelo deviantem, amplius tutari nec voluit nec potuit, et quod per impietatem et impuritatem in religionem ac mores delictum fuit brachio seculari vindicandum permisit. Natura autem ipsa doctrinae hujus nefandae principalis causa extitisse videtur, quod Summus Pontifex sententiam condemnationis non de jure sed per viam provisionis apostolicae ferre voluerit, ne scandala illa impietatis ac impuritatis, quae bulla innuit, patefierent. 130)

Haec scandala et ante processum tam dire ac tam alte latuisse, nemo mirabitur, qui naturam sceleris patrati perpenderit, quod a complicibus vaferrimis ut intimum societatis secretum custodiebatur, ab aliis autem vi subactis aut ad silentium coactis, cum animi eorum vel blanditiis permulsi vel minis perculsi fuissent, aut ob pudorem aut ob metum non prodebatur. Renitentes gladiis evaginati ad adorationem idoli coacti fuere, imo depositio aliqua habetur de templario occiso, qui crucem abnegare noluisse. 131) Silentium altissimum fratribus per juramentum impositum erat, ita ut nec iis invicem de ritibus receptionis colloqui liceret. Denique ad praepediendam prodicionis viam et regula provisum erat, ne fratres militiae templi aliis quam sacerdotibus aut Donatis ordinis, in tribunali sacramentali peccata sua confiterentur. Violationi secreti extra tribunal confessionis carcer ac mors imminebant. 132) Nullus denique fratrum cum alio de nefandis receptionis ritibus cogitata sua communicare audebat. Sic evenit, ut haec tenebrarum mysteria, quae in Oriente adhuc hodie apud *Jexiditas* et forsan etiam apud *Drusos* latent, per centum et octoginta annos impune propagata fuerint. Quod si in libris Drusorum religiosi ac in systemate eorundem spirituali, quod emanationes Aeonum et doctrinam gnosticam redolet, nullum talis spurcitiei vestigium inveniatur, hoc silentio nullo modo innocentia conventiculorum illorum, noctu extinctis

luminibus, et ut rumor est, promiscua libidine celebratorum comprobatur. Eodem modo et publica Templariorum statuta a Cl. Münstero in defensionem eorundem edita existentiam doctrinae secretae non excludunt, imo ex confessionibus fratrum examinatorum existentia doctrinae arcanae ac duplicum ordinis statutorum prodit. Sic testis primus Radulphus de Praillis a praeceptore Gervais de Beauvais de arcanis ordinis disciplina ac duplici statutorum libro, uno ostensibili, alio secretissimo, neminique exhibendo edixit; et testis vigesimus primus Garnerus de Veneisi testatur, cum ipse receptionis secretae ritui infami adversatus fuerit, praeceptorem, hunc ritum per statutorum rigorem excusasse. 133) Ea statuta secreta, cum sane compendiosa et in paucissimorum receptorum manibus essent, periclitante ordine, facillime deleta, ad nos non pervenerunt, tenoremque eorundem ex praeceptis egregiis, quae idolis baphometricis ac crateribus inscripta et ecclesiis insculpta sunt nullum alium, quam doctrinam Ophiticam fuisse, conjicere licet.

Maximum hucusque defensorum fratrum militiae templi argumentum in hoc vertebatur, quod nullum horum capitum, de cujus adoratione tam graviter ac frequenter incusabantur, hucusque repertum fuerit; sed hoc post reperta a nobis plusquam viginti talia capita ac idola jam totum labefactatum est. Extant enim haec idola uno vel duobus capitibus praedita, basi solidae aut a quatuor pedibus sustentatae insistentia, in cimeliis et collectionibus designatis; effossa sunt quaedam eorum ex hypogeis ecclesiarum Templariorum, ubi et numi solidi et bracteati inventi sunt, quorum figurae et inscriptiones in hodiernum usque diem obscurae symbolis et inscriptionibus idolorum concinunt; eadem idolorum inscriptiones et in crateribus, in quibus orgia ophitica exhibentur, 134) insculptae sunt, et horum craterum sculptura cum sculpturis in aedibus Templariorum adhuc conservatis concordat. Hoc cyclomonumentorum argumentorumque, quorum unum alio fulcitur ac opitulatur, secretae doctrinae existentia culpaque fratrum militiae templi extra omne dubium posita est.

In serie argumentorum nostrorum facta historica, etiamsi quam maxime accusationes contra templarios prolatas secundent, penitus negleximus, non quod illa nullius ponderis habenda esse censeamus, sed quia eadem facta ab aliquibus historicis reprehensa, ab aliis excusata, mox criminationi mox apologiae ordinis inservire debuerunt. Sic antiquiores historici *Mathieu de Paris*, *Daniel*, *du Puys*, et *Gürtlerus* ex ipsis historiae factis superbiam impietatem et luxuriam Templariorum criminati sunt, alii ut *Stemler* et *Anton* ex-

germanicis, *Jeune* et *Raynourd* ex gallicis scriptoribus apologeticas ordinis historias aut dissertationes conscripserunt. Ex eruditis Danis *Münter* et *Moldenhauer*, ille statuta publica, sed quae prius latuerant, hic secreta processus testimonia in lucem produxit, ex quo illa sane ordinem (quoad publicum institutum) sub specioso lumine exhibent, haec autem secretae ac detestabilis doctrinae arcana cumulatis factis produnt. Denique *Nicolai* et *Grouvelle* in facta historica processusque testimonia spiritu philosophico et sceptico, qualis historiae impartialis indagatores decet, inquirentes, invalidatis *Antonii ac Münteri*, apologeticis argumentis culpam fratrum militiae templi quoad impietatem gnosticam ac obscoenos amores jam quam maxime probabilem effecerunt. Duodecim his convivis litteratis ad mensam rotundam circa craterem *Graali* 135) disputantibus nos decimus tertius cum acie argumentorum ex signis calicibus et fabricis desumptis accessimus, ita ut non nos locuti simus, sed lapides, aera, aedes, et anaglypha.

Omnia haec monumenta hucusque nullo modo explicata aequalis ac quidem maximi momenti sunt, exceptis fortassis numis, de quorum pluribus non constat, eos revera a Templariis cusos fuisse; sed esto, numi sequestrentur, aliaque rationabilis inscriptionum eorundum lectio proponatur, nihil tamen contra signa et anaglypha craterum ac aedium objici potest, quae re ipsa ophitica et templaria sunt, et ex quibus crimina *apostasiae, idolatriae* et *impuritatis* ubique oculos fulgore acherontico praestringunt. Hic denique reticere non possumus iudicium nostrum de levissimo illo *Bayli* argumento, quod etiam *Raynouardus* pro epiphonemate suae templariorum apologiae elegit. *S'ils étoient assez impies, pour reconcer à la religion chretienne, qui étoit celle de leur naissance, comment auroient-ils pu se confier à une idole?*

Ne hic de generalibus ingenii humani contradictionibus loquar, quibus fieri scimus, ut ingenia fortissima anilibus saepe superstitionibus obnoxia Athei simul et Deisidaemones sint, et qui nullum Deum credunt aut adorant, larvas timeant et obsecrent, ut de his taceam, hic solummodo ad diversarum haeresium historiam lectorem remittere sufficiat, in quibus iidem Ophiani aut alii Haeretici, qui Christum Deum inficiabantur matrem *Achamoth* (id est *Metem* Templariorum) pro tali adorabant. In iisdem mentis accordis humani adytis inextricabilibus phaenomeni longe altioris explicatio quaerenda est, quod homines doctrinam persaepe, quam secreto respuunt ac aversantur, publice defendant, ac vita sua sanciant, quod ut de militibus ita de

ministris dici potest, et quod prodigium tempore expeditionum Cruciatorum, et in partibus Christianis ac Saracenicis in *Templariis* atque *Assassinis* videre erat; uterque enim ordo (quod absurdissimum videtur) pro doctrina fidei publicae, quam secreto abnegabant, et abjurabant, vitam suam quam strenuissime devovebant.

Quid dein mirandum, horum fortissimorum militum plerosque in carcerem coniectos cum non solum sibi sed etiam ordini exitium impendere viderent, nihil confessos, eandem ac in pugna constantiam ac fortitudinem prae se tulisse? alios autem debiliores, post exhaustam per tormenta patientiam, inter carnificum manus veritatem confessos, eandem cum carceri redderentur aut in iudicium reducerentur qua falsam revocasse. Mortem toties in acie conspectam non timentes sed sustinendis tormentis impares culpam ereptae confessionis, post iteratam assertionem innocentiae ordinis sanguine suo lavare voluere.

Ita ex allatis culpa Templariorum argumentis luce clarius fit eosdem a Sede Apostolica ac tot tantisque viris principibus in ecclesia ac republica non innocentes sed quam maxime reos accusatos ac damnatos fuisse; ita ut sententia condemnationis iustitiae divinae ac humanae, modus autem barbarus executionis tormentorum ac rogi caligini illius aevi tribuendus sit.

Pro conclusione commentationis nostrae criticae hanc de medio aevo, in quo hic ordo floruit, adjiciemus notam, in tenebroso illo aevo quod nuperrime tot tantosque encomiastas nactum est, limites Fanatismi Atheismi superstitionis ac impietatis quam proxime confusos fuisse, reconditam illius temporis sapientiam in effraenata opinionum ac libidinum licentia constituisse, denique hoc aevum, quod scriptor ejusdem panegyricus nocti serenae stellis illustri comparavit, revera nihil aliud, quam atram caliginem fuisse, flagitiorum coruscationibus ignitis ac superstitionum incendiis distinctam. 136)

N o t a e.

Και ταῦτα μὲν ἐπελθόντα τῇ μνημῇ κατὰ τὴν γραφὴν ἀπώσασθαι καὶ παρελθεῖν
ἴσως ἀπανθρωπον ἦν.

Plut. Pericles. 24.

1. Scripta, quibus perlectis sine ira et studio ad subjectum examen accessimus, haec sunt:
 Gürtler (Nicolai) historia templariorum.
 Dupuy histoire de la condamnation de l'ordre des Templiers.
 Histoire de l'abolition de l'ordre de Templiers.
 Antons Versuch einer Geschichte des Tempelherrnordens.
 Anton über die Gebräuche der Tempelherrn. Leipzig 1780.
 Nikolai Versuch über die Beschuldigungen, welche dem Tempelherrnorden gemacht worden und über dessen Geheimnisse nebst einem Anhang über das Entstehen der Freymaurergesellschaft,
 Stemmler Contingent zur Geschichte der Tempel und der Aufhebung ihres Ordens.
 Herders Briefe über die Tempelherrn.
 Münters Statutenbuch der Tempelherrn.
 Moldenhauers Prozeß der Tempelherrn.
 Histoire critique apologétique de l'ordre des chevaliers du Temple de Jérusalem dits Templiers par feu le prieur d'Etival.
 Memoires historiques des Templiers par G^{re}. (Grouvelles)
 Memoires sur les Templiers par Raynouard.
 Recherches sur l'ancienne constitution de l'ordre teutonique et sur ses usages comparés avec ceux des Templiers.

2. Si templarii monitis Clementis IV obsequium praestitissent, a Clemente V^{to}. non sublati fuissent. Quam clare et distincte hic secreta illorum vitia innuerit, et sequentia Bullae ejusdem verba demonstrant: „O si velitis perspicacius intueri et considerare consultius, quod si „eadem ecclesia contra praelatos et mundi principes vel ad modicum tempus dextram „vobis protectionis suae subtraxerit, nec adversus praelatorum incursum nec contra „principum impetum, quomodo subsistere subtracta hujusmodi protectione possetis. — „Ne nostra et ipsius ecclesiae patientia, quae multa in vobis per *dissimulationis conniventiam* „tolerat, vestris, quod absit, insolentis provocata illa deducat in discussionis examen, in „quibus cum nullam subsistentiam juris invenerit, ea nec velit nec valeat amplius cum „gravi remorsu conscientiae tolerare.” *Odalricus Rainaldus ad annum 1265.*

His verbis tota sedis apostolicae erga potentem hunc ordinem indulgentia explicatur, quem non nisi renuens ac coacta poenae ac indignationi publicae permisit.

3. Vide apud Proclum varia Dei Primigeni ἀρρενοδηλυ figurati Orphicorum nomina, inter quae Μητις imprimis figurat. Αβρῶς Ἐρως καὶ Μητις ἀτάσθαλος καὶ Μητις πρῶτος γενετῶρ, καὶ Ἐρως πολυτερκῆς, κλεις νοῦ, Φανης. Ut Metis per ὅλω sic aliud nomen Εἰκαταίος Dei Orphici Protogoni per تاشي in inscriptionibus idolorum nostrorum exprimitur.

4. Siquidem haereses universae ex Graecorum fabulis placita quaedam collegerunt, ex quibus novam sibi erroris sectam condiderunt, postquam ea deteriore alium ad sensum transtulissent. Nam et a Poetis, *Metin* (quam *prudentiam* appellare possis) filiam suam absorbens introductus est Jupiter. „Nemo infantem absorbeat, (quemadmodum sanctus Clementis ait), cum Deorum, qui a Graecis coluntur, turpitudinem deridet. Quod enim devo-

rasse *Metin* dicitur, non de infante ullo, sed de proprio semine par est intelligi. *Epiphani haeresis XXVI. i6.*

Mythus *Metidos*, cum Mytho *Metis* seu *Sophiae* etiam in hoc congruit, quod primam pater devoraverit, hanc in pleroma iterum absorbuerit, ut turbis obviam iret. Sic Athenagoras in legatione pro Christianis dicit: „Aut quis *Phaneta* draconis vel corpus vel speciem habuisse approbet, aut devoratam a Jove (*Metin*) esse, ut Jupiter „securus tranquillum possideret regnum.”

5. Plato in Symposio Paradiso Jovis hortum substituit, Serpentis loco *Πενιαν* introducit, et primi hominis vice *Πορον*, quendam *Metidos* filium.

6. *Pollentemque Deum Venerem*, non *Deam*. Signum etiam ejus est Cypri barbatum corpore, sed veste muliebri, cum sceptro ac statura virili et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam *Ἀφροδίτην* appellat. Laevinus etiam sic ait: *Venerem igitur alnum adorans, sive foemina, sive mas est, ita ut alma noctiluca esse. Macrobi Saturnaliorum Lib. III. cap. 8.*

7. Rorem ex luce redundantem esse *Σοφίαν καὶ Πρηνικὸν καὶ ἀρσενόθυλον. Theodoret Haeret. fabul. lib. XIII. de Ophianis.*

Idem de *Borborianis Serpentinis* et *Stratioticis*, qui ex Valentini seminibus pullulabant cap. XI. „Aeonem *ἐν πρηνικῷ διαγόντα πνεύματι ὁ Βαρβηλῶθ* ονομαζουσι, peperisse lucem; „ex primo autem angelo productum spiritum sanctum, quem *Sophiam* et *Prunicum* appellant. „Irenaeus etiam de duplici genere *Sophiae* testimonium reddit: „Virtutem autem, quae superebullit ex foemina habentem humectationem luminis a patribus decidisse deorsum docent, sua autem voluntate habentem humectationem luminis: quam et *Sinistram*, et *Prunicon* et *Sophiam*, et masculofoeminam vocant. *Irenaeus contra Haereses Lib. I. caput 30 §. 3.*

8. (ad pag. 16. l. 13.) Matrem autem illam *Achamoth* Ogdoadem, servantem videlicet numerum primigenae ac principis illius, quae in Pleromate est, *Ogdoadis*. *Septem* porro hos coelos spirituales esse ajunt. (Ecce tibi explicatam inscriptionum nostrarum ubique redeuntem formulam: *stirps nostra, ego et septem fuere* i. e. *Ogdoas* completa Gnostica) Hanc autem matrem (*Achamoth*) et *Ogdoadem* vocant et *Sophiam* et *Terram*, et *Hierusalem* et *Spiritum sanctum* et *Dominum masculiniter. Irenaeus contra haereses. Lib. I. cap. 5. §. 3.*

Ea vero quae extra Pleroma dicuntur ab iis sunt talia: *Enthymesis* illius superioris *Sophiae* quam et *Achamoth* vocant separatam. *Iren. contra Haer. L. I. c. 4*

Enthymesis, quae hic ab Irenaeo distinguitur a *Sophia*, Tertullianus cum illa confundit. *Enthymesis* sive jam *Achamoth* (unde nomen quaeritur) prosiluit et ei occurrit ut matri *Horos Jao* clamans. Sotere cum angelis adveniente se revelavit *Achamoth. Tertullianus. XIV.*

Tertullianus qui hic *Enthymesis* cum *Achamoth* confundit hanc a *Sophia*, cum qua Irenaeus illam eandem esse dicit, distinguit: „Inerat autem in *Achamoth* ex substantia *Sophiae* matris peculium quoddam seminis spiritualis sicut et ipse *Achamoth* in filio *Demurgo* sequestraverat. *Tertull. XXV.* Interim tenendum *Sophiam* cognominari et *terram* et *Matrem* quasi *matrem terram*, et quod magis rideas *Spiritum sanctum. Tertull. adversus Valent. 21.*

Idem *Achamoth* filium *Sabaoth* calcare dicitur (in cujus cultum Gnostici et templarii crucem calcarunt.)

In summis praesidet tricenarius Pleroma, *Horo* regnante lineam extremam; inferius illam metitur medietatem *Achamoth* filium calcans. *Tertull. XXIII.*

Cum passio et reversio *Sophiae* sive *Achamoth* et primam substantiam materiae supeditarit, uti ex Irenaeo (Contra haeres. L. I. c. 2. §. 3.) discimus, nomen ejusdem *Achamoth* optime ex syriaco *מֶרְ* quod Lutum significat (V. Jablonsky Pantheon aegypt.

II. p. 84) deducendum est, ex quo et nomen *materiae* (arab. مَادَة) derivandum.

Anglice lutum *Mudd* sonat. Hoc quidem Philologos haud fugit, minus autem iisdem adhuc cognitum est, quod nuper ex Cl. *Meinerti* (der *Fylgie* Wien und Hamburg 1817.) collectione cantilenarum, in dialecto teutonica adhuc vigentium, adjecto glossario didicimus, in tota hac sub nomine *das Kuhländchen* nota provincia *Mot* lutum significare; inde solutio aenigmatis popularis: *Welches ist die lengste Moet am Dorf* (p. 290.) ex lusu verborum *Mot* i. e. lutum et *Moet* i. e. puella. Mirum sane, eandem soni ac sensus relationem etiam inter *Mot* מוט et *Mete* מֵטֶה existere; etiamsi germanicum et anglicum *Maid* non proxime ex hac voce sed ex persica مود derivandum sit. Verosimile etiam, a *Mete* potius quam ex Graeco germanicum *die trunkene Mette* originem suam trahere.

9. Κρατήρα μὲν γὰρ πληρώσας τὸ τοῦ κατέπεμψε διὰς κηρυκὰ καὶ ἐκέλευσεν αὐτῷ κηρύξαι ταῖς τῶν ἀνθρώπων τάδε. ΒΑΠΤΙΣΘΝ σεαυτὴν ἢ δυναμένη εἰς τὸν τοῦ κρατήρα ἢ πικρεύσα ὅτι ἀνελευση πρὸς τὸν καταπέμψαντα τὸν κρατήρα ἢ γνωρίζουσα ἐπὶ τῇ γεγενῶσ. Εἰρηὲς πρὸς τὸν Τάτ. Ο κρατήρ.

10. Alii autem adducunt ad aquam, et baptizantes ita dicunt: In nomine incogniti Patris omnium etc. Alii autem et hebraica nomina superfantur, ut stupori sint, vel deterreant eos, qui sacrantur, sic: *Basema* etc. *Irenaeus contra haeres. Lib. I. cap. 21. 3.*

Alii ad aquam perductos tingunt hac verborum formula: in nomine ignoti Patris omnium, in Veritate omnium Matris etc. sunt et qui Hebraicas voces proferant, quo maiorem initiatis horrorem injiciant, hoc modo. *Basema* etc. *Epiphanius adversus haeres. Lib. I. tomus III. 20.*

11. Baptisma duplex, alterum quidem sensibile, quod per aquam fit, quod ignem sensibilem extinguendi vim habet; alterum vero intelligibile per spiritum, qui ignis intelligibilis est, remedium eundemque depellendi vim habet; *Theodoti excerpta LXXXI.*

Hoc baptisma illud esse docebant, de quo in Evangelio (Matthaei III. 11. Marci I. Joannis I. 26.) sermo est: alium venturum esse baptizantem in spiritu sancto, et igne; et hic adnotabimus singularem illum *Sancti Iustini* locum ubi de baptismo Jesu loquens et ignem in Jordane accensum commemorat, de quo nulla in Evangeliiis mentio; ac tum Jesu ad Jordanem flumen adveniente, ubi Joannes baptizabat, cum Jesus in undam descendisset, et ignis in Jordane accensus est. καὶ πῦρ ἀνῆφθῃ ἐν τῷ Ἰωρδάνῃ. *Dialogus cum Tryphone Judaeo pag. 315.*

12. Vocatur vero lavacrum hoc *illuminatio* (φωτισμός,) quod eorum, qui haec discunt, mentes illuminantur: *Apologia St. Iustini pag. 95.* Haec illuminatio procedebat ex humectatione luminis *Sophiae* seu *Meti* inhabitanti: virtutem autem, quae superebullit, ex foemina habentem humectationem luminis, a patribus decidisse deorsum docent, suam autem voluntatem habentem humectationem luminis: quam et *Sinistram*, et *Prunicon*, et *Sophiam*, et masculofoeminam vocant. *Irenaeus contra Haeres. Lib. I. cap. 30. §. 3.*

Baptisma hoc etiam, ut ex *Theodoto* (excerpt. LXXXIII.) et ex *Origene* (contra *Celsum*) constat *sigillum* vocabatur; (Vide etiam *Beausobre* II. 37 et 38.) Qui sigillum adhibebat *pater*, cui adhibebatur *filius* dicebatur *unctus unguento albo ex ligno vitae*. Quid sub *unguento albo* intellectum fuerit, facile lector, perspiciet, cum sub *ligno vitae* nihil aliud quam phallum figuratum fuisse inferius videbit.

Cum superiora jam prelo subjecta fuissent, tres mihi *Steinbüchelius* Custos *Caes. R.* Cimeliorum ex scriptoribus recentioribus antiquitatis, locos seppeditavit, ubi de *idolis baphometricis* sermo est, quae pro talibus autem haud agnita nunc primum in vera luce comparent. Primum est idolum ejusdem typi ac nostrum quod vides delineatum apud *Caylus* (*Recueil d'antiquités* IV. 51.) Hoc a Missionario ex Palaestina allatum fuisse *Caylus* docet sed quid significaret ingenue se nescire fatetur.

Similia idola conspiciuntur in tomo V^{to} operis d'*Hancarvilliani* (*Antiquités étrusques et romaines*) in tabulis 42—26, quorum aliqua, etsiamsi pro Deo *Aeone* haberi possint, tamen *baphometica* esse censemus, ac notamus quod vocabulum *PIEMO* quod quinquagesimo inscriptum est, et a tergo idoli hicipitis nostri (Vide hic pag. 7. l. 16.) *PIEMO* legatur. Omnia illa idola (si vera et non forsitan fictitia, impostoris opus sint) certe non

pro idolis obotriticis aut vendicis, sed pro baphometricis habenda sunt. Duo alia cum praefato idolo a *Winkelmanno* memorantur (I. tom. 2. cap. pag. 133.) quorum unum in *Assemanii* possessione aliud in *Collegio Romano* erat, utrumque ut illud apud *Caylus* et nostrum (tab. I. 2.) inscriptionibus arabicis insignitum. Duo prima apud *Dru- sos* inventa fuisse magnam eadem *Templariorum* esse fidem facit, cum de nexu *Tem- plariorum* cum *Assassinis*, qui in his terris degebant nil dubitari possit. *V. Geschichte der Assassinen, Cotta. 1818.*

13. Superiora de calicibus scripta fuerant cum in *Clarissimorum virorum Creuzeri et Görresii* duas praestantissimas dissertationes *de Cratere mundi* in *Dionysio Heidelbergae 1809, et Anleitung über den Dichtungskreis des heiligen Graals* in editione *tes Lohengrin* (Heidelberg 1813) inciderim, quae miro modo omnibus textus nostri commentationibus consonant, ita ut varias vias ingressi a scopo paullo differamus. Crater quem *Creuzerus* (p. 226.) *symbolum coeli cuncta complectentis et terrae omnia recipientis definit*, proprie (ut *phallus* ingrediens et infans prodiens in anaglyphis idolorum testatur (V. tab. I. fig. 15. et tab. II. fig. 1.) κτενος, et *Graal* cujus originem *Görresius* in India quaerit proprie *Templa- riorum σταίριας* symbolum fuit, ut inferius amplius probabimus.
14. شيد nil aliud quam fulgorem et ipsum solem significat; septemplex linearum poculi di- visio ad septem Climata refertur quae sol illuminat. Herculi *scyphum* et *scaphum* attribuisse veteres, nemo mirabitur qui scit et *Solem*, qui apud Aegyptios etiam *Hercules* dicebatur na- vigio impositum vectum fuisse, ac omnia astra in figuris Zodiaci Tentyriaci scaphis vehi. Haec quae inter *scaphum* et *scyphum* intercedit affinitas *litteralis* et *realis* etiam in persicis vocibus فلك et فلك fulk i. e. felucca et felek i. e. coelum intercedit sic فلك feluca coeli i. e. nova luna audit, quam *Hafisus* alio nomine *navim* in ocea- no viridi coeli nominat. دریای اخضر فلك و کشتی هلال Mare viride coeli et navis novae lunae. *Specim. poes. pers. Reviczky. p. 91. Felluca* etiamsi ad nos ex italico ser- mone transierit, qua vocabulum primitivum persicum ac ideo germanicum a nobis vin- dicandum est.
15. Ubi de mysterio transsubstantiationis loquitur *Justinus Martyr* in *Apologia pro Christianis* adjungit: „Haec quidem etiam in mysteriis atque initiis *Mithrae* fieri docuerunt per ini- tiationem pravi daemones.”
16. Videas quae doctissimus *Creuzerus* in opere suo: *Symbolik und Mythologie der alten Völker* p. 409 — 411 et 446. Tom. III. de hoc duplici *Demiurgi* et animae *Cratere* am- plius exposuit. *Platonis Demiurgus* post condita astra filiis suis (אלהים) eodem modo ac *Demiurgus Jaldabaoth Gnosticorum* filius suis *Archontibus* creationem hominis imperat, ea quae formandis astris et animae mundi nondum erant insumpta in *Cratere miscens*: Ταυτ' ειπε και παλιν επι τον προτερον Κρατηρα ενω την τε παντος ψυχην κεραννυς εμισεγε τα των προθεν υπολοιπα κατεχευετο μισγων *Platonis Timaeus* in edit. *Bip. p. 326. V. et Tiedemani dialo- gorum Platonis argumenta. p. 319. Item et Plotinus LXI. 17. Platonis quidem artifex mens Δημιουργος γαρ ο Νους τετου δε φησι την ψυχην ποιειν εν τω ΚΡΑΤΗΡΙ εκεινω. τε δ' αιτις Νους οντος Πατερα και Αγαθον; εκ του Αγαθου Νου εκ τε Νου ψυχην. Alter et etiam Crater somniorum apud *Plutarchum* (de sera numinis vindicta) in diversorio animarum constituitur. Hic *Noctis genesis et Lunae* oraculum distinguitur ab alio superiori, *Diei et Solis* oraculo. Hunc duplicem *Plutarchi Lunae et Solis Craterem* in anaglypho crateris maximo per κτενον figuratam vides ita ut Crateri *genesim* recipienti *Luna*, alteri *partum edenti Sol* praepositus sit.*
17. Vide quid de *Cratere* hoc in dissertatione de *mumia* antiquissima cimelii *Caes. Reg.* in volumine priori edisseruimus.
18. Praeter locum jam supra citatum de *Cratere* in *Hermete Trismegisto* vide quae ad *Pi- mandrum* de *septemplicii* generatione ac natura masculo foeminea Dei natura adducit: ο δε νους ο θεος αρρενοθελους ων ζωη και φως υπαρχων, quae optime inscriptionibus ac sym-

bolis Baphometorum nostrorum congruunt. Εγενετο εν ως εφη των επτα τετων η γενεσις τωφδε τροπω. i. e. ان فسع كان نسلا Unionem Patris ac filii (Mentis) Vita ζωη efficit, quae hic per Meten intuitive et per focum ardentem symbolice figuratur. ο δε νος, πατήρ θεος γαρ διςαντο απ'αλληλων. ένωσις γαρ τετων έσιν η ζωή, et ulterius. Εύφημι λαλων; φως και ζωη εσιν ο θεός και ο πατηρ εξ ου έγενετο ο άνθρωπος. Ecce tibi expressionem vitae et lucis in foco ardenti et in cratere qua symbolo matricis. Hoc erat vas baptismatis spiritualis gnostici, quo animae menti immergebantur: και εβαπτιζοντο τε νος ον τοι μετέχον της γνωσεως και τελειοι εγενοντο ανθρωποι τον νην δεξάμενοι. Hermetis Trism. Κρατηρ η μονας. Haec aqua spiritualis ignea seu semen geneseos subintelligitur per illam in brachio idoli inscriptionem των υδατων χρυσος pro qua aqua aurea in Hermete trismegisto aqua ambrosiaca occurrit. και ετραφησαν εκ τε αμβροσις υδατος. Hermet. Poem. in fine sermonis secundi.

19. Vide Macrobiani saturnaliorum lib. V. cap. 21, item Athenaeum Deipnosophistarum lib. 11, pag. 474. qui originalem Pherecydis locum adducit αρχαιοτατον εστι ποτήριον το καρ-
χήσιον, ειπε ο Ζεός όμιλήσας 'Αλκμήνη έδωκε δώρον αυτό της μιξεως. Pherecydis fragmenta ed. Sturz Gerae 1798. pag. 103.

20. Accusationes patrum de infami horum orgiorum mysterio, quod mox nuptias, mox communionem (propter communem coitum) vocabant frequentissimae ac uniformes occurrunt. „Quae apud ipsos fiunt, turpe est et dicere. Veram quae illos facere nihil „pudet, neque me pudebit eloqui, ut qui foedissima illorum flagitia audierint, horrore „quodam afficiantur. Etenim peracto stupro subinde contumeliosis coelum vocibus ap- „petentes, utrique maris profluvium cavis manibus excipiunt, ac sublati sursum oculis „foedum illud et abominabile manibus praeferentes consistunt ac preces concipiunt, at- „que ita tum eo vescuntur et impurissimas suas sordes degustant itaque dicunt: Hoc est corpus Christi, hoc est Pascha. S. Epiphani ad. Haeret. L. I. Tom. II. §. 5.

Mysticas vero illorum ceremonias, quis adeo infelix, qui ut ab eis peragantur lingua efferre velit? Omnem improbam cogitationem tetramque mentis conceptionem superant, quae ab eis tanquam divina celebrantur. Borboriani ideo cognominati. Theodoret. Her-
aeticarum fabularum lib. I. 12. de Borborianis etc.

Quare non solum in publicis conviviiis lucerna lumineve remoto in quam quisque in-
ciderat cum ea coibat, et mysticum initiationis ritum hunc ducebant. Talia Prodigii sec-
tatores qui se Gnosticos appellant profitentur. Theodoret. de Borb.

Qui autem a Carpocrate descendunt, censent oportere uxores esse communes. Clemens
Alex. Strom. III. 2.

Sunt autem qui etiam publicam Venerem pronunciant mysticam communionem, et
sic ipsum nomen contumelia afficiunt. Clem. Al. Strom. II. 4.

Hoc dicunt et aliquos alios similium malorum simulatores ad coenas convenientes
viros simul et mulieres postquam cibus Venerem excitantibus se expleverint lumine re-
moto quomodo velint, et cum quibus velint. Strom. III. 2.

Quidam enim eorum thalamum nuptialem construunt, et mysterium peragunt, certa
nescio super eum, qui initiatur concipientes, easque spirituales nuptias esse affirmant ad
formam et exemplum coelestium conjugiorum. Alii vero intiandi ducuntur ad lava-
crum et mergentes haec proferunt: In nomine ignoti omnium patris etc. Eusebius
XIV. 11.

Coenae vero architriclinus ac nuptiarum pronubus sponsi vero amicus stans ante tha-
lamum, sponsi vocem audiens gaudio gaudet. Hoc illius gaudii plenitudo ac quies.
Theodoti Excerpta. LXIV.

Dein coena nuptiarum communis omnium donec omnia fuerint aequalia seque in-
vicem cognoverint. LXIII. ib.

Nam honorandorum conjugiorum superiorum gratia dicitur apud illos meditandum
atque celebrandum semper Sacramentum comiti adhaerendo. Tertullian. XXXI.

An vero etiam hi, infamia illa et fabulosis in vulgus sparsa sermonibus facinora in
Tom. VI.

se admittant lucernarum eversionem et promiscuos concubitus et humanarum carniarum viscerationes nescimus. *Justinus Martyr.*

En tibi non minus *septem* Patrum ecclesiae (ac *Theodoti*) de infami Gnosticorum diversarum sectarum mysterio, quod mox nomine *nuptiarum* mox nomine communio-
nis seu *eucharistiae* veniebat. Hoc enim modo detorquebant altum *baptismi* et *eucha-
ristiae* sensum, de quo et in Hermete Trismegisto, ubi Electi postquam verbis sapien-
tiae *aspersi* et *aqua ambrosia* inbuti sunt, ad solis occasum Deo gratias agere jubentur:
dein cadente die post *eucharistiam* lectum ingrediuntur. *εκελευσα αυτοις ευχαρισειν τω
θεω και αναπληρωσαντες την ευχαριστιαν εκασος ετραπη εις την ιδιαν κοιτην. Hermetis Poe-
mander.*

Ex his patet quid *Gnostici Ophitici* seu *Templarii*, quorum symbolum in inscrip-
tionibus arabicis *Bafometorum* explicatum legimus, per foculum hunc suffimentis arden-
tem et torum flagrantem sibi, sub nomine mystico *baptismatis ignei* ac *conjugii spiri-
tualis* reapse voluerint; si haec pensitamus, obvium est *focum* thure aut aliis aromatibus suf-
fusum victimae ad sacrificium sodomiticum bene praeparandae inservisse, *torum* autem
flagrantem, ipsum theatrum foedissimarum suarum libidinum significasse. Caeterum ignis
jam apud Stoicos *motus* et *genesis* principium fuit: *Πυρ αφθιτον ως αρχην απαντων σεβασθαι.
κινησις η δε γενεσις. Plut. Camillo. 20.*

21. Jam superius ex Irenaeo (contra Haereses lib. I. cap. 2. §. 3.) vidimus, quomodo e pas-
sione τῆς *Achamoth* materia exorta sit, et quod nomen ejusdem ex syriaco *μωτ* (*Jablons-
ky Panth. Aegypt, II. p. 84.*) mutuatum fuerit; hic alium locum Irenaei et Sanchuniathonis
apud Eusebium qui originem nominis melius explicat, subjiciemus.

Eam collectionem matris *Achamoth* et substantiam fuisse *materia* dicunt, ex qua
hic mundus constat. *Irenaeus contra Haeres. Lib. I. cap. 4. §. 2.*

Astarte capiti suo Tauri caput imponit, lapsam de coelo stellam reperit, eamque
in Tyro sancta insula consecravit, hanc Phoenicii *Venerem* dicunt. Saturnus Minervae
Atticam tradit, filium coelo immolat, nec multo post filium ex Rhea *Μωτ* (*Μωτ*) vita
functum consecrat. *Ex Sanchuniathone juxta Philonem in praeparatione evang. I.*

Clarius adhuc identitas *Achamot* gnosticae cum *Mot* (*μωτ*) ex sequentibus duobus
Irenaei et Sanchuniathonis collatis locis elucet.

Continuatur locus praefatus Irenaei: „De conversione enim mundi et *Demiurgi* omnem
„animam genesin accepisse, de timore autem et tristitia, reliqua initium habuisse. A la-
„crymis enim ejus factam universam humidam substantiam, a risu autem lucidam etc.”

Incipit item praedictus Sanchuniathonis locus his verbis: „Principium universi tene-
brosus et spiritus foetus. Verum ubi spiritus amore principiorum flagrare coepisset, et
mixtio consecuta, *cupidinem* appellarunt. Spiritus vero ipsius procreationem minime
agnoscebat. Ex hac illius conjunctione prodiit *mot* (*Μωτ*); id quod limum nonnulli
alii quasi mixtionis corruptionem esse volunt, ex qua secuta *genesis omnium verum.*

Ecce tibi immediatam nominis *Achamoth* ex syriaco *mot* derivationem, quae no-
bis magis, quam illa *Fevardentii* ex hebraico *חכמה Hokma* i. e. Sapientia arridet, hoc-
que eo magis, quia eadem, quae antiquitas *Astartae*, *Veneri*, ac *Rheae* attributa de-
derit, in *Achamoth*prehendimus. Nam *Mete* ut *Astarte* cornua *Solem Lunam* et *Stellam*
(*استاره*) unde et nomen *Astartae*) gerit, ut *Venus Cypria* (apud Macrobius Saturnal.
lib. III. cap. 8.) foemineomacula est, ac uti *Rhea*, quae cum *Cybele* confundebatur
(*Creuzeri Symbolik II. pag. 48.*) diadema turritum gerit, quod ut *Metis* distincti-
vum ornamentum etiam inferius in nummis bracteatis fratrum militiae templi inve-
niemus.

In tegumento Crateris (V. tab. II. fig. 5.) *Metis* pedibus cranium subest, de quo
et in accusationibus templariorum quaestio habetur, nil aliud sane significans quam ex
morte vitam gigni nullamque veram mortem sed omnia mutationem seu transitum esse.
Ideo et Romani *Venerem Genetricem* et *Libitinam* eandem praedicarunt.

Δε τὴν προσαγορευομένην λιβιτινὰν εἴτε Περσεφονήν, εἴτε μάλλον Ἀφροδίτην ἢ κακῶς εἰς μίας δυνάμιν Θεοῦ τὰ περὶ τὰς γενεσεως καὶ τὰς τελευτὰς ἀνάπτοντες. *Plut. Numa* 12

Eodem sensu Aegyptii Diis suis serpentem *Oulaeion* ut *vitae* et *mortis* symbolum appingebant et Arabes et hodie inter attributa Dei الميب الحي i. e. *vivere et mori facientem* enumerant.

22. Causa, cur Jaldabaoth aquilae insidens depingebatur, certe nulla alia est, quam quod Deus Judaeorum in pluribus scripturae locis se ipsum aquilae comparet (vide Bocharti Hierozoicon pars secunda lib. II. cap. 4.) Talem locum et Origenes contra Celsum memorat. *Comparavit sibi pennas ut aquila et revertitur indomum sui praesidis Prov. 23. 5. Origen. c. Cels. VI. 44. et Gabriel* unus Archontum seu filiorum τοῦ Jaldabaoth per aquilam ut *Raphael* per serpentem et *Jaldabaoth* ipse per leonem figurabatur. *Origenes contra Celsum. 30.*

23. In aquis natantem (Sophiam) corpus sumsisse *masculofemineum*. Cum emersisset ex aqua, ex corpore, quo tegebatur, conditum coelum; dein hunc (filium) ad matrem evolasse, alium filium procreasse, hunc rursus alium usque ad septem. Hos rebellare contra primum, qui filium *serpentiformem* produxisset et gloriatus esset dicendo: *Ego sum Deus et pater, et nullus me superior*; indignantem vero matrem dixisse: *ne mentiaris, est enim te superior primus homo filius hominis*. Serpentiformem *Michael* et *Samana* vocant. Prophetas inter hos septem divitum Serpentem cum Deo creatore bellare et τῷ Adam cognitionem (Evae) dedisse, et flexuosam intestinorum positionem imitantem ostendere *genitalem sapientiam* (ζωογονοῦν σοφίαν) hac de causa serpentem adorant. *Theodoreti haeretic. fab. lib. I. cap. XIII. de Ophianis vel Ophitis.*

Sanctam autem hebdomada, septem stellas quas dicunt planetas; esse volunt, et projectibilem serpentem duo habere nomina *Michael* et *Samael* dicunt. *Irenaei contra haeres lib. I. cap. 30. §. 9.*

In eundem sensum et Irenaeus: „Sed et propter positionem *intestinorum nostrorum*, „per quae esca infertur, eo quod talem figuram habeant, ostendentem absconsam generatricem serpentis figurae substantiam in nobis. *Iren. haer. I. cap. cap. 31. §. 15.*”

Ad hunc locum jam clarissimus historiae Ophitarum scriptor Mosheimius (Versuch einer unparteiischen und gründlichen Ketzler-Geschichte) pag. 72 in nota adjecit: Wer gut raten kann, der errathe, was das heisse: der Mastdarm stelle die zeugende Weisheit der Schlangen vor. Hanc *sapientiam genitalem* apud Ophitas et praecipue apud fratres militiae templi nullam aliam, quam Sodomiam fuisse; inscriptiones nostrae, ubi reditus a renegatione per nates fit, abunde testantur. Ideo Christum renegantes serpentem *Christum suum* appellabant, ut vides ex loco *Praedestinati §. XXII.* apud Mosheimium pag. 110. citato: *Quem colubrum suum Christum appellant.* Hunc *Christum Ophiticum* serpentiformem hic cruci, id est *ligno vitae* affixum videmus, quem cum Orgiis suis circumstrepunt. (tab. II. 1.)

Item Epiphanius: Nonne inquit, et intestina nostra quibus vivimus et alimur *serpentis* effigiem referunt. Addunt et alia pleraque, quae ad errorem ac deliriorum suorum faciendam fidem sectatoribus suis obijciunt. Propterea enim, inquit, serpentem colimus, quod Deus iste multitudini hominum scientiae ac cognitioni causam attulit. Nam Jaldabaoth supremae Matris ac Parentis memoriam extinctam inter homines esse cupiebat. Sed iis persuasit serpens ac scientiam (γνώσιν) importavit, totamque adeo divinorum mysteriorum cum viro ac muliere communicavit. Ob id iratus pater Jaldabaoth, ac derivatam in illos ejusmodi scientiam iniquo animo ferens e coelo illum deturbavit. Inde regem e coelo delapsam serpentem dictitant, qui non alterius se quam serpentis partibus addixerunt. Igitur propter hanc ab illo concessam scientiam (γνώσιν) venerari se serpentem fatentur, eique panem insuper obijciunt. Verum quippe serpentem in cista nutriunt quem mysteriorum tempore stipatis ad ejus cavernam in mensa panibus invitant. Isque aperto foramine e latebris erumpit; atque ubi pro sua callidi-

tate stoliditatem illorum agnovit, mensam conscendens circum panes implicatur. Hoc absolutissimum esse sacrificium censent.

Unde a quodam accepi, non modo panes istos quibus circumvolutus est serpens frangunt ac distribuunt, sed etiam quilibet admoto ore serpentem exosculatur; sive cantionibus quibusdam ad mansuetudinem bestia mollitur, sive alio Daemonis artificio innocua redditur. Hanc quidem adorant miseri et *Eucharistiam* vocant, cum oppositos panes tortuosis flexibus ac circumvolutionibus ambierit. Ac demum supremum parentem per illum, ut ajunt celebrantes, mysteria sua perficiunt. *Epiphanius de Haeres. lib. I. tom. III. XXXVII. 5.*

Quam clariorem mysteriorum in Cratere marmoreo repraesentatorum explicationem desiderare possis, ubi Mystas vides qui contorsionibus exagitati serpentem exosculantur et eucharistiam ophiticam celebrant.

94. Et tunc cum Orgiorum bacchicorum sit quasi quoddam insigne σημεῖον serpens arcano ritu consecratus, tum vero si accurate vocem hebraicam interpretari velis *Heva* aspiratione graviore serpentem foemininam significat. *Clementis Alexandrini cohortatio ad gentes.*

Et apud quemque eorum, qui a vobis censentur deorum *Serpens* veluti symbolum magnum atque mysticum pingitur. *Justini Martyr. Apologia. Pingit duos angues: pueri sacer est locus. Persii Satyr I.*

Causa magnae hujus Serpentis in Mysteriis reverentiae duplex *Herculis* et *Jovis* in Serpentem metamorphosis fuit, de qua locum *Athenagorae* subjiçiemus ob singularem filiae *Rheae* descriptionem, quae quatuor oculos et duo cornua in capite habebat, eandem monstruosam figuram praeseferens, quam idolum bifrons (tabul. II. fig. I.)

Ut qui de Hercule scripserunt: Deus *draco* volubilis et qui centimanos quondam finxerunt, et filiam Jovis, quam e matre *Rhea* vel *Cerere* (eandem enim faciunt) suscepit, oculos secundum naturam duos habere dixerint, et insuper duos in fronte et rostrum posteriore colli parte et in capite cornua, ideoque Rheam partu tam monstruoso territam fuisse, neque papillam praeuisse infanti, unde mystice inquit ἀθῆλα (non lactata) vocatur, communiter vero *Proserpina* et *Core* i. e. virgo alia quam *Minerva*. Jupiter ipse *draco* factus mixtus est cum illa (*Rhea*), *Herculis* quem vocant nodo suis spiris adstricta, et hujus concubitus species in caduceo *Mercurii* spectatur. Postea etiam *Proserpinam* filiam suam similiter sub *draconis* specie violavit et *Dionysum* ex ea genuit filium. *Athenagorae pro Christianis legatio.*

Rhea (Μῆθ apud *Sanchuniathonem*) quam in *Phrygiis* montibus *Cybelen* vocant, pudendorum exsectionem propter *Alyn* amatum puerum instituisse fertur. Jupiter filiae miscetur, et filia ex eo concipit. Testimonium *Eleusis* et *Draco mysticus* et *Orpheus* hujus carminis auctor. *Tatiani Assyrii Oratio ad Graecos.*

Cum his mythologiae fabulis *Ophiani* et traditiones scripturae de serpente miscebant quod primo homini cognitionem (γνωσιν) attulerit, *Eritis ut Dei*, quod per cognitionem carnalem, foedissimamque sensuum voluptatem assequi se arbitrabantur; hunc in sensum purioris Gnoseos commentum detorquentes, quod apud *Hermetem Trismegistum* invenimus. τὸτο ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν τέλος τοῖς γνωσιν ἐχρήσασθαι θεωρηταί. (*Herm. Trismeg. in Poemandro.*)

Eundem in modum typum serpentis aenei a *Moyse* erecti defigurabant ut *Irenaeus* dicit: „Sed alia quaedam insuper testimonia proferunt, veluti *Moysen* aeeneum serpentem in deserto sustulisse palamque proposuisse, ut illis esset remedio quos serpens „momorderat.” (*Iren. adv. haer. l. I. Tom. 3. XXXVII. 7.*)

Hoc *Moysis serpentem intuendi* praeceptum cum illo puriori *Epicuri* praecepto: *Ad Deum aspice* confundebant de quo plura *Plotinus* in *Gnosticos* disseruit:

Quod enim solent dicere: βλέπε πρὸς Θεόν nihil prodest omnino nisi quo pacto inspec-
turus sis perspicue doceant. Nam nihil prohibere quis dixerit, quin aliquis aspiciat quidem, nulla tamen absteineat voluptate, neque cohibeat eam, atque commemorans duntaxat ipsum Dei nomen succumbat interim perturbationibus omnibus, neque eas

propulsare contendat. Victus profecto per *prudentiam* acquisitam summum Deum nobis ostendit; si quis autem absque vera virtute pronuntiat Deum, nihil habet aliud praeter nomen. *Plotin. II. 9. 15.*

Haec autem erat Gnosticorum doctrina ethica, quod omnem virtutem in *prudentia* sitam esse credebant, quam *Ophitae* per *Metem* (Sophiam) et *serpentem* exprimebant, desumpto iterum ex Evangelio praecepto: *Estote prudentes ut serpentes*, ob innatam hujus animalis astutiam (V. Epiphanius XXXII. 6.) libidinemque, de qua plura Epiphanius loquens turpissimam Ophitarum sodomiam perstringit: „Hujus (serpentis) natura illorum „nequitiae quam simillima est, qui cum *masculis* aut *foeminis* turpitudinem patrantes „semen infundere prohibent, insitamque creatis rebus a Deo propagandorum vim foetuum extinguunt.” Epiph. adv. haer. L. I. tom. 2. XXVI. 19. Cum ergo serpens ob intestinorum flexuositatem sodomiae symbolum fuerit, ac in idolis *Baphometis* (ut ex figuris videre fas est) pro *cingulo* habebatur, lux in illa hucusque obscura accusatione Templariorum de *cingulo* effulget, de quo etiam *Werner* in *Templariis* veritatem altius rimatus, eandem verbis abunde claris effatus est:

Und merkt was euch der *Gürtel* offenbaret,
Der euren höhern Theil vom niedern trennt,
Und beide doch gar herrlich wieder paart.
Nur wessen Brust der Unschuld *Gürtel* schmückt,
Der jenes Wunderhaupt des Bundes zielt,
Kann hoffen, daß er einst es selbst erblickt.
Doch nur wenn ihn die *heilige Wollust* rührt,
Der hohen Männerliebe, deren Pfand
Der *Gürtel* ist. — *Werners Templar. V. Aufz. II. S.*

25. De significatione primitiva hujus notae hieroglyphicae apud Aegyptios vide, quae in explicatione Mumiae in tomo priori pag. 295 diximus. Quibus quatuor hic locos de more antiquissimo et recentissimo claves, ut sacerdotii et imperii symbolum, ferendi adjiciemus. *Primus* ex hymno Callimachi in Proserpinam, ubi foeminas initiatas claves ferentes cernimus; ideoque nihil nobis dubitandum quod et versus Sophoclis, qui de clavibus aureis initiatorum loquitur, in eundem sensum accipiendus sit, in quem jam a doctissimo *Mr. de Saint-Croix* explicatus est. Vide novam editionem ejusdem operis *de mysteriis* a clarissimo viro *Sylvestre de Sacy* nuperrime curatam. Locus secundus est *Plutarchi* (de Genio Socr. XXII.) ubi *Moirae Atropos* *clavim* qua symbolum sortis humanae gerit. *Tertius* in scriptura apud *Isaiam* XXII. 22. v. quem jam *Huetius* commentatus est. denique *quartus* locus est, peregrinatoris Africani *Lord Valentia*, qui nos docet et hodie dum in Abyssinia claves a sacerdotibus et foeminis nobilissimis, ut symbolum sacerdotii ac nobilitatis geri. *V. Travels of Lord Valentia. London 1811. Vol. II p. 484 et vol. II. p. 117.*

Haec est *clavis gnoseos*, de qua apud *Lucam* Caput. XI. vers 52. *οὐκ ἔστιν ἡ γὰρ τῆς κλειδα τῆς γνώσεως*. Hunc versum et illos scripturae (Genesis cap. III. vers. 24. Pauli ad Corinthios Caput XV vers. 21.) ubi Deus collocavit Cherubim cum flammeo gladio ad custodiendam viam *ligni vitae*, (ubi per *lignum* mors et per *lignum* vita in mundum venisse dicitur), Gnostici ita detorsere, ut *lignum* hoc ex homine et cognitione natum, ac ipsam Gnosin esse dicerent: Ex *Anthropo* autem et *Gnosi* natum *lignum*, quod et ipsam Gnosin vocant. *Irenaeus de Barbeliotis, seu Borborianis cap. 29. §. 3.*

Ex homine et cognitione *lignum* germinasse, quod et ipsum *Gnosin* vocant. *Theodoretus haeret. fab. lib. I. cap. 12. de Borborianis Nassianis etc.*

Per hanc cognitionem nullam aliam, quam illam, qua Adam cognovit Evam intelligi *S. Clemens Alexandrinus* testatur ubi dicit: *Cognitio certe a scriptura dicta est, tempus procreationis liberorum.* *Stromat III. — XII. 17.* Inde *Phallus* ut ex celeberrimo *S. Clementis Alexandrini* ad gentes loco ac ex multis aliis (vide opus supra citatum de Tom. VI.

mysteriis auctore Saint-Croix) constat, in mysteriis bacchicis colebatur ac circumferebatur. „Atque hoc facinus (Bacchi cum cinaedo Prosymno) mystico ritu commemorant Bacchoque Phallos fere per universas Graeciae urbes erigunt. *S. Clem. Alex. ad gentes. pag. 20.*”

Eandem turpitudinem patres Ophitis exprobrant: „Sequitur jam silentii officium. Caeterum in adytis divinitas, tot suspiria, epoptarum totum signaculum *simulacrum membri virilis* revelatur. Sed naturae venerandum nomen allegorica dispositio praetendens patrocínio coactae figurae sacrilegium obscurat et convicium falsi simulacri excusat. Eleusinia Valentinianorum fere lenocinia. *Tertull. Valent. fabulae.*”

26. Horus Gnosticorum, qui Sophiae occurrens eandem pleromati restituit, variis nominibus designabatur inter quae *crux* primum locum tenebat, ut apud Irenaeum et Epiphanium videre licet: „Porro Horum et Crucem, et Lytroten, et Carpisten, et Horotheten et „Metagoea vocant. Atque huius Hori opera purgatam ac suffultam conjugioque restitutam fuisse Sophiam asserunt. *S. Irenaei cont. haeres. libr. I. cap. 2. §. 4.*”

Misericordia Christum tactum extensum esse per *Terminum* (crucem) eique substantiae formam dedisse sed *γυνωσι* destitutam. Illam autem (Achamoth) sensu affectam lucis accurrisse ad illam inquirendam, prohibitam esse a *Termino* dicente: *Iac. Theodoret. fabul. haeret. VII. de Valent. Horon* (Terminum) produxit quem et *Crucem* nominant *Theod. ibidem.*

Hunc *Horum*, quem Valentiniani et *Terminum* pleromatis dicebant in Horaeo Ophitarum recognoscimus ultimo Archontum, quem rite initiatus hac formula invocavit. „Tu, „qui propterea primae portae principatum obtines, qui septa ignis intrepide superasti, „*Horae* admitte me videns tuae potestatis symbolum *ligni vitae* figura expressum et „imagine ad exemplar innocentis facta repraesentatum.” *Origenes contra Celsum L. VI. cap. 31.*

Idem in invocatione primi Archontis. „Tibi prime et septime affero *vitae symbolum* hoc *character* insignitum.”

Ita explicatur ille *vitae character*, quo Ophitae signati Archontibus approximabantur, et quem idola nostra in fronte gerunt. (Vid. tab. I. fig. 1. et 2.)

Vide etiam excursum huc pertinentem in Nicolai Gütleri *Historia Templariorum* et in opere *Gregeri de Cruce.*

27. *Que le Superior lui montra une Idole barbue faite in figuram Baphometi*; idem que les autres pour l'adoration de l'Idole, ubi erat depicta figura Baphometi. Du Puy pag. 216. Figura Phalli sub forma τ erat verus character Baphometi fronti ejusdem impressus.
28. Addunt et huius Mundi praesidem *Draconis* effigiem habere, ab eoque animas absorberi *Cognitione* illa destitutas, rursumque per caudam in hunc mundum refundi. *S. Epiphanii adv. haeres lib. I. tom. XXVI. haeres §. 10.*

Huius draconis infantem absorbentis imago gnostica ubique in sculpturis et anaglyphis occurrit: Praeter figuras vasis in Cimelio Caes. Reg. (V. tab. II. fig. 4.) et sculpturarum ecclesiae Schoengraberensis (V. tab. III. fig. 2.) hanc imaginem etiam in ecclesia Templaria in campo petraeo (*Steinfeld*) in vicinia urbis *Wienerisch Neustadt*, et in aliis ecclesiis eorundem invenis; Effigiem primam tabula IV. fig. 17. delineatam habes. Vides ibidem duo Gnosticis inimicissima animalia *Draconem* et *leonem* sibi invicem ad introitum ecclesiae opposita, quorum primum (draco) caput infantis quod deglutire meditatur unguibus tenet, alter Caput Baphometricum pedibus calcit. Ut calcantem calcent, Gnostici et Templarii Crucifixum in cermeniis suis profanis conculcarunt.

Denique *Ebenfurti* in ecclesia Templariorum (V. *Weiskern in Topographia Austriae*) in lapide concamerationis, quem praecipuum semper ad ornatum symbolicum Architecti elegerant, tres existunt areae cycloides (V. tab. IV. fig. 19. 20. 21.) in quarum una eques cruce insignitus (*Templarius*) in duabus aliis *Sol* octo radiorum et octo ornamentis singulariter stipatus ad *Ogdoadem* gnosticam alludit, in tertia autem iterum illud monstrum horrendum *Draconis* caput, infantem absorbens, agnoscere facile est.

Ad hanc *Ogdoadem*, cum ipsa *Sophia* (*Mete*) diceretur (Confer in nota octava St. Irenaei locum) alludit etiam *octogona* plurium ecclesiarum templariorum ichnographia, ut in ecclesia Pictaviensi de *Montmorillon* et in pluribus aliis ecclesiis antiquis quarum Architecti in doctrina Gnostica initiati erant, videre fas est.

Hae ecclesiarum S. Aegidii in Campo petraeo et aedis Ebenfurtensis sculpturae nobis post impressionem textus per gratiam Augusti Archiducis Joannis omnium scientiarum ac artium utilium fautoris Celsissimi communicata sunt.

30 وهذا الشكل كملته عندهم هو السر السبي بهوميد و خروف يعني سر لاهوت طبيعه كلية العوالم
et haec est figura quae vocatur apud ipsos (*Aegyptios*) *Mysterium Bahomid et Ovis*, i. e. *secretum divinitatis naturalis universitatis mundorum*.

Hanc figuram decem circulos tenentem et ab alio auctore Arahe in Kircherō (in *Prodromo coptico*) explicatam invenies, et illam vere aegyptiacam esse, dubitare nequeas cum et in tabula isiaca, cum inscriptione ΘΤΑΟΤ reperiatur.

Maximum pondus huic vestutissimae interpretationi Eusebianum testimonium addit in praeparatione Evangelii, ubi ex Porphyrio docet mundum a Veteribus sub *ovis* imagine figuratum fuisse. Hunc vero Deum (*Cneph*) „ex ore *Ovum* effudisse narrant, ab „eoque alium satum esse Deum, qui ab iis *Phta*, Vulcanus Graecis nominatur. *Ovum* „autem illud mundum interpretatur, eique numini *Ovem* (προβατον) consecrarunt. *Euseb. praep. evang. III. 11.*”

31 Igitur in primis ipsa Achamoth de regione medietatis de totalitate secunda transfertur in summum restituta. Pleromati restitutam excipit *Soter* sponsus, ambo conjugium novum. Et hic erit in scripturis *Sponsus* et *Sponsa* et sponsale *Pleroma*. *Tertull. XXXI.*

His nuptiis recte deducendis pro face et flammeo tunc credo ille ignis arcanus erumpet et universam substantiam depopulatus ipse quoque omnibus decineratis in nihilum finietur. *Tertul. XXXII.*

His autem factis iste, qui latet in mundo ignis exardescens universam materiam consumet et ipse simul consumptus. *Irenaeus.*

Vide et apud Plutarchum ignem principium *κινησις και γενεσις* cui intelligendae studebat *γενεσις*.

32 Quae Reverendissimus Episcopus Munterus nobis de calicibus in sepulctis medii aevi in insula Melite inventis (V. effigiem in tab. III. fig. 13.) communicavit sequentia sunt:

Viro illustrissimo ac reverendissimo Archiepiscopo Thamatiensi, Episcopo Militenai ac Gaultano Domino Fr. Paulo Alpheran de Bussan, Aquisextiensi, e Dominis Magnae Crucis S. O. Hierosolymitani, censumque de Vaours Gabre et Copoulet, Commendatario Consiliario Regio Pontificio solio adsistenti Jo. Petrus Francisc. Agius de Soldanis Gaulo - Melitensis

F.

Vetustos hosce insigniores lapides sepulcrales anaglyphis distinctos, qui omnium oculis apparent in St. Augustini Coemiterio Insulae Gaulos, ad amussim delineatos, typis vulgatos tibi sistendos censui, Praesul Eruditissime, non quidem pro dignitate munus exhibiturus: impar enim esset meritis Tuis quidquid cogitaverim. Verum non alteri debuerat offerri, quod Tuum est, quod ad Episcopalem Ecclesiam Tuam pertinet; quum sacra sint coemeteria, et quantum assequor conjectura, ad bellum sacrum proficiscente S. Ludovico Francorum Rege, seu potius Exercitu redeunte anno recup. salutis 1270 Christi fidelibus in illa expeditione defunctis, ac potissimum, ni fallor, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus aliisque illustribus viris propriis insignibus decoratis, locum hunc dormitionis paratum fuisse opinor, consultis etiam viris eruditione praestantibus, quibuscum ea de re sermonem institui. Fusius tamen haec demonstranda erunt in historia Melitensi plenissima, quam impigro labore a me jam descriptam et omnibus numeris absolutam Deo auspice aliquando editurus sum, etc. 1750.

33 Totum poema de Titurel nil aliud quam allegoriam Societatis et doctrinae Templariorum esse nil ambigendum, cum ipsi equites *die Tempeleise* praedicentur, et omnes descriptiones etiam templi (ut infra videbimus) dispositioni ac sculpturis ecclesiarum templicarum consonent. Locos praecipuos ubi in Titurel S. Graali mentio fit hic adduximus, et sine Commentario Lectori subijcimus cum per se loquantur. De prima *Strophe* hoc solummodo notabimus, quod in exemplari impresso C. R. Bibliothecae *Keffe taveln* quod nullum omnino sensum praebet, in codice autem *Mette taveln* legendum sit, ubi caetera clarissime sed M. paulo obscurius expressum est; ac forsam pro V. legi possit cum autem *Vette* nec saniolem sensum praebet quam *Keffe*, et *Mette* (uti mox videbimus in aliis libris, qui de Sto Graal tractant, occurat,) et hic ita legendum esse censemus.

Aller Zierde wunder trugen di altaere of ielichem besunder *Mette taveln* bild kostbare stund und dazu riche ziborie.

Di selbe kraft ist wesende au im noch mit helpe staete in der schrift ma lesende ist daz er groz wunds taete dann ob er gral hie waere gebude zuhelf ist er den luten di noch in sinen gebot sindt lebnde.

Er hat mit himel pfruende der werlde vil gessisset seos sin gebot nach tunde ist den wirt von im geparadiset ob er hie der sele ist reine pflegnde vor des fleisches zirde daz wird got dort sichlich wids legende.

Der gral sich dannoch wolde at nieman lazen ruren iedoch dem konig zholde begund in werdickich der engel fueren in di kostrichen sacristene dio im da was bennet si mocht der engel schar gevallen bene.

Ich bin tugende merke kunstlichen an dem gral was got hat selbe sterke so lang uns kost riche zallem male mit siner kraft der gral schone spisset swer danne got selb capfahet der ist ein tempel got vil hoch gepreiset.

Nicht minen kinden al eine bin ich dis lere hie gebende den kristen algemeine ob si mit helden wellen sin di lebende des gcales diet kan doch nicht gar u' liesen liegen si icht sünden da moze vur vil herte huz erkiesen.

Des Gcales zeichenunge kan nieman val bedeuten weder munt noch zunge.

34 Totum infandum hujus calicis ac initiationis Ophiticae mysterium allegorice proponitur in capitulo XV. libri XVIII. libri *la Mort d'Arthur*, qui curante clarissimo Poeta Laureato Southey Londini 1817 iterum in lucem editus est.

Duo angeli ibidem assistunt unus *Crateri lumen* et alter *crucem* tenens, Sacerdosque sacrificii ritum peragit, stupendo aliquo modo *elevando nimirum supra Calicem juvenem a duobus ministris intra manus ejus consignatum*. Qualem clariorem desideras explicationem sculpturae Crateris nostri (V. tab. II. fig. 3.) ubi duo ministri assistunt puerque super Craterem flammantem elevatus est. Eadem *elevatio* sed ab uno solummodo ministro peracta in figura baphometica (tab. I. fig. 14.) conspicienda est. En tibi igitur *elevationem templicam* aut *eucharistiam ophiticam* ex divino hoc libro *Sanctissimi Graal* explanatam. *Launcelotius* Crateri appropinquans a calore ignis repulsus semanimis procumbit, sed nil minus quam mortuus veram potius vitam adeptus censetur.

Quae ut lector ipse censere possit ipsissimis anglici idiomatis verbis hic citamus:

And bifore the holy vessel, (the S. Greal) he sawe a good man clothed as a preest. And it seemd that he was ad the sacrynge of the mane. And it seemed to Launcelot that above the preestes handes were thue men whereof the two putte the Yon- gest by lykenefs bitwene the preestes handes and soo he lyfte hit rygthe hythe, and it semed to shewe so to the people. And thenne Launcelot mervyled not a lytel. For hym thouzt the preest was so greetly charged of the figure, that hym seemd that he shold falec to the erthe. Rygthe so he (Launcelot) entryd he into the chamber and came toward the table of sylver (in qua collocatus erat *St. Graal*.) and whenne he came nyghe he felt a brethe that him thoughte hit was entremed led with *fyré*, which smote hym so sore in the visage that him thoughte it brente his visage, and there- with he felle to the erthe, and had no power to aryse as oe that was so araged.

that had loste the power of his body and his herynge and his seynge. Thenne the one sayd he was on lyve an the other said Nay. In the name of God sayd an old man for I doo Yow veryly to wete, he is no dede, *but he is soo fulle of lyf as the myghtiest of Yow alle.*

Nec mirum dunque hoc Evangelium Templariorum his concludi: thus endeth the history of the Sanc·Greal the which is a story cronyeled for one of the truest and holiest that is in thys world.

Et iterum Cap. XX. ubi sacrificium S. Graali a Josepho Arimathaeo redivivo celebratur: And at the lyfinge up (hostiae) there came a fygar in likeness of a child and the visage was as red and as bryghte, as one fyre, and smote himself in the breed so that they all sawe hit that the breed was formed of a fleshly man, and then he put hit into the holy vessel ageyne, and thenne he dyd that longed to a priest to a masse. And then he went to Galahall and kyssed him, and badde him go and kyss his felawes, and soo he dyed anone. *En tibi osculum Metis Caritatis signatae, quae in inscriptione castelli Templ. bohemici (tab. III. fig. 12.) occurrit.* Now sayd the Servauntes of Ihesu Christe ye shall be fedde afore this table with sweet metes that never Knyghtes tasted, and when he had sayd he vanyshed away. (Hic per Metes dapes intelligi scimus sed optime opitulabatur hic linguae amphibologiae abscondendo vero Metis sensum quae mox infra occurrit) and they satte, hiem at the table in grete drede and made their prayers thenn looked they and saiw a man come out of the holy wessel that had all the sygnes of the passion of Ihesu Criste bledynge all openly, and sayd my knyghtes, and my Servauntes, and my true Children, whiche ben come oute of dedely lyf in to *spiritual lyf*, I wyl no longer hyde me from Yow, but ye shal see now a parte of my secretes, and of my hyddei thinges. Now holdeith and regoeth the hyghe *METE*, which Ye have soo moche desyred. Ecce tibi iterum *Mete*, quae tibi ubi minime eam expectaveras occurrit omneque de vero hujus allegoriae sensu dubium tollit.

Praeter haec duo opera typis vulgata quae de S. Graal tractant, *Titureli* nimirum teutonicum et *le Morte Arthur* anglicum (quod autem ex gallico translatum est) Codices fabularum romanensium in bibliotheca Caes. Reg. Palatina vindobonensi e collectione Eugeniana existentes consultavimus ac in duobus qui *Lanceloti* et *Tristani* facta celebrant eandem allegoriam Graali cum picturis allegoricis analogis invenimus.

Sic in codice Nro. XLI. Cap. LXIV. *Comment Lancelot vit le S. Graal en une ancienne chapelle par le quel un Chevalier qu'on portoit en litiere fut guerì d'une grente maladie:*

Et après voit venir Saint vessel, que l'on apelloit le S. Graal il ouyt une voix, qui lui dit: Lancelot plus dur que pierre, amer que fiel et plus mur et plus d'esprit que figuier comment fut tu si hardy que tu en lieu ou le S. Graal fut osaz entrer.

Scilicet quod in conventiculum Gnosticorum penetraris.

Idem in Codice Nro. III. 2. l. 350. *Cy devize comme Tristam prent congé de Madame Ysault pour aller en la queste du S. Graal.*

Cy devize comment le Roi Arthus tient une Caur à Tramalot ou la queste de S. Graal fut faite des Chevaliers de la table ronde.

Ibid. 356. Cy devize comme le Saint Graal vint à Tramalot le jour de la Pentecoste Nota festum S. Graali hic non in festo Corporis Domini sed in *Pentecoste* celebrari; si sub hoc calice ut aliqui supposuere calix Domini intelligendus esset festum ejusdem aut in die Corporis aut coenae Domini celebrandum fuisset et non Die Pentecostes quam diem *Gnostici* ut diem Spiritus Sancti, quae illis *Sophia* et Templariis *Mete* erat Sanctissimum habebant.

Cum Gnostici *Sophiam* suam *Spiritum sanctum* dixerint, nihil mirum festum ejusdem praecipuum nempe *Graali* seu Calicis mystici in die Pentecostes ut festo praecipuo Spiritus Sancti celebratum fuisse; sed mirum huic festi coincidentiae lumen affunditur ex comparatione Fastorum romanorum cum Calendario Indorum nostroque. Invenies ibi-

dem Idibus Junii i. e. circa idem tempus ubi apud nos *Pentecoste* celebratur festum *Mentis* i. e. 78 N8 de cujus figura serpentiformi infra diffusius adhuc disseremus. Hic animadvertere sat est, initio mentis *Ashadha* (V. Asiatic Researchers II. 12.) qui nostro respondet Junio, festum Divae *Manasa* celebrari, quae dum *Vischnu* dormiret, sub forma *Serpentis* excubias agebat ne homines a pravis serpentibus aut *draconibus* aliquid detrimenti caperent. Identitas *Mentis* et *Manasae* per festum coincidens et per eandem *Serpentis* figuram ac functionem confirmatur; nam ut mox infra pluribus dicemus, et N8 dux *serpentiformis* ad Gnosin per eandem hoc providebat ne homo a *dracone* mundi absorberetur. Gnostici serpentem ubique vasibus bacchicis circumvolutum videntes hunc *calicis* et *serpentis* nexum suum in modum explicabant, ideoque et in nummis Templariorum calicem cum serpentibus videbis (V. tab. V. fig. 19, 63.)

Denique ex eodem codice fol. 475. totam lapsus adamitici historiam hic inserimus, quae totum biblicorum Sanctorum sensum detorquens nil aliud quam allegoriam sotadicam proponit variis monitis ita intermixtam ut verus sensus nonnisi ab *Intelligentibus* intelligi potuerit: Dies *Veneris*, qua haec omnia inter Adamum et Evam patrata referuntur Die *Veneris* quo capitula Templariorum habebantur ac crucifixus calcabatur respondet et effigies huic ex capiti praeposita, quam in tab. IV. fig. 28. exsculptam habes; ipsam *Metem* seu N8 serpentiformem cum facie angelica repraesentat. Haec imago non ex Scripturis sed solummodo ex commentis gnosticis explicanda est.

Cey dit le conte du Saint Graal que quant-il avint chose que Eva la pecherresse qui fut la premiere femme eut prins conseil au mortel ennemi denfer qui des lors commença a engignier humain lignage pour decevoir et il eut enhorti de la faire pechier mortellement et fut de convoitise pour quoy il avoit este gecte de la gloire de paradis et lui fist cuillir du fruit de la vie mortelle. Si avint que avec le fruit elle cuillit ung ramcel de l'arbre il avint souvent que le ramcel demoure avec le fruit que l'en cueult et sitost comme elle leu apporte a Adam son epoux et quelle lui eut conseil et enhorte du prendre si le print an mains en telle maniere quil arracha le fruit du ramcel si avint que le ramcel demoura en la main sa femme si comme il avint souvent que l'on tient aucune chose en sa main et ny cuide l'en riens tenir et si tost comment il eut mengie du mortel fruit que bien doit estre appelle mortel car parce vint premierement a ces deux et puis aux aultres si changerent toutes leurs qualites quilz avoient devant eues et virent quilz estoient nulz et devant ce nestoient ilz que choses espirituelz et non pour grant ce na ferme mie le conte quilz fuissent du tout espirituelz car chose formée de si grant noblesse mais ilz estoient aussi comme espirituelz quant ad ce quilz estoient formes pour tousiours vivre si ce leur aveinst quilz se teinssent tous de pechies et quant ils se virent tous nus ilz cogneurent leurs honteux membres si furent lun de l'autre vergondeux. Lors se couvrirent chacun endroit soy la plus laide partie desus soy de ces paines et toutesnoies demoura en la main de Eve le ramcel qui lui estoit demoure du fruit ne oncques se ramcel ne laissa ny avant ny apres.

Quant celui qui tout voit tout scet et cognoist sceut quilz avoient ainsi pechie si vint a eulx et appella Adam premierement et raison est quil en fust plus achoisonne que sa femme pour ce quelle estoit de plus freelle volente comme celle qui avoit este faicte de la coste de l'homme et droit estoit quelle lui fust obeissant ne mie lui a elle et pour ce appella il premierement Adam et quant il eut dicte la parole felonnesse en lui disant tu mangeras ton pain en sueur si ne veult mie clamer la femme quicte me veult qu'elle fuste parsonnie de la paine aussi comme elle avoit este du forfait. Si lui dit en douleur et en tristesse enfanteras la porteuse apres ce les gicte de paradis que les scripture appelle paradis delice. Et quant ils furent gectez hors si tenoit tousiours Eve le ramcel qui oncques ne sen estoit apperceue jusques alors. Mais quant elle se regarda et elle vit le ramcel qui estoit verdoiant comme celui qui

avoit tantost este, cuilli si scet que le ramcel estoit a choison et destruiement de sa mefaise. Lors dit que en la remembrance de la grant perte que pour celui arbre lui estoit faicte et avenue garderoit elle le ramcel tant comme elle le pourroit garder en telle maniere quelle le verroit souvent. Lors se pensa quelle n'avoit ne huche ne lieu ou elle le peust ny meitre ny garder car encore on temps de lors nestoit il nulle chose tell. Lors le ficha dedans terre si quil tint tout droit et dist que ainsi le pourroit elle trouver et voir assez longuement et le ramcel par la volente *Ihucrist* a qui toutes choses son obeissantes creut et reprint si en racina es la terre et sachiez que celui ramcel que la premiere pecherresse aporta de paradis de delice fut plaint de grant signifiante car en ce quelle le portoit en sa main signifoit il une moult grant liesce tout aussi comme si elle parlast a ses hoirs qui apres lui estoient advenir. Et le ramcel signifie que encore estoit elle pucelle et aussi comme si elle leur deist ne vous esmaiez mie si nous sommes gietez de notre heritage car nous ne lavons mie perdu a toujours ne a jamais et vees en cy les enseignes que encore y *ayons* nous en aucune temps et qui vouldroit demander au livre pour quoy lhomme ne len porta hors le ramcel plustost que la femme. A dont ce repond il que la porterie du ramcel n'appartenoit mie a lhomme mais a la femme et que la femme estoit vie perdue et par femme soit restoree et ce fut signifiante que par la vierge Marie soit l'heritage restoire qui perdu estoit on temps de lors mais pour ce que ce n'appartiene pas a notre matiere en lesse le conte a parle et retourne au ramcel qui estoit demoure en terre.

Ci dit le conte que ce ramcel creut tant et montepleia quil fut grant arbre en petit de temps. Et quant il fut grand arbre si fut tout blanc quie noif en la tige et es branches et es feuilles. Et cestoit signifiante que virginite est une vertuz par quoy le corps est tenu net et lame blanche et ce quil estoit blanc en toutes choses signifie que celle qui lavoit plante estoit encore vierge a cette heure quelle et Adam furent gectes de paradis et pour voir si sestoient ceulx et sachiez que virginite et pucelage ne sont mie une meisme chose ain coys y a grant difference entre lun et lautre quar pucelage ne se puet appager a virginite et si vous diray pour quoy. Pucelage est une vertu que tous et toutes ont qui nont athouchement de charnelle compaignie. Mais virginite est trop plus grande chose et plus vertueuse car nul ne la puet avoir soit homme pour quil ayt volente de charnel atouchement. Et celle virginite avoit encore Eve quant elle fut gietee de paradis et des grants delices quilz avoient a celle heure quelle planta le ramcel navoit elle pas encore virginite perdue. Mais apres Dieu manda a Adam quil cogneust sa femme cest a dire quil eust a lui charnelle compaignie ainsi comme nature le requiert que lhomme conche ou son epouse et des lors ont virginite perdue et depuis grant piece apres avint que Adam et Eave se soient desoubz l'arbre que du ramcel que Aive avoit plante estoit venu comme notre livre nous a divise et la faisoient le deuil de leur male aventure; si commença Adam a pleindre sa douleur et son essil et commencerent a plourer durement l'un pour lautre. Lors dit Eve que ce nest mie de merveille sil avoient illec quelques remembre leur pesance. Car l'arbre l'avoit en soy ne nul ne povoit estre dessoubz tant lie fust quil ne fust dolents et a bon droit estoient ilz dolens. Si avint sitost quelle eut ceste parole dicte que une voix leur dist. Ha chetis pour quoy demandes vous la mort ainsi et destines lun de lautre ne destines plus que nulle chose car plus et de la vie que de la mort.

Ainsi parla la voix aux deux chetis que ainsi se dementoient et lors furent resiouis et reconfortez et en celle joye que lors eurent adont l'appellerent l'arbre de vie. Et pour le grant resconfort quilz eurent dessoubz en planterent deux autres que de celui descendirent car si tost comme il en ostoient ung ramcel ilz le plantoient si reprenoit tantost et enracinoit de son gre et tousiours retenoit il la couleur de celui. Et celui creut tousiours et avint que lui voulenrent se soient Adam et Eve soubz cet arbre et dit la vraie histoire que ce fut a ung Vendredi. Et lors oyrent une voix qui parla a eulx

et leur commanda quil assemblassent charnellement. Et ilz furent lors de si grand vergoigne plains quilz ne peussent pas souffrir quil sentreveissent a si vil mestier faire. Car aussi grant mestier avoit lhomme comme la femme ne ils ne savoient comment trespasse le commandement nostre Seigneur car la vengeance du premier commandement les chastivit si se commencerent a regarder moult honteusement. Lors vit nostre Seigneur leur vergoigne si en eut pitie mais pour ce que son commandement ne povoit estre trespasse et que sa volente estoit que de ces deux ybuloit establir humain lignage pour resteourer la disieme religion des angelz qui des cieus estoient trespuechiez par leur orgueil. Et pour ce leur envoya il grant confort a leur vergoigne car ilz virent maintenant entr eulx deux une obsculte si grant que lun ne vit lautre. Et lors furent moult esbahis que celle obsculte povoit estre venue si soudainement entre eulx. Lors sapellerent lun lautre si sentretasterent sans veoir et pour ce quil comprirent que toutes choses soient faictes au commandement nostre Seigneur pour ce comprirent ilz que les corps assemblassent charnellement ainsi comme nostre Seigneur lavoit commande a lun et a lautre. Et quant ilz eurent jeu ensemble si eurent faicte nouvelle semence en quoy leur pechie en fut oncques alegie car Adam avoit engendre et sa femme conceu Abel le juste que son createur aquit premierement agre de rendre disme loyaument. Ainsi fut Abel engendre dessoubz l'arbre de vie a ung Vendredi. Et lors failli l'obsculte et sentrevirent aussi comme devant si se apperceurent bien que ce avoit fait nostre Seigneur pour leur vergoigne couvrir si en furent moult lies. Et de ce avint tantost une grant merveille car les arbres que devant avoient estes blancs tous devindrent aussi verdoians comme herbe de pre et tous ceulx qui depuis yssirent de lui devenoient vers en fust en fuelles et en escorces. Ainsi fut changie l'arbre de blanc en vert mais ceulx que de lui estoient descenduz ne changerent onques leur couleur ne neporterent fruit. Mais celui qui changea sa couleur changea aussi sa nature car des lors commença a florir et a porter fruit oncques devant ce navoit fleuri ne poree fruit.

Hic notandum, quod quemadmodum vox *Matte* in Titulo per ignorantiam Scribae in *Kaffa* aut *Vette* mutata fuit, etiam in gallico codice vox superius notata nullo modo clare ac distincte sic legenda sit, ita ut ibidem *Mettis* legendum esse censeamus.

Post tot tantasque perquisitiones quibus veram *Metis* originem inquisivimus eandemque apud Graecos ut *Metan*, apud Syros ut *Mwt*, apud Gnosticos ut *Achamoth* invenimus, et unicam adhuc ex Sanscrit derivationem adjiciemus ubi *Mait* variorum Deorum indicorum cognomen Potentem ac Pollentem (*Mighty*) significat. V. Wilford on Mount Caucasus Asiat. Res. VI. p. 480.

35. Loca ubi in Styria templarios habitasse constat, fuere: arces *Adciach* et *Waim* in vicinia oppidi *Frohneiten*, arx *Schielleiten*, (ut arces duae priores in circulo *Gracensi*) e regione arcis *Herberstein* sita; denique *Neukirchen* et *Tiffer* uterque locus in circulo *Celeiensi* ad viam *Tergestinam* situs.
36. *Dietrichsdorf* et *Sitzendorf* in statutis per Revmum *Münsterum*, publicatis inter principales templariorum habitationes memorantur, ex fonte historiae criticae et apologeticae fratrum militiae templi autore *Jeuns* (tomus primus pag. 245) qui auctoritati *Huberi* in Austria ex *Archivis Mellicensibus illustrata* (pag. 237, 241, 242 et 277.) innititur. Praeter *Dietrichsdorf* et *Sitzendorf* in quorum vicinia *Schoengrabern* situm est, praeter *Aspern* (Possessio est Comitis Breuner) *Ebenfurt* et domum templi, quae *Viennae* existerat (nunc domus Teutonica) fratrum militiae templi monumenta ac ecclesiae etiam sequentibus in locis Austriae adhuc existunt. In campo *Petraeo* (*Steinsfeld*) in vicinia urbis *Wienerisch-Neustadt*, in vico *Bercholdi* communiter *Petersdorf* dicto in vicinia *Viennae*, *Moedlingae*, ubi Comites hujus nominis residebant, in villa *Gualteri* (*Waltersdorf*) quae ad dominium illustrissimi Comitis *Ferdinandi Colloredo* pertinet. Denique traditiones idem de locis *Pensing* et *Heiligenstadt* ad portas *Viennae* sitis et de *Rasa* arce ad dominia familiae Augustissimi Imperatoris pertinente asserunt.

- Nos aestate praeterita arcem *Rana* invisentes nil ibidem nisi in hypogeo quatuor columnas sculpturis exornatas deprehendimus, quarum capita et animalia nulla certe ad probandam secretam doctrinam aut possessionem Templariorum argumenta sunt; hoc tamen observare non abs re erit, quod eadem figura tibicinis, qui in ceremoniis conjugii Gnostici (tab. II. Nro. 2. fig. 3.) magno buccino canit, ibi talis qualis figurata sit.
87. Primam hujus monumenti notitiam publicam popularis noster *Eisel* dedit, qui brevem sed non exactam descriptionem harum sculpturarum ephemeridibus patriotidis (November 1816.) et aliam emendatam quidem sed nec illam propius rem acu tangentem (*in Archiv für Geographie, Historie, Statist.* p. 44. 45. currentis hujus anni) inseruit. Custos Cimelii Caesar. *Steinbüchel* haec monumenta forsitan ad antiquius aliquod tempus referenda, ac ideo sui juris fore existimans eadem invisit, ac obiter delineari curavit. Ejus benevolentiae omnibus, qui Cimelium Cesareo-Regium frequentant abunde cognitae, non solummodo omnium monumentorum ad inquisitionem nostram pertinentium communicationem sed etiam delineationem hanc sculpturarum Schoengraberensium debemus. Hac ratione enim revera officium explet Directoris Cimelii publici, cui illud semper ab Aulo Gellio Platoni tributum principium ante oculos positum esse debet: *quod veritatis amicissimus ejusque omnibus exhibendae promptissimus sit.*
88. Quid sibi canis velit, hic paucis innuere ac probare necessum est. Canis qua symbolum latratoris *Anubis* ex antiquissima Aegyptiorum mythologia mutuatus nihil aliud quam dux viae est, qui cum serpente initia horum mysteriorum veram ad perfectionem praeposteram viam indicet. Ideo eundem in signis et sigillis Gnosticorum *Abraxis* dictis persaepe cum serpente ita copulatum vidimus, ut caput *caninum* in corpus *serpentis* desinat, adscripto utroque eorundem nomine *Gnosi* et *Anubi*; talem Abraxam (74 in tabula XXIII Macarii) in tabula nostra (V. tab. IV. fig. 1. 3.) incidi curavimus ac de vera harum inscriptionum legendarum ratione aliqua addemus. Omnes hucusque antiquarii Macarii vestigia prementes vocem XNOVWIE, quae iisdem adscripta est, *Chnuvis* legendam esse censuere, quasi nomen defiguratum. τὸ Κνῆφ seu Agathodaemonis, qui apud veteres Aegyptios sub specie serpentis repraesentabatur. Prodigium sane haud facile explicandum est, nullum horum doctissimorum virorum hucusque animadvertisse, quod Graeci nullum *W* habeant (cujus sonum hodie *B* explet), ideoque hanc litteram necessarie aliam hujusmodi significationem habere debere. Facile veritatem invenissent, si considerassent et alias litteras ibidem diversa quadam figura figuratas aut penitus inversas esse; (ut □ pro O et Λ pro V) tunc enim in littera π litteram Σ jacentem et in voce *Chnusi* opertum oculis profanorum *Gnosis* sensum deprehendissent. Praeter impossibilitatem philologicam lectionis *Chnuvis* obest eidem, quod nullibi nomen τὸ Κνῆφ ita defiguratum, nec effigies ejusdem ullibi cum capite canino depingatur. Deficientibus auctoritatibus pro tali Agathodaemonis aegyptiaci figura ac nomine, et obstante impossibilitate lectionis germanicae latinae *W*, in voce graece scripta omnino alia lectio et quidem simplicissima nostra petenda est, quae litteram Σ jacentem figuratam esse ostendit; utque melius verus vocis *Gnoseos* sensus (quem oculis profanis abscondere necessum erat) operiatur, *Gnosis* in *Chnuvis* mutabatur. Fuit autem *Gnosis* apud Gnosticos ipsius serpentis nomen, qui, ut ex loco jam supra (in nota 23) citato Theodoreti apparet, genitalis sapientia appellata fuit; ut *Chnuvis* (pro *Gnosi*) nomen serpentis, sic *Anubis* nomen canis mystagogae praeclari mystici erat. Caussam, cur canis Gnosticis Ophitis carus fuerit Sanctus Epiphanius nobis prodidit: „Siquidem *canum* instar ac porcorum sua se corruptela turpitudinis inquinant. Hoc „enim modo tam canes ac porci quam caetera se animantia corrumpunt, et profluentem ex corporibus suis libidinis humorem delingunt.” *S. Epiphanii advers. haeres. lib. I. Tom. II. Haeresis XXI. 11.*

Sub figura canis etiam sextus Archontum Gnosticorum repraesentabatur (vide Origenem contra *Celsum* lib. VI.) cui nomen *Erathauth* erat, quod abunde eundem rei amantem Tom. VI.

toriae praesidem fuisse indicat. Gnostici, qui canem pro *Mystagoga* assumserant, ideo a Sancto Joanne in apocalypsi (caput XXII, vers. 15.) ipsi *canes* appellantur: *Nam foris erunt canes* etc. Ex his rationibus canes ubique in monumentis fratrum militiae templi invenies, ut verum ad perfectionem Gnoseos carnalis et scientiae praeposteræ ducem; et serpens ipse a Sancto Clemente Alexandrino *omnis mali archidux* nominatur. Igitur canes non solummodo in sculpturis his, uti vides, sed etiam in sepulchris fratrum militiae templi ubique occurrunt, ut in templo Londinensi videre fas est. Canem ob impudicitiam jam Graecis pro profano habitum fuisse etiam Plutarchus his verbis testatur: *και της ἀκροπολεως ὅλης ἐργεσθαι τους κυας δια το την μξιν ἐμφανη μαλιστα ποίεσθαι πατο τὸ ζων. Plut. comp. Demetrii cum Antonio. IV.* Vide etiam quae de cane Plutarchus in quaestionibus Romanis LI., LXVIII., CXI. his consentanea dicit.

Lapsus Protoplastarum nostrorum repraesentatio gnostica in sarcophago antiquissimo seculi quarti in Cathedrali Mediolanensi videnda est, ubi serpens in eandem ac sigillorum Abraxas figuram efformatus caput caninum praesefert, ac ex alia parte Adamo alius quidam consiliarius a latere conspicitur, qui ligonem in manu tenens certe nullus alius est, quam Jaldabaoth, Adamum per expositionem vitae laboriosae, quae peccatum secutura sit, ab eodem dissuadere satagens. Hanc effigiem, quia miro modo tam quoad canem, quam quoad figuram cellateralem Adami cum sculptura Schoengraberiana congruit, eandem ex tabula XI. operis *Spiegazione e riflessione del padre Giuseppe Allegranza in Milano 1757* delineari curavimus. (V. tab. III. fig. 4.) In eodem opere effigies curiosissima episcopi throno gnostico serpentiformi insidentis videnda est, qui manu una lituum in serpentem desinentem, alia thyrsus gerit, hisque insignibus, orgia Ophitica ex Bacchanalibus desumtas innuit. Denique et serpens ille celeberrimus aeneus in ecclesia mediolanensi columnae impositus nihil aliud certe quam *Gnoseos* symbolum est, quae etiam per quadruplex illud Gamma quod Sarcophagum ubique ambit, significatur.

39. Zelantem autem Jaldabaoth voluisse excogitare evacuare hominem per foeminam et de sua Enthymesi eduxisse foeminam (*Evam*) quam illa *Prunicos* (*Sophia Achamoth Mete*) suscipiens invisibiliter evacuavit a virtute. Reliquos autem venientes et mirantes formositatem ejus vocasse eam *Evam* et concupiscentes hanc generasse ex ea filios quos et angelos esse dicunt. *Mater autem ipsorum argumentata est per serpentem seducere Evam et Adam supergredi praeceptum Jaldabaoth.* Eva autem quasi a filio Dei hoc audiens facile credidit, et Adam suasit manducare de arbore, de qua dixerat Deus non manduca. Manducantes autem eos cognovisse eam, quae est super omnia virtutem dicunt, et accessisse ab his qui fecerant eos. *S. Irenaeus contra Haeres. l. I. C. XXX. de Ophitis. §. 7.*
40. Confer etiam imaginem Codicis gallici in Capite Historiae supracitatae S. Grali (V. Tab. IV. 28.) Serpens cum facie humana ille *Ns*, serpentiformis est, qui filius spurius *ts* Jaldabaoth contra illum rebellis, homines a cultu ejusdem abducere et ad veram Matris (*Achamoth, Sophiae, seu Metis*) cognitionem reducere conatur. Tales figurae *ts* *Ns* bene distinguendae sunt a figuris *Matris*, (*Sophiae seu Metis*) quae illum manu tenet. (Vid. tab. I. fig. 10. 11. 12.) Ad has figuras ophiticas illae duae (V. tab. IV. fig. 15 et 16) referendae sunt, quae in ecclesia Templariorum Pictaviensi *Montmorillon* dicta exsculpta conspiciuntur et de quibus in *Millino*, qui illas pro symbolis ophiticis et templiis aut haud agnovit, aut agnoscere noluit, sermo est. Apud eum et de aliis figuris obscoenis sequentia legenda.

Ces deux figures sont adossées. La première placée à l'extérieur, est nue; elle a de longs cheveux, une face difforme, que la saillie de la langue entre les dents rend encore plus hideuse: elle tient dans ses deux mains deux gros serpens; ces monstres, après s'être enlacés entre ses cuisses, vont sucer ses mamelles pendantes, qui paroissent les allaiter. pag. 738. L'autre figure est adossée à la précédente et du côté intérieur du temple; elle n'étoit pas découverte au temps de Montfaucon et de Dom Martin. Elle est

à-peu-près semblable à la précédente, mais un peu moins hideuse, parce qu'elle a la bouche fermée; elle tient à la main deux crapauds qu'elle allaite aussi. On ne peut disconvenir qu'elle n'ait beaucoup d'analogie avec quelques représentations d'Isis, qui a été figurée allaitant aussi deux crocodiles. (Voyage dans les Départemens du Midi de la France, par Aubin Louis Millin. pag. 739.)

Quelques-unes de ces figures sont tout-à-fait bizarres. Du côté de la porte d'entrée, le dernier modillon, à droite du spectateur qui vient du côté du chœur, représente un homme accroupi, qui montre le *derrière* à l'assemblée des fidèles et il met même la main sur ses *fesses*, pour qu'on ne se trompe pas sur son intention. La septième de la même rangée, de gauche à droite, en venant de l'autel vers la porte, représente un homme accroupi comme pour faire des saletés dans l'église.

Dans la rangée des modillons à la gauche en venant du chœur, il y a encore une figure accroupie, à-peu-près semblable aux précédentes. C'est la sixième à compter depuis le côté de la porte. Cette figure montre, comme la précédente, des choses que partout on doit cacher. (Voyage dans les Départemens du Midi de la France par Aubin Louis Millin pag. 719.)

Miramur Cl. Millinum, qui hic recte *Isidem* agnoscit, et sub quo nomine Gnostici nonnunquam *Metem* designabant, eandem in celeberrima illa figura pedibus anserinis praedita *la Reine Pedauque* dicta non suspicatum fuisse. Nos illam certe aliquod hujus generis symbolum esse credimus, cum *Isis* anseribus imprimis gavisa sit.

Longe verosimilior certe haec est explicatio in aedificio ab Architectis Gnosticis aedificato, quam fabula illa hebraica de pedibus turpibus Reginae *Sabae*, quam *Nointel* sub articulo *Pedauque* refert, et quam Poetae Orientales sibi pariter vindicarunt. Denique cum hac doctrina infami etiam alia anaglypha obscoena concordant quae in ecclesiis ejusdem aevi Erfurti, conspiciuntur, et quae in tab. IV. sub Nro 22, et 23 delineata habes. Ibidem (fig. 24 et 26) et *Canem* praestantem illum Hodegeten ophiticum conspicias.

41. Vide hic (tab. III. fig. 7.) duos Templarios draconem conculcantes, et inter ambos (fig. 8.) imaginem Dei Aeonis (ex Caylus) delineatam, qui etiam Serpentem calcit, ac oculis ubique praeditus est ut Baphometica figura. (tab. I. fig. 2.)

Confer locum Sancti Epiphanii in nota 29 citatum. Hoc symbolum Gnosticorum, qui omnes scripturarum locos in suum sensum detorquebant, versui psalmi XCI. *super aspidem et basiliscum ambulabis et conculcabis leonem et draconem*, inniti videtur, novamque hujus assertionis confirmationem mox infra in explicatione leonis videbimus.

42. De draconis *Viscontini* origine nuperrime Cl. Tochon d'Anneri in dissertatione de nummo magnifico *Philippi Mariae Visconti* locos huc pertinentes ex Historia Mediolanensi et ex poemate epico Hierosolymarum liberatarum adduxit.

Della quale (Gierusalem) un ferocissimo Saracino chiamato Voluce principe transjordanò uscì di fuori armato, è per cimiero havea una grande vipera a sette revolutione con uno à chi era tolta la pelle in bocca. Costui dimandò battaglia singolare. Onde Otto accettando l'invito combattette e lo vinse. Ornandosi delle hostile spoglie, è suoi posterì illustrando poi dell' aquistata vipera, la quale anche per vesillo porta questa republica, e similmente quelli furono ornati di titolo Vicecomitale, aggiungendoli l'ottavo giro à suo perpetuo nome. (Doria, *Historia di Milano*. pag. 46.)

Il forte Otton che conquistò lo scudo
In cui dell' Angue esce il fanciullo ignudo.

Tasso.

Haec traditio de modo acquisitionis horum insignium nullam omnino fidem meretur, cum omnibus constet per legem islamiticam omnium figurarum humanarum usum quam severissime prohibitam esse, ita ut nullum *Moslimum* tali galea usum fuisse certo certius adseverare possimus. Sed maximi ponderis haec traditio est quoad tempus quo *Viscontii* insignia vetera in draconem mutarunt. Tempore expeditionis primae Cru-

ciatorum nempe [quo tempore *Templariorum* ac *Assassinorum* doctrina execrabilis in obscuro serpere coepit. Ad hoc symbolum etiam Eques (Gnosticus) referendus est qui cum dracone (mundo) conflictatur, ac cui dein nomen S. Georgii indiderunt.

Bollandistae, qui ubique magno cum iudicio historicas notitias a meris fabulis discernunt, in vita Sancti Georgii Protomartyris, qui tempore Diocletiani fidem propugnans occisus est, fabulam draconis initio primum seculi duodecimi irrepsisse, docent. Vide etiam, quae Cl. von der Hagen in praefatione poematis *der heilige Georg von Reinbot von Dorn*, diligenter ac erudite de vita et cultu ejusdem conquisivit. Ex his fontibus patet nullam ante tempus foundationis Templariorum draconis cum Sancto Georgio mentionem fieri. Fratres militiae templi (ab origine jam Gnostici) effigiem draconis qua symbolum *praesidis mundi* a *Gnosi* debellandi sibi adrogaverunt sanctoque Georgio, ut equitis perfecti prototypo adjunxerunt.

Cum ex historia constet primum magistrum Templi Hugonem a Paganis eodem anno (1128), quo post decennium foundationis ordo per Sanctum Bernardum institutiones ab ecclesia sanctitas acceperat in Angliam profectum, ibique a rege Henrico I. donis cumulatam fuisse, (vide *Antons Versuch einer Geschichte des Tempelherrnordens*, pag. 18 et 19 ex Willermo Tyrensi et ex Monastico anglicano) quid mirum, quod eodem tempore, quo templum Londini fundatum fuit, et rex se ipsum ibidem inhumari jussit, etiam symbolum praecipuum fratrum militiae templi a rege unacum instituto illorum magno applausu acceptum, deinde in ipsa arma regni translatum fuisse. Sanctus Georgius cum dracone a fratribus militiae templi, qui illum pro protectore assumserant, originem trahens certe protomartyr ille est, qui Diocletiani tempore vita, martyrium obiit, nulloque modo cum *Georgio Alexandrino* confundendus, quem Gibbonius contra meliorem fontium fidem eundem cum protectore Angliae esse male perfinaciter asseruit; si Gibbonio gnosticus draconis sensus innotuisset longe, spatiosiore sane pro eironia sua campum nactus fuisset.

Cognito igitur nunc vero sensu equitis cum *Dracone* i. e. *Gnostici* cum *mundo* conflictantis etiam vetus illa fabula celeberrima quae per *Schillerum* in omnium Teutonum ore est de certamine equitis cum Dracone novum ac profundum quendam sensum prodit: quod *Gnostico* nimirum nonnisi cum permissu Superiorum certamen cum Dracone (*mundo*) suscipere liceret.

Hoc symbolum autem Draconis infantem absorbentis non primum a Templariis inventum sed antiquissimum quoddam Gnosticorum symbolum fuisse praeter praefatum S. Epiphanii locum, et ornamentum aliquod (V. T. IV. fig. 12.) testatur quod Montfauconius in Palaeographia sua Graeca ex Codice noni saeculi desumpsit.

Haec effigies magnum simul argumentum est, Gnosticam doctrinam nullo modo, ut ex silentio historiographorum perperam conjecturatur, seculo tertio aut quarto extinctam fuisse, sed potius ut ignem cineri suppositum doloso latuisse, donec per fratres militiae templi, in hanc antiquae philosophiae orientalis doctrinam initiatos, per Manichaeos, Paulicianos, Albigenses et alias hujusmodi sectas etiam in Occidente efferbuerit.

Draco hic praesidem mundi figurans apud Gnosticos adversarius *serpentis* (ducis ad Gnosin) erat: ac solertissime ab iisdem distinguebatur, quum scriptura eosdem confundat. Sic in apocalypsi Cap. XII. vers 17. *Et factum est proelium magnum in coelo, Michael et Angeli ejus praeliabantur cum dracone et projectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus et satanas.*

Gnosticis e contrario serpens *Michael* et draco *Jaldabaoth* (id est Deus Sabaoth) appellabatur, quem pedibus proculcabant (vide Sanct. Epiphanii haeresis XXVI. §. 10.) Sed (Gnosticum), eos quos diximus praetergredi principes et ad Sabaoth usque pervenire atque illius proculcare caput.

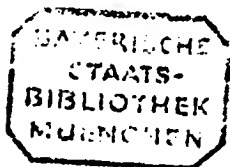
Ad figuras jam explicatas de Dracone infantem absorbente (tab. II. fig. 4. tab. IV. 17.) etiam delineatio pertinet ecclesiae antiquissimae *Schmiedeburgensis* (tab IV. 29 et 30)

adjiciendau est ubi *Mete* caput $\tau\theta$ *Jaldabaoth* seu praesidis infantem (Gnosticum) absorbentis calcat. Hanc delineationem vir Clariss. Archivarius Büsching ex ephemeridibus suis liberalissime nobis communicavit.

43. Praeter memoratum locum constat Leonem in scripturis diabolum significare, qui *rugiens circumit, videns, quem devoret*. Apud Gnosticos autem *Jaldabaoth* i. e. filius *Sophiae* Deus creator ac praeses mundi, ipse diabolus aut *Satan* dicebatur, ideoque ut supra vidimus sub imagine draconis effingebatur. Hunc primum septem Archontum ab Ophitis *Leonis* specie repraesentatum fuisse, Origenes nos docet, qui totidem verbis dicit: *primum septem daemonum* seu archontum (i. e. *Jaldabaoth* seu *Sabaoth*) *Leonis* habere formam. *Origenes in Celsum lib. VI. 30.* Idem paragrapho sequenti (31) his verbis asserit: *hunc angelum (Jaldabaoth) Leoni simile caput habere*; denique ibidem (§. 27.) dicit *principem septem archontum ab Ophitis Deum maledictum vocari*. En tibi rationem, cur *Jaldabaoth* ubique his in anaglyphis faciem daemonis praesefert, si figura humana exsculptus est.

Caeterum idem symbolice sub imagine *Draconis* aut *Leonis* figuratur. Hunc in sensum Gnostici locos scripturae pro *Jaldabaoth* detorquebant. Juxta scripturam etiam Sanctus Justinus Martyr diabolum ut *Leonem* rugientem in dialogo cum Judaeo Tryphone repraesentat. *Leo*, qua princeps animalium, uti Gnosticis symbolum Dei *Sabaoth* debellandi et religionis debellatae mactandae symbolum erat, ita et templariis omnem potestatem temporalem ac spiritualem, imperium regum ac ecclesiae significasse videtur, ad quae ordinem in cursu temporum successurum esse sperabant. Hunc in sensum etiam *Werner* poeta tragicus Templariorum de valle beata loquitur, ubi nulla *Leo* vestigia figat; et in symbolis Architectonicis, quarum identitatem cum templariis mox ad oculum demonstrabimus, *Leo* eundem potestatis temporalis ac spiritualis sensum habet.

44. Lapidés supremi qui etiam clavis concamerationis (*Gewölbschlüssel*) dicuntur et lapides angulares, ut praecipuas aedificii partes ab Architectis et Architectonicis maximi fieri omnibus notum est. Ideo in omnibus medii aevi structuris his in lapidibus praecipua ornamenta cumulata sunt, secretusque si iisdem inest sensus, ibidem indagandus est. Quod hic lapidem concamerationis per caput gnosticum repraesentari videmus, consonat loco S. Justinii qui *Sapientiam* per Isaiam *Lapidem summum angularem* vocari nos docet: Quis veros sit qui *magni Consilii angelus* et vir per Ezechiel, *Puellus* ab Esaia, *Sapientia* per Salomonem, *Stella* per Moysen, *Oriens* per Zachariam, *Passioni* subditus rursus per Isaiam, et flos et *Lapis summus angularis*, et filius Dei vocatus est. *S. Just. Mart. Dialog. c. Tryphone. p. 355.*
45. Rationem, cur hanc avem corvum esse censeamus, materia processus templarii nobis suppeditat, cum fratres et de *corvo* aliquo mystico accusati fuerint; sic in punctis accusationis, quae in *Menard Histoire de Nîmes* pag. 124 conservata sunt, haec legis verba: Requiritur singulatim per intervalla si *Catus* (canis) ibi adorabatur, vel unquam vidit *Catum* adorari vel etiam apparere inter fratres aliquos dicti ordinis vel *corvos* vel *corvum*. Canem et in mysteriis Graecorum insignem personam egisse ex Plutarcho discimus. *καὶ γὰρ Ἕλληνες ἐν τε τοῖς καθαρσίοις σκυλακας ἐκφέρουσι καὶ πολλαχὲ χρῶνται τοῖς λεγομένοις περισκυλακισμοῖς. Romulus XXI.*
46. Hunc librum jam in anaglyphis crateris alabastrini (V. tab. II. 1.) invenimus ubi duplex veteris ac novae legis conspicitur, ac de hoc libro Sethi aliisque similibus commentis plura Gnostici fabulabantur. Quoad manum etiamsi illam aut jurantem aut benedicentem interpretari liceat, tamen per hanc digitorum contorsionem secretum ali-quod signum Gnosticorum intelligi fas est, qui juxta Sanctum Epiphanium, ut se invicem recognoscerent, manus titillabant, eundem fere in modum ut Architectonici se invicem recognoscunt.
47. Hic ornatus deauratus catenae aureae respondet, quam idola baphometica torquis loco in collo gerunt, et quam *Mete* in anaglyphis craterum bis figurata in manibus tenet. Per hanc catenam aut series aeonum aut catena illa hermetica intelligi debet
- Tom. VI.

qua daemones heroesque intervallum inter Deos animasque explentes et omnia continuo quodam vinculo connectuntur (Jamblichus de Mysteriis Aegyptiorum I. c. 5.)

Hujus catenae etiam *Eunapius* in vita *Porphyrii*, *Damascius* apud *Photium*, *Proclus* apud *Marinum* mentionem facit, ὅτι τῆς ἐρμηνείας εἶναι σειράς σαφὲς εἶδασκετο. Catenae hujus mysticae illa sane prototypus est, qua Jupiter apud Homerum Deos Deasque ac universum omne suspensum tenet. Catenam, qua symbolum meriti, antiquissimam in illa, qua *Josephus aegyptiacus* a Pharaone donatus fuit invenimus, et quae cum alia in *Schah-name* antiquissimae *collanarum* sunt.

48. Senarium enim Pythagorei, quod foecundus is numerus sit, conjugium vocant. *Euseb. Praep. evang. XI. 25.*

Omnibus conturbatis Jaldabaoth dixisse: venite faciamus hominem ad imaginem nostram, *sex* autem virtutes formavere hominem immensum, quem evacuare a lumine cogitavit Jaldabaoth per serpentem. *Sanct. Irenaeus contra Haeres. Lib. I. cap. 30. de Ophitis. §. 6.*

Mundi ortus *sex* finitur diebus et motus solis *sex* mensibus et Pythagorei numerum *senarium* perfectum existimant, et eum appellant γάμων. *Sancti Clement. Alexand. Stromaton libr. VI. 1811. et V. 1702.*

Sex hae virtutes geneticae seu ἐνεργειαὶ γονιμαὶ ex libris Zoroastri desumptae una cum Ormusdo numerum septenarium conficiunt, qui et ex *sex* archontibus cum Jaldabaoth *septimo* ac primo prodit; idem est numerus *septem* spirituum in Isaia, ex quibus *septem* Sancti Spiritus dona derivata sunt; et plusquam vero simile est eundem etiam numerum filiorum Dei apud Platonem esse, quibus *Novus* mundum effingendum relinquit, ita, ut hic antiquissimus totius Orientis geneticus numerus sit.

49. Cum his tribus capitibus et illa tria capita comparare fas est, quae in sigillo Gnostico apud Macarium (V. tab. IV. fig. 5.) exsculpta sunt, et quae ex arbore crescunt. Quoad librum famosum *de tribus Impostoribus*, qui multo rumore percrebuit, sed nulli in lucem prodiit vero simile est, eundem ad libros esotericos Templariorum pertinuisse, etiamsi hi inimicum suum Imperatorem Fredericum II., qua hujus libri auctorem recriminabantur. Recte igitur scriptor Dramaticus templi in numero librorum, quos magister Cypro proficiscens cremat et hunc ponit.

Von Baffom dem Erleuchten —

Von dreien Meistern, *Moses, Christ*, (den dritten Kann ich nicht lesen, es ist Chifferschrift).

Per nomen ultimi (Mohammedis) caractere illegibili exaratum scriptura arabica significari videtur, sub qua reapse, ut vidimus omnis arcana Baphometorum doctrina latet.

50. Eandem quatuor Evangelistarum sub quatuor animalibus perridicule figuratorum satyram etiam in opere supra citato *le Morte Arthur*, ubi de ecclesia S. Graali agitur invenies. Est autem haec hujus libri anglici episodum excerpta ex originali opere gallico: *L'histoire du Saint Graal, qui est le premier livre de la table ronde, Paris. 1514.* Post penetratum irreligiosi hujus libri mysterium nil amplius impius ille locus mirandus est, quem editor anglicus Cl. Southey ut blasphema stupet. „Car celluicy seroit plein de trop folle hardiesse qui oseroit monstrier mensonge en si haute chose comme est cette Sainte hystoire, que le vray crucifix fist et ecrivit de sa propre main, et pour ce doit il estre tenu en plus grant honneur; — je ne trouvons si hardy clerc, qui dye que Dieu fit oncques escripture puis la resurrection ne mais la sainte escripture du saint Greall seulement. En tibi librum ut scripturam Dei (i. e. ut veram Gnosin) praedicatum scriptumque a vero Crucifixo; quid autem sub *vero crucifixo* Gnostici intellexerint ex superioribus abunde constat.
51. Nota haec anaglypha in *Sacristia*, interiore parte, conspici, quod etiam cum descriptione templi *Titureliani* concordat.

Templarii, qui ecclesiam ut habitaculum Dei Jaldabaoth aspernabantur, *sacristiam* potius, pro secretae eorundem doctrinae receptaculo eligebant. Sic etiam in templo Titureliano sacristiae particularis quaedam mentio fit, et eadem ab exteriori parte anaglyphis ornata fuisse dicitur, ut sacristia Schoengraberiensis et hodie ornata conspicitur.

Die inner sacristene so luter klar gereinet dem *Gral* gevellet so bene, daz er si zo wesene minnet unde meinet.

Haec sacristia templi Titureliani etiam inserviebat, conciliabulis, quae a Templariis in domo capitulari tenebantur.

Swie siz vergebne heten iz stont ye prise mit forchlichen reten giengen si dar in manger wise (So gingen sie zu rate) was got vnd avch dem *gral* da wer zu danken si wurden von *gral* enbvnden aber uzzer sorgen kranke

Denique tres templi Titureliani primi chori *Spiritui* sancto, *Virgini* matri et sancto *Joanni* sacri erant, quem ultimum ut protectorem, omnium societatum gnosticarum, templicarum, et architectonicarum omnes norunt.

52. In omnibus ecclesiis Templariorum hucusque existentibus Coenobium ab australi parte ecclesiae situm invenitur, in imitationem coenobii Hierosolymitani, quod ut ex Wilhelmo Tyrensi discimus Rex illis ad *australem* templi partem concesserat (*Will. Tyr. L. XII. c. 7.* anno 1118). Sic etiam in descriptione Titureliana ab *australi* parte Templi Collegium situm memoratur. En tibi ulteriorem hujus omnium ecclesiarum Templariorum archetypi descriptionem.

Den Tempel han ich werden christen lōten zu rechter lere merte wol er bowen ob si zu got mit triwen uz tempels zeichnunge wellent schowen.

Der ierusalemtempel zem vronen paradise ist hie zem *gral* der tempel, vnd doch gelieh der zierd in solcher wise alsam, ein halmes zünde uber di weret vaste mit lichte mac erlevchten for al der sonnen glast mit sonder glaste.

Mit wunschen himelriches ewic an sele an ere, des *grales* wunsch entwicht den die pflegen der tugende müze rere tugende leben kan ewic leben erstriten alsam di zem grale di luter herz tragen z'allen ziten.

Der tempel hat dri porten, vil manger zierde riche, di muz an allen orten ein iechlich haben zallen ziten di ein der rechte milticheit gewinne, di ander ist di kusch de mote dw dritte di ware minne.

Da riten templeise, als do vor ist gesprochen, of stritlicher wise wie schilde helm flugen von in zubrochen, sie kerden vnde iagten sonder vliegen als in die schrift sagte man sold an keiner herte sehen schichen.

Sich lic der engel tragende ūrn cheine wise de von der kunic verzagende was nahen gar wan daz zu vreuden prise im gap der engel eine schrift unlesende im, wer ein wip erlaubet in spangen laut-mit der wer er wol wesnde

53. Quin etiam *columba corporea* visa est, quam nonnulli *Spiritum sanctum* dicunt; Basilidiani vero *ministerium*, Valentiniani *spiritum entymeseos* in verbi carnem se dissolventem ac descendentem. *Theodoti disciplina orientalis excerpt. XVI.*

Ein Tube ein engel brachte der kom uz dem gewelbe her ab gefluket.

Ein rat in wider furte enmitten an der snore mit fluke gen im rāte di toub un nam den engel sam si fūre uz paradise gelick dem heren *geiste* der messe zu hohem werde daran der cristen soelde lit die meiste.

Angelus cum velo idem in sculptura nostra (V. tab. III. fig. .) ac in descriptione templi in Titurel; in hoc solummodo duo hae repraesentationes differunt, quod Achamoth seu *Mete*, quae Ophitis Spiritus sanctus dicebatur in sculptura *barbata*, ut in idolis, in templo arcis Montsalvacz autem sub specie *columbae* efformata sit. *Columba*, quae in ecclesia Altenburgensi non visitur, in anaglyphis Schoengraberianis sex illa vasa mystica praesidet, quae sub *Graal* intelligi debere plusquam vero simile est.

Jam supra (p. 29. textus) de ornamentis bacchicis mentio facta est, de quibus hic et

sequentia notabimus. Nexus doctrinae secretae Ophiticae cum mysteriis bacchicis, etiam in duplici serie anaglyphorum crateris maximi deprehenditur, et in sculpturis per uvas et pampinos indicatur; Hic nexus per descriptionem sculpturarum templi in Titurell miro modo confirmatur.

Daz si volbringen mochten des wart da vil er fonden *mit reben gar durchvlochten* vber al' di bogen je zwo sich oben wunden die uber sich nach buge von einander giengen vade ober die gestüle bedenthalt wol klafte lenge hiengen.

Die *reben* stark von golde warn vber grünet als ein *rebe* wesen holde und ouch darvmb daz di grün die ougen kunet und gab ouch schat vor mangel sonder glaste durch daz in allen koren die mure mit smaragt warn gemenet vaste

Haec ornamenta bacchica quae elegantissime exsculpta etiam in ecclesia Byzantina cernuntur, quae hodie parva Aja (*αἷα*) Sophia nuncupatur et quae a Justiniano conditore magnae *Sophiae* templi in honorem S. S. Bacchi et Sergii aedificata fuit et quam alibi pluribus describemus. Similitudo dispositionis architectonicae ob quam haec moschea a turcis parva *Aja Sophia* vocatur non contemnendum testimonium in favorem sententiae Göresii affert, qui in prolegomenis ad Lohengrin identitatem templi in monte *Salvationis* cum templo byzantino *Sophiae* exponit. Cum aedes S. S. Bacchi et Sergii in minore scala sed ad eandem amussim aedificata sit, et hic eandem secretam conformationis rationem supponere non absurdum erit. Caeterum hic et nomen Sancti Bacchi, cui ecclesia dedicata erat, ornamentis bacchicis, adstipulabatur, et revera primo ingressu in hanc moscheam, cum eandem prius ecclesiam christianam fuisse ignorarem, me in adytum aliquot bacchicum intrasse ex ornamentis bacchicis totam ecclesiam ambientibus putavi. Paradigma commune (templi) in Titureli et Byzantini utriusque *Sophiae* dedicati templum Salomonis fuisse non in ambiguo est, et ipsa *Sophia* gnostica potius quam christiana sapientia divina est, quae in proverbii (VIII. 23, 27, 30, 31,) creationi coelorum assistens Demiurgi locum tenet.

54. Superius jam p. 29. de juvene illecebras foeminas spernente locuti sumus, ac plus semel adhuc de mascula totius ordinis *Εραῖα*, cui omnis foemina exosa erat, locuturi sumus. *Titureli* loci inprimis notabiles sunt, cum inscriptiones quasdam mysticas memorent, quae doctrinam ethicam foederis *der Tempeleise* contineant. Hae inscriptiones symbolice, *sonder Stimme*, dogmata illa *παιδαγωγίας* innuunt quae in Crateribus aut idolis nostris explicavimus; et sensus illorum abunde clare in *Titurel* designatur.

So vrewend ader clagende sus waren si gestellet di schrift alvmb do sagende waz ire wort der werldheit gesellet wie si gebaren solden vnd sprechen di selbe schrift da wite begriffen het daz man iz kunde rechen.

Und wie si mit dem *grale* da tragende werben solden swie lang er da mit twale er wil doch menschen handelunge dolden von meiden wol gelutert sam die zimme alsus der *gral* was sagende alles mit der schrift sonder stimme.

Non obscura amoris foeminarum reprehensio in stropha sequenti occurrit cujus sensus ad praecedentem refertur.

Sant peter unrecht vorchte da konde wol vermeiden div im e zwivel worchte di vorchte noch vil mangel kan versniden vnd unrecht lieb als ich do vor was iehende ware minne vn rechte vorchte di moz uns ton der engel schar gesehnde.

Hic amor foeminarum *unrecht lib* (de quo superius loquebatur,) recte opponitur verae caritati *ware minne* id est caritati, quae (ut verbis inscriptionis in castello templariorum bohémico ad huc exstantis, loquamur milites suos signabat, ut Mitrae milites in fronte signabantur. En tibi hanc ex Bienenbergio desumptam inscriptionem (tab. III. fig. 12) *Signata Melis caritas extirpat hostes*. Bienenbergii lectio nullum sensum praebet.

55. Haec est sapientia divina, de qua in scripturis toties mentio occurrit et quam Eusebius secundum hebraeorum principium nominat (praep. evang. XI. 14.) *Ego sapientia* habitans in consilio Prov. XIII. 12. 22. Quid autem *Sapientia* et quomodo genita est. Sap. XI. 24. XII. 22. Unde autem *sapientia* inventa est Job XXVIII. 10.

56. Hanc sapientiam, quam Hebraei Deo in creando ac ordinando mundo, ut principium adsociaverant, Gnostici in systema suum adoptaverunt. Sic Theodotus: Primus itaque *Demiurgus* seu opifex universalis salvator factus est, dein *Sapientia secunda* sibi domum aedificat, collocat, columnas *septem*, primumque omnium Deum *Patris* imaginem producit, per quem fecit coelum et terram, hoc est *coelestia* atque *terrestria*, *dextra ac sinistra*. Theodoti excerpta XL. XLVII. *Σοφία νοερά ἐν σιγῇ καὶ ἡ σπορά τοῦ ἀληθινοῦ ἀγαθοῦ Herm. Trismeg. ad Tat in monte.* Gnostici et Templarii omnes scripturae locos in suum ac ethnicum sensum detorquentes et sub *Sophia* qua *sapientia* non coelestem illam sed plane mundanam et terrestrem intelligebant qualem Plutarchus definit: *Σοφίαν οὖσαν δεινότητά πολιτικῆς καὶ δραστηρίων σύνεσιν. Themistocles. II.*
57. *Ἀρχὴ καὶ δημιουργὸς πάσης λογικῆς πράξεως ἐν γνῶσις εἰη αὐ.* Clem. Alex. Strom. p. 774. Κατὰ τὸ εὐαγγελίον τελειῶς βιωσαντὰς καὶ γνῶσις κως Clem. Alex. Strom. p. 790. Ο Σολομὼν σοφὸν καλῶν τὸν Γνωστικόν Sap. IV. 7. Ἀρετὴ ψυχῆς, γνῶσις, ὃ γὰρ γνῶσις καὶ ἀγαθὸς καὶ εἰσεβής, καὶ Σαῶς, γνῶσις δὲ εἰν ἐπισήμης τὸ τέλος. Ταῦτο μόνον σωτηρίαν ἀνθρώπῳ εἰν, ἡ γνῶσις τοῦ θεοῦ αὐτῇ εἰς τὸν οὐρανὸν εἰν ἀνάβασις. *Hermetis Trismegisti Clavis.* (id est Gnosis.)
58. Vide, quae hunc in sensum etiam doctissimus Beausobre libr. IV. cap. VI. §. 14 et 15 juxta Origenem et Celsum disserit. Après cela, je ne sai comment qualifier ces Auteurs qui ont mis les Simonien, les Ophites etc. au rang des Sectes Chretiennes, ce qui n'a servi que de pretexte, pour flétrir la plus sainte de toutes les religions. Je n'ai rien hasardé: j'ai pour garant Origene. Celse, dit-il, ne sait pas que les Simonien ne reconnoissent nullement Jésus pour le fils de Dieu. pag. 66. Ce qui confirme ce que j'ai toujours pensé, c'est que les Gnostiques ne furent jamais Chretiens. On se fait un scrupule de donner un démenti a Saint Epiphane qui le dit. Mais, pour moi, je m'en fais un bien plus grand et plus juste, de mettre au rang de sectes Chretiennes les plus profanes de tous les hommes pag. 68.
59. Enthymesis haec Sophiae diversa est, ab Enthymesi patris aeterni, qua filium unigenitum produxit, ut ex Theodoti excerptis clarescit: Parum itaque cognitus pater ab *Aeonibus* cognosci voluit et per sui ipsius Enthymesin, utpote qui se optime noverit spiritus *scientiae* (γνώσεως), quae existit in scientia produxit *Unigenitum*; fuit ergo a scientia, hoc est scientia (γνῶσις) veniens ab Enthymesi patris. Hoc nimirum est *filius* quod per filium Pater nobis sit cognatus. Spiritus vero ille caritatis (ἀγάπης) illi scientiae spiritus mixtus est ad eundem modum, quo *pater filius* et *Enthymesis* veritati, ex veritate procedens, ut *Gnosis ex Enthymesi*. Et ille quidem, qui in sinu patris filius unigenitus manserit Enthymesin per Gnosin Aeonibus patefecit, Dein vero hic visus in terris non amplius Unigenitus. Imaginem Unigeniti Demiurgum vocant. *Theodot. excerpta VII.*
60. Zelantem autem Jaldabaoth voluisse excogitare evacuare hominem per foeminam, et de sua *Enthymesi* eduxisse foeminam, quam illa Prunicos suspiciens invisibiliter evacuavit a virtute. Reliquos autem venientes et mirantes formositatem ejus, vocasse eam Evam et concupiscentes hanc, generasse ex ea filios, quos et Angelos esse dicunt. Mater autem ipsorum argumentata est per serpentem seducere Evam et Adam, supergredi praeceptum Jaldabaoth: Eva autem quasi a filio Dei hoc audiens, facile credidit, et Adam suasit manducare. Manducantes autem eos cognovisse eam, quae est super omnia, virtutem dicunt et abscessisse ab his, qui fecerant eos. Prunicum autem videntem, quoniam et per suum plasma victi sunt, valde gratulatam et rursum exclamasse, quoniam, cum esset *Pater* incorruptibilis, olim hic semet ipsum vocans Patrem mentitus est: et cum homo olim esset et prima foemina, et haec adulterans peccavit. *S. Irenaeus contra haeres. Lib. I. caput XXX de Ophitis. §. 7.*
61. Compara cum his symbolis et illa in tab. IV. fig. 14. expressa quae omnia architectonica ex picturis antiquissimis ecclesiae templariae Pragensis desumpta sunt. Haec si non templaria sed architectonica esse velis, nil ad rem facit, cum et hic serpentes aliaque symbola ophitica Templariorum invenias, symbolis mere architectonicis mixta, quod argumento foret et istos Architectonicos Templarios (ut concedere fas est) antiquiores
- Tom. VI.

doctrina gnostica imbutos, fuisse; et reapse in aedibus sacris antiquissimis medii aevi sub nomine *Münster* celeberrimis, tales quales sunt S. Stephani Viennae, S. Ambrosii Mediolani, symbola haec profanae doctrinae secretae nimirum *Leo*, *Draco*, aliaque similia apud Architectos nomine *animalium rudium* (animali rozzi) cognita ubique offendes, quae omnia omnino non temere et fortuito ad libitum sculptoris efficta sunt sed arcanum doctrinae sensum obtēgunt. Cum Mathematica jam a Platone in apicem omnium doctrinarum collocata fuerit, Architectura autem matheseos applicatae fastigium sit, evidentissime apparet quomodo in illis medii aevi temporibus Architecti, prae omnibus in penetrabilibus philosophiae arcae orientalis initiati, his sculpturis, a profanis haud intellectis, *Scientibus* quasi significare voluerint: *et ego Mathematicus aut Architectonicus*. Mathematicos jam antiquissimis temporibus pro irreligiosis habitos fuisse toties ipsi ex urbe depulsi testantur, item Suetonius qui aperte de Nerone dicit: *Circa Deos ac religiones negligentior, quippe addictus Mathematicae* (Nero C. 69.) Sculpturae igitur illae medii aevi sacris aedibus et hodie videndae fidem faciunt *Architectonicorum* doctrinam *Templariis* antiquiorem post extinctionem illorum autem utramque doctrinam coaluisse, ac purgata fecibus flagitiosissimarum libidinum, nullum alium in intimis penetrabilibus quam altiore *Gnoseos* (per celebre istud *G* quod inferioribus gradibus *God*, in aliis *Geometria*, *Gabaon*, *Gibelim* significabat) finem sibi proposuisse plus quam verosimile est, cum et monumentis templicis inscriptum (V. tab. II. fig. 9.) nil aliud quam *Gnosin* et *Gnosticum* significet.

62. (ad lin. 3. p. 40.) Omnia quae de signo baphometico τ qua *signo vitae* commentati sumus miram confirmationem ex conjectura sagacissima doctissimi Theologi anglici Lowth adipiscuntur, eademque per aspectum idolorum nostrorum quae hoc τ in fronte gerunt omni dubio eximitur. Duo loci Scripturae sunt apud Ezechielem IX. 4. et in Apocalypsi VII. 3. ubi selecti homines in fronte signantur (ut Mithras signabat milites suos). Recte doctissimus Lowth opinatur locum τω Septuaginta non το σημειον sed τω σημειω legi debere, quod per *Tau* frontibus idolorum nostrorum inscriptum nova luce illustratur. (V. Lowth *Sketches* vol. I. p. 231.)

Cum fere omnia antiquorum mythorum commenta ex India repetenda sint, aut ibidem saltem et hodie vigeant, hic observandum putamus, signum hoc τ duplicem lineam, *perpendicularem* et *horizontalem* continere, qua sectatores τ *Vischnu* (recta rubra) et sectatores τ *Siva* (transversa flava) et hodie in fronte signantur. Cum *Vischnu* Conservatoris, *Siwa* autem Destructoris partes agat, ille bonum, hic malum principium repraesentat, quorum viribus unitis hic mundus conservatur et semper regeneratur; (cum in omni vita mors et in morte vita) per hunc Characterem hieroglyphicum ab origine sanctissimum duplicem eorundem vim in vita gignenda et adimenda per conjunctum τ exprimi vides.

63. Dissimulata phalli ac clavis significatione Malleus Architectonicis vulgariter pro symbolo fortitudinis et activitatis fabricatoriae habetur; pro tali illum etiam Dei fabricatores seu Demiurgi veterum, ut *Vulcanus*, *Prometheus* et *Cabiri* in manibus gerunt. Ut instrumentum tormentarium eum Genii inferorum apud Hetruscos et angeli iudicii (*Nehir* et *Munkir*) in Mythologia mohammedanica tenent; denique loco fulminis *Jovi Larandaeo* et deo fulguratori Germanorum *Tor* tribuitur, et hic ex occasione observabimus, quod etiam apud Japoenses Deus, anglice *Cuvera* (lege *Kevira*) scriptus, divitiarum numen, Malleum habeat; ubi propter identitatem nominis ac rei nemo antiquissimam hujus *Kevira*, cum *Cabiris*, qui etiam Metallurgi et opum largitores habebantur relationem infutiat. Doctrinam Cabistarum in India adhuc hodie existere constat; (vide excerpta ex libris illorum a Cl. Müntero communicata in *Fodinis Orientis* et historiam Cabiri in *Mythologie des Indous* par Polier II. pag. 390.) Igitur et haec Mysteria ut Mithriaca et alia in fine ultimo ex India derivare haud absurdum est.

64. Ad ea, quae jam supra de crateris sensu primitivo ac mystico dicta sunt, hic solummodo adjiciemus, quod ut *phallus* in Dionysiis, sic *xtsis* in Thesmophoriis praecipuo cultu

ait habitus (vide Theodor. Serm. III. tom. IV. pag. 521.) et quae doctissimus Saint-Croix nuperrime a Cl. viro Sylvestro de Sacy iterum editus in opere suo de Myste-riis (tom. II. pag. 13. 86.) dicit: Quod autem locum Apuleji ab auctore et editore (in tom. II. pag. 158.) commentatum attinet, in quo auctor *phallum*, editor autem *Canopum* subintelligi vult, nos illa Apuleji verba nullum in alium sensum interpretanda esse censemus, quam, quod *Urnula ista* talis qua crater mysticus, symbolum matricis exhibuerit. Descriptio enim ejusdem apud Apulejum tota ad urnas nostras hic descriptas et delineatas adaptata esse videtur. *Urnula faberrime cavata, fundo quam rotundo, miris extrinsecus simulacris Aegyptiorum effigiata*. Hanc urnulam Apulejus summi numinis (i. e. Isidos) venerandam effigiem fuisse docet, quod neque cum *Canopo*, qui in Isiacis nullo modo summum numen erat, neque cum *phallo*, qui in Bacchicis circumferebatur congruit. Optime autem Isidi, quae *matrix Geneseos* erat, ut *Osiris* vis genitrix. Hic per *phallum* ut *instrumentum* et illa per *vas* aut *craterem* ut *locus* omnis genesis repraesentabatur. Caeterum *Phallum* et *craterem* duo haec generationis symbola non solummodo in mysteriis sed etiam in omnibus solemnissimis processionibus antiquitatis praelata videmus. Vide quae Athenaeus de processione bacchica Alexandriae sub Ptolemaeo Philadelpho celebrata, narrat, ubi praeter innumeram copiam vasorum et phialarum et *Crater* maximus aureus carpento a 600 viris tracto impositus, et *phallus* ingens 120 cubitos longus et 6 cubitos crassus exhibebatur; (Athenaei Deipnosophist. l. V.) Vide etiam *Phialam* consecratam auream gemmis ornatam, quae in triumpho Pauli Aemilii fulgebat (Plut. in vita Pauli Aemilii). Denique in toto Oriente et hodie in nuptiis ut *ligna vitae* palmae ingentes artificiales نخل dictae praeferuntur.

65. Ressentites Vous une grande joie lorsque les assassins furent punis? R. Les trois têtes qui sont a mon cordon en sont la preuve. D. Que signifient ces trois têtes. R. Celles des trois assassins d'Adoniram. Recueil précieux de la maçonnerie adoniramite. Philadelphie 1785. II. 37. Commutatum *Hierami* in *Adoniram* nomen et hic mysteriosum aliquod martyrium τὸ Adonai seu veri Domini Dei celebrari innuit, quale in plurimis antiquis mysteriis institutum fuit. Sic in mysteriis syriacis *Adonim*, in Dindymenes *Alyn*, in aegyptiacis *Horum* et *Osirim*, in cabiricis *Camillum*, in bacchicis *Jacchum* ubique injuste occisum, et justitium ejusdem caeremoniis celebratum fuisse vidimus. Harum ceremoniarum lugubrium institutio et hodie in Oriente, sub alijs solum modo nominibus conservata est, ubi *Mors Husseini* apud Mohammedanos gravissimo luctu commemoratur.

Ex historia templi salomonici ope Regis *Hieram* extructi etiam illa Orientalibus notissima fabula de paradiso *Eremi* orta esse videtur; cujus in Corano mentio fit; et quae tot tantosque Commentatores invenit. Certe hunc *Iremum* إرم nullum alium fuisse quam *Hieram* scripturae et ex cognomine ejusdem ذات العاد i. e. *praeditus columnis* conjecturari licet et quae liber chaldaicus *Jalut* (V. Signatstern II. pag. 96. et 120, 255. III. 15.) de paradiso *Hierami*, qui septem coelos aedificans denique fulmine in abyssum praeceps actus est, penitus congruunt cum iis quae Arabes (V. Herbelot de paradiso *Iremi*) fabulantur, cujus aedificationem autem *Schedad* nominant. Splendididissimum hujus fictionis usum in poemate anglico *Talaba* Poetae laureati Cl. Southey invenies.

Quoad explicationem columnarum in crucem *St. Andreae* corruentium, eam recentissimam esse non negabimus, sed ipsum vocabulum *Andreas* qua transpositio vocis *Darsena* Philologi orientalis attentionem meretur. *Darsena* seu *Dersana* sub significatione armamentarii navalis (*Arsenale*) etiam hodie in portubus maris mediteranei usurpari nemo ignorat. Arabice دار الصناعة *Daress-ssanaat* i. e. *Domus artis* audit, uti apud *Ibn Chaledun* videre licet ubi de re navali de *Amirali* أمير البحر et de *Arsenali* دار الصناعة agit. Persae et Turcae arabicum *Darsana* in *Tersana* ترسانه corruerunt; forsitan et hinc et *Chri-*

stiant ab illis ibi captivi retenti ideo *Tersan* ترسان dicuntur. Hucusque et non ultra vestigia *Architectonicorum* occidentalium historice investigari posse censemus; si tamen verum, quod jam ante expeditionem *Cruciatorum* εταίρια Architectonicorum in Europa extiterint, forsán origo eorum ad Mathematicos veterum referenda est. Forsan monumenta illa quae (tab. IV. fig. 9.) delineata vides et quae nobiscum Reverm. Episcopus Münster comunicavit nil aliud quam Architectonicorum Romanorum monumenta erant cum inscriptiones eorunden nihil de arte muraria aut fabraria testentur.

M. Aebutius M. L. Macedo pater M. Aebutius M. L. Callistratus F. V. M. Aebutius. M. L. Eros. V. Julia L. L. Berenice. V. Julia L. L. Hesychium Pomponia. L. L. Selene Clodius. T. L. Antiocis.

Dis. Man. Cossutiae Arescusae F. Agathangelus conjugii Suae bene Merenti vixit annis XXXV.

Dis Man. O. N. Cossutius Cladus Ch. Cossutius Agathangelus Fratri suo isdem liberto bene merenti F. vixit annis XXXV.

Forsan et celeberrima illa formula *sub Ascia* de cuius vero sensu hucusque nil certi constat, nonnisi tessera architectonica seu gnostica erat.

66. Mes mains trempées dans le sang de trois animaux le lion le tigre l'ours. Maçonnerie adoniramite II. 9. V. et p. 86. et 91 ubi leo recurrit. In eodem sensu *Wernerus* in *Templariorum* tragoedia de beata *vallis* pace loquitur, ubi vestigia leonis non cernantur, et in libro gallico supra citato, ubi de monte *Heredon* et de *valle* sermo est: p. 84. *Entre trois montagnes inaccessibles aux profanes dans une vallée profonde, ou regnent la paix, les vertus et l'union.*

D. Qu'entendez vous par *vallée profonde*. R. J'entends la tranquillité de nos loges. *Vallis* haec juxta celebris ac *mons Giblim*; haec enim vox arabice nil aliud quam montem جبل significat adjecta hebraica pluralis nota. Denominationes hae quae in revolutione gallica famosissimae evasere ex frequenti *templariorum* cum *Assassinis* societate conservatae fuisse videntur. Horum enim princeps *senex montium* dictus, et *vallis* ejusdem amoenis hortis consita in quibus devotos caedum ministros omnibus voluptatibus ingurgitabat, nuperrime in omnibus *Cruciatorum* historiis commemorati, in historia nostra *Assassinorum* magis adhuc notefiunt.

67. Εἰκὼν δὲ ἐστὶ τῷ ἀγεννατῷ χρόνῳ, ὃν αἰῶνα καταγορευομένης, ὡς γὰρ ποτ' αἰδίοις παραδειγμα τὸν ἰδανικὸν κόσμον ἴδε θράνος ἐγενναθῆ, οὕτως ὡς πρὸς παραδειγμα τὸν αἰῶνα δὲ ὁ χρόνος συν κόσμῳ ἐαμιεργηθῆ. *Timaei anima mundi XIII.*

68. Ἀρχαὶ μὲν ὧν τῶν γεννωμένων, ὡς μὲν ὑποκείμενον ἂ ὑ λ α, ὡς δὲ λόγος μορφῆς, τὸ εἶδος ἀπογενναμὰ δὲ τῶν ἐστὶ τὰ σώματα γ α, τε καὶ ὑ δ ὠ ρ, α ἦ ρ τε καὶ π ν ρ. Elementa hic ex materia oriuntur ut in doctrina Gnostica ex planctu risuque matris *Achamothe* cujus nomen ex *Aegypto* desumpta Μστ nil aliud quam materiam οὐλ α significat. Ex hac illius conjunctione prodiit *Mot* Μωτ, id quod limum nonnulli, alii aquosae materiam corruptionem esse volunt. ex quo secuta genesis universi. γενεσις τῶν ὁλῶν. *Euseb. Praep. evang. l. 10.*

69. Δυὸ αἰτίας εἰμὲν τῶν συμπαντῶν, νοῦν μὲν τῶν κατὰ λόγον γιγνομένων, ἀναγκὰν δὲ τῶν βία κατὰς δυνάμεις τῶν σωμάτων. Δυὸ ὧν αἰδὲ ἀρχαὶ ἐναντιαὶ, ἂν τὸ μὲν εἶδος λόγον ἔχει ἀρσενὸς τῆ καὶ πατρὸς, α δ' ὕ λ α θήλειος τῆ καὶ μητρὸς. Item in *Timaeo*. τριτὰ ἴδε εἶναι τὰ ἐκ τούτων ἐκχόμενα τρία δὲ ὄντα τρισὶ γνωρίζεται τὰν μὲν ἰδεάν νοῶ κατ' ἐπιστάμην, τὰν δ' ὕ λ α ν λογισμῷ νοῶ, τὰ δ' ἀπογενναμὰ αἰσθῆσι καὶ δοξᾷ. *Timaei V.*

Dualismus hic cosmogonicus etiamsi per religionem islamiticam quam severissime prohibitus sit, nullo tamen modo et hodie extirpatus est, ita ut ubicunque in irrefragabilissimo monumento nempe in lingua ipsa arabica occurrat; quod non de numero *duali*, etiamsi et hic antiquissimae doctrinae *Dualismi* testis est, sed de aliis geminatis metaphoris dicimus quarum aliquas uti in Lexicis occurrunt hic subjicimus.

الانتران Duo hebetes mutili i. e. *Servus* et *asinus*.

الايضان Duo albi i. e. *lac* et *aqua* vel *adepts* et *juvenis*.

البردان Duo frigida i. e. *tempus matutinum* et *aspertinum* δειλὴ πύωια δειλὴ οφεία.

الازهران Duo splendentia i. e. *Sol* et *Luna*.

- الزهران Duo splendentia i. e. *Sol et luna*.
 الاسهران Duo vigilantia i. e. *canis et penis*.
 الاشهران Duo celebrantia. *Tympanum et vexillum*.
 لاسمران Duo fusca i. e. *frumentum et aqua*.
 لاصفران Duo flava i. e. *Aurum et stercus*.
 الاصفران Duo minima; i. e. *lingua et penis*.
 لاقطعان Duo acutissima i. e. *Ensis et Calamus*.
 الانيستن Duo amici familiares i. e. *aures et testiculi*.
 الانظامان Duo ordinata i. e. *duae lineae et duo furiculi*.
 الابهان Duo bestialissima i. e. *torrens et camelus furens*.
 الثقلان Duo gravia i. e. *homines daemonesque*.
 الجبلان Duo montes per excellentiam i. e. *Adja et Selma*.
 البحرين Duae terrae i. e. *Asia et Europa*.
 البحرين Duae maria i. e. *aegaeum et euxinum*.
 الدارين Duae domus i. e. *Mecca et Medina*.
 الحرمين Duo sanctuaria i. e. *Mecca et Medina*.
 الحماران Duo asini i. e. *duo lapides erecti quibus tertius imponitur*.
 الحيتان Duo pisces i. e. *constellatio hujus nominis*.
 الخافقان Duo Horizontes i. e. *Occidens et Oriens*.
 الخفيان Duo secreta i. e. *vox et vestigia pedum mulieris*.
 الردفان Duo se consequentia i. e. *Dies ac nox*.
 التردان Duo ligna quibus ignis excutitur.
 السعدين Duo fortunatissima i. e. *constellationes duae*.
 السفلان Duo inferiora i. e. *Venus et Mercurius*.
 العلوين Duo supetiora i. e. *Jupiter et Sol*.
 الشمكين Duo altissima i. e. *Arcturus et Spica*.
 السيدان Duo Domini i. e. *Hassan et Hussein*.
 الشرخان Duo similes i. e. *duae partes sellae camelinae, anterior et posterior*.
 الشيبان Duo albicantia i. e. *duo mensis hiberni frigidissimi*.
 الصبيان Duo pueri i. e. *duae maxillae*.
 الصرمان Duo epileptica i. e. *matutinum et vespertinum tempus*.
 الصرفان Duo conversiones i. e. *nox et dies*.
 الطرفان Duo latera i. e. *penis et lingua aut os et anus*.
 العراقان Duo Iraccae Captales i. e. *Bassra et Cufa*.
 العتابين Duo Corvi i. e. *duo ligna patibuli*.
 العورقي الشمس Duo pudenda solis i. e. *Ortus et occasus*.
 العيدين Duo festa i. e. *magni et parvi Bairam*.
 الابنا ميان Duo filii conspectus i. e. *duae lineae in terra ductae ad terrendas aviculas*.
 الفرقدين Duo vituli i. e. *stellae altissimae*.

- الفتنان Duo se oppugnantes i. e. *angeli tormentarii sepulcri.*
 الفتيان Duo juvenes i. e. *Aurora et Vespera.*
 الفرجان Duae vulvae i. e. *Sind et Chorassan.*
 الفريقتان Duo segregata i. e. *homines daemonesque.*
 القبلتين Duae Kiblae, quo precantes se convertunt i. e. *Jerusalem et Mecca.*
 القريتان Duo pagi i. e. *Mecca et Taif.*
 النطاقان Duae zonae i. e. *labra vulvae alias* الودرتان
 النظامان Duo ordines i. e. *lineae albi coloris in pisce a capite ad caudam ductae.*
 الهيران Duo abhorrentia i. e. *menses hiberni December et Januarius.*
 الكلمتان Duae voces i. e. *membra professionis fidei islamiticae* لا اله الا الله محمد رسول الله et etiam creationis, *كان كن fiat, et factum est.*
 المجنبتان Duo latentia i. e. *alae exercitus.*
 المحلفان Duo jurantes i. e. *stellae orientes ante Canopum, per quas Arabes jurare solebat.*
 المحلتان Duo solventia i. e. *Oleum et Mola.* Item apud Persas;
 اين دو زكي و رومي Hi duo, Aethiops et Graecus i. e. *Dies ac nox aut juvenus et senectus, divitiae et paupertas, tristitia et laetitia.*
 اين دو خواهر Hae duae sorores i. e. *duo sidera nota.*
 اين دو کله‌دار Hi duo Mitelliti i. e. *Sol ac luna Mitram in capite ferentes.*
 دو خواهران سهيل Duae sorores Canopi i. e. *Syrius et Gomeisa.*
 دو مو Duo Capilli i. e. *subcanus.*
 دو ميخ Duo clavi i. e. *duo poli.*
 دو برادران Duo fratres i. e. *duae stellae majores magnae ursae.*
 دو مرجان Duo corallia i. e. *labia.*

Hic est numerus dualis fundamentum doctrinae *Gnoseos* qui et apud Suidam numerus scientiae esse traditur: *Δύας δὲ ἡ ἐπιστήμη ἢ τὰ ἐπιστημονικά; ἢ ἐστὶ γὰρ ἡ ἐπιστήμη ἀόριστος.*
 70. Caeterum Aegyptii mundum eodem consilio depingentes rotundum circulo aërio colore flammisque sparsum exprimunt, cujus in medio serpens extensus accipitris forma collocatur. Ac tota quidem figura Graecae literae Θ persimilis est, ita nimirum ut Circulo mundum exhibeant, serpente autem medio illum utrinque conjungentem bonum daemonem significant. *Eusebius Praep. ev. ex Sanchuniatone juxta Philonem.*

Hic est bonus Daemon (Demiurgus) de quo paullo superius. Atque bonum Daemonem Aegyptii *Κνηφ* nuncuparunt, eidemque caput accipitris ob praecipuam quondam hujus volucris agendi vim addiderunt. *Cap. 10.*; et dein capite sequenti: Effectricem illam rationem (*Δημιουργικήν*) quae ab ipsis *Cneph* appellari solet, humana specie figurant, colore caeruleo eoque nigricante, cingulum ac sceptrum manu tenentem. Huic in capite regius ex penna galericulus est, quod ejusmodi ratio abdita fere obscuraque lateat summoque inveniri labore non possit, eademque vitae fons ac regina cum sit, tum vero intelligente quodam ac spirituali motu creatur, quem maxime penna illa in capite sita referat. Hunc porro Deum ex ore ovum effudisse narrant ex eoque natum alium esse Deum qui ab iis *Phta*, Vulcanus graece nominatur. *Euseb. Praep. evang. 11 juxta Porphyrium.*

Kneph Bonus Daemon, vulgariter sub specie serpentis depictus *Demiurgus* primus seu *Mens* Platonis et Gnosticorum erat, quem aequè sub serpente repraesentabant. Hic ovum effudit ex quo *Demiurgus* secundus i. e. *Phta* seu Vulcanus natus est.

71. Τοις νεοῖς παρέδωκε θεοῖς σώματα πλαττεῖν θνητά. Νοήσαντες οἱ παῖδες τὴν τῆ πατρὸς τάξιν μιμήμενοι τὸν σφετέρου δημιουργόν. *Timaeus*.
72. Dixisse Jaldabaoth: Venite faciamus hominem ad imaginem nostram. Sex autem virtutes (Archontes filii τῆ Jaldabaoth) audientes haec, et matre dante illis excogitationem hominis uti per eum evacuarèt eos principali virtute, convenientes *formarunt* hominem. *Iren. I. 3. 6.* Vide etiam sex Archontes Persarum *apud Plutarchum de Iside et Osiride XLVII.*
73. Jaldabaoth conspexisse in subjacentem focum materiae et consolidasse concupiscentiam suam in eam unde natum filium dicunt (hunc autem ipsum esse Νεϋ in figura *Serpentis* contortum.) Hunc autem serpentiformem et contortum *Nun* eorum, adhuc magis evertisse patrem dicunt tortuositate, cum esset cum patre ipsorum in coelo et in paradiso. *S. Iren. adv. haer. XXX. 5.*
74. Sed et serpentem dejectum in mundum: in potestatem autem suam redigentem angelos qui hic sunt, et ipsum sex filios generasse, septimo ipso existente, ad imitationem ejus, quae circa patrem est, hebdomadis. Et hos *septem* Daemones mundiales esse dicunt, adversantes et resistentes semper generi humano, quoniam propter eos pater illorum projectus est deorsum. *Irenaeus. XXX. §. 8.*

Hunc locum Cl. Moshemius in historia sua ophitica §. XXXVII. citans perperam eo interpretatus est, sub serpente hoc Draconem illum in abyssum dejectum intelligi debere, cum jam supra ostenderimus, Ophitas Serpentem inter et Draconem quam acutissime distinxisse, ita ut Serpens (Michael seu Samael) nuncupatus angelum potius repraesentet, qui Draconem i. e. juxta Gnosticos praesidem hujus mundi (Jaldabaoth seu Sabaoth) pedibus conculcat et ex throno quem occupat triumphans praecipitem acturus est.

Hoc discrimine bene pensitato inscriptio complurium sigillorum Abraxas dictorum, in quibus Ophioneus pedibus serpentiformis et adscripto nomine opposito epitheto Γίγαντορρηκτωρ facile intelligi potest. Nam si hunc sigillorum gnosticorum *Ophioneum* antiquum illum Mythologiae syriacae Genium ac ducem interpretari velis, qualem in sensum sanum Γίγαντορρηκτωρ trahi posset, cum ille Gigantibus non adversarius sed iis obnoxius ipse coelum impugnasset. In sensu autem Gnostico hic serpens seu *Ophioneus* daemones mundi, i. e. proprios suos filios male morigeratos et rebelles, qui magni Draconis praesidis mundi (τῆ Jaldabaoth) partibus adhaerent, debellat.

Haec vere gnostica interpretatio quia eruditissimos viros *Macarium* et *Chiffletium* fugit in explicandis horum sigillorum inscriptionibus, tantopere hallucinati sunt, ut etiam in vocibus graecis litteram W pro W legere, quam illam Σ inversam deprehendere maluerint. Nunc autem quod Γίγαντορρηκτωρ i. e. *Gigantes frangens* significet omnino amplius obscurum esse haud potest. Nomina *Samael* et *Michael* serpenti adscripta ex locis patrum ut cognomina serpentis explendescunt, et vox illa ΧΝΟΒΩΙΣ mox *Serpenti* mox *Cani* adjecta, χνῶσις lecta abditum γνώσεως sensum prodit.

75. Pherecydes autem occasione ex Phoenicibus accepta theologicam de illo numine, quod *Ophionem* ipse nuncupat, de *Ophionidis* instituit disputationem. *Euseb. praep. evang. I. 10.*

Sed simile innuitur illo serpente, unde suum Pherecydes *Ophionem* duxit. *Origen. contra Celsum XI. 43.*

Hos *Ophionidas* qui *Cronum* summum Deum debellare conabantur, *Ophiani* sibi qua exemplum proposuisse videntur. Vide etiam apud Origenem: Pherecydes in fabula exercitum adversus exercitum adhibet quorum unius *Saturnum* alterius *Ophioneum* ducem fuisse. *Origenes contra Cels. VI.* et Maximi Tyrii verba: ΟΦΙΟΝΕΩΣ ΓΕΝΕΣΙΝ, καὶ τὴν θάων μάχην καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸν πέπλον qua praecipua doctrinae hujus antiquissima symbola, quae et apud Gnosticos invenimus, perstringit. *Serpentem* (inimicum Deo Jaldabaoth) *arborem* (cognitionis) et *velum* (quo Metes caput coopertum est).

76. Hic *Ophioneus* si idem cum *Ophiucho* sidereo est, etiamsi hic potius *psyllus* sit, nullo modo tamen, ut illustrissimus scriptor, ac in saeculo nostro Pater ecclesiae catholicae in Germania Comes Stollbergius in tomo primo p. 255 Chardinum citans memorat) nomen ejus الحوي Ser-

pentem Evas sed simpliciter *psyllum* seu Serpentem tenentem (ad litteram translatio *Ophiuchi*) significat.

77. Ζωὸν δὲ φανὸν προσεφικνύει σχῆμα κεφαλῇ λεόντος διὰ μὲν δὲ αὐτῶν θεῶν προσωποῦν ὄνομα Ἡρακλῆος καὶ Χρόνου. οὗτος δὲ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησεν ὑπερμεγέθους ὡν. *Athenag. leg. pro Christ.*

Hic in prima genesi *Serpentem* et *Chronum* adhuc in una eademque forma animalis conjunctos videmus qui mox sibi invicem oppositi et in Dualismum scissi proelium gerabant; *Chronum* seu *Herculem* et *Solem* significasse constat, qui apud Aegyptios *Osiris*; ita ut si in Aegyptum redeas inimicum ejus *draconem* in Typhone deprehendas, quod jam Schurzius in editione fragmenti Pherecydis pag. 60 rectissime observavit. Caeterum hic primus *Draconis* mundani exemplar *Echidnae*, *hydrae lernaeae*, *draconis Hesperidum*, *Argonautarum*, *Thebani*, *Medusae*, *Chimerae* aliorumque fuit, quos Heroes antiquitatis *Hercules*, *Cadmus*, *Perseus*, *Jason* alique interfecerunt, et in quorum imitationem et eques gnosticus seu templarius in St. Georgium translatus cum *Dracone*, praesidem mundi repraesentante, conflictatur. Vide etiam: *Sulli serpenti sagri in Saggi dell' accademia di Cortona*!

78. Tautus quidem *draconis* *Serpentiumque* naturae divinitatem aliquam tribuebat, quam ejus opinionem *Phoenices* et *Aegyptii* postea comprobarunt. Enimvero Genus hoc animantis prae cunctis reptilibus vi et copia spiritus abundare docet, ejusque naturam *igneam* esse, quod etiam praeter celeritatem inquit prae se fert omni exceptione majorem, cum neque pedum neque manuum neque alterius membri adminiculum habeat; praeterea varias et multiplices corporis formas ostendit, ac sinuosis intortum spiris sese quamlibet incitato vibrat impetu. Disturnae admodum vitae est, nec solum exuto senio juvenis est verum etiam majoris corporis simul et virium accipit incrementa, donec tandem certo confecto quodam annorum curriculo in seipsum iterum dissolvitur, quemadmodum in sacris etiam titulis item Tautus scriptum reliquit. Id quod in caussa fuit cur hoc animantium Genus in sacris pariter atque mysteriis adhibere solent. Euseb ex Sanchon. I. V. Confer ea quae supra (Nota 34 pag. 90.) de Manasa seu Dea *Mentis* Indorum sub specie *Serpentis* contra *Dracones* excubante citata sunt.

79. Saturnus Minervae Atticam tradidit, filium coelo immolat, nec multo post filium ex Rhea *Movs* vita functum conservat. *Euseb. Praep. evang. ex Sanchuniath. 10.*

80. Astarte capiti suo tauri caput imposuit. *ibidem.*

81. Pherecydes ait eundem habere sensum *velum* Minervae in ludorum Panathenaeorum pompa omnibus oculis expositum. *Orig. contra Cels. VI. 42.* de eodem V. et S. Clem. Alex. *Stromat. VI. p. 821.*; Platonem et ipsius Pherecydis fragmenta in editione Sturziana p. 51.

82. Canes *Hecatae* qua Triviae consecratus fuit, item in *Epothea* Eleusiniarum phantasmata canum initiandis obversabantur. (V. de S. Croix sur les mysteres I. p. 188, 353.) Eodem modo *canis* gnosticis animal carissimum, qua Anubis hodegetes et ut semen lingens in honore habebatur, et sepulcris Templariorum ideo effigies ejusdem insculpta conspicitur.

83. Taut Coeli, Saturni et Dagonis imaginem expressit *oculos in vultu binos ac totidem in occipite.* *Euseb. Praep. v. 10.*

Oculi et aures repetitae nil aliud certe significant quam Deum omnia audire et videre, ut jam Plato Deos in *Epinomi* definit: θεὸς γὰρ δὴ τὰς ὁρατάς, μεγίστας, καὶ τιμιωτάτας καὶ ὁξυτάτας ὁρῶντας πάντα τὰς πρώτος τὴν τῶν αἰσθῶν λεκτέον. p. 260. Idem de *Republica* libro secundo menti oculos ac aures tribuit νῦς ὁρᾷ καὶ ἀκούει, et in libro undecimo iterum de Diis dicit, quod acutissime audiant. Ὁξὺ μὲν ἀκούσι XI. 151. in editione bipontina. V. etiam apud *Plut. de placitis Philosoph. I. 11.* et apud *Diodorum Siculum* Ἡέλιος θ'ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Haec ὁξὺ ὁρῶν καὶ ἀκούων per duo vocabula البصير et السميع Arabibus exprimuntur quae inter attributa Dei praecipuum locum tenent. Aegyptios *Omnia videntem* per oculum illum alatum *πανδερκες* expressisse, in Commentario nostro de Mumia Cimelii. C. R. fusius explicavimus. *Mithras* Sol Persarum aut Genius Solis juxta Sacros Parsorum libros 1000 aures et 1000 oculos habebat item ac *Aeon* oculis auribusque pollebat; Quis denique currus oculis praediti apud *Ezechiel* non meminit?

84. Παν διαγράμμα ἀριθμετῆς συστήμα καὶ ἀρμονίας συστατὶν πᾶσαν τῆς τε τῶν ἀστρον περιφορᾶς οὐμολογίαν εἶναι μίαν ἀπάντων ἀναφανῆναι δὲ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. ἀναφανήσεται δὲ αὖ οὐ λεγόμεν ὁρῶς τις εἰς Ἐν βλέπων μανθάνῃ. δεῦμος γὰρ πεφυκὼς πάντων τῶν εἰς ἀναφανήσεται διάνοις.
Plato in Epinomi.

85. Vide quae de prima theogonia aegyptiaca eruditissimus St. Croix in primo de mysteriis volumine I. p. 8. huc pertinentia dicit. Une femme coiffée d'une tête de boeuf (ut *Meté*) avec un enfant sur les genoux (et hunc in brachiis *Mellis* vides) étoit *Isis* nourrissant son fils Horus c. a. d. la matiere première (^ὁ *ἰ* aegyptiaca *M&S*) le principe passif des générations, avec le monde fruit de l'union des deux principes. Hinc *Isis* (V. Plutarch) et *M&S* (*Mutter*) dicta fuit quod nomen in tot linguis idem conservatum est. V. S. Croix I. p. 144) τὸ μὲν δεχομένην μητρὶ, τὸ δὲ πατρὶ τὴν ἐν μεταξὺ τῶν φύσιν ἐκγονῶν. *Plato*

86. Vide locos Patrum jam supra in nota 20ma citatos. Cum S. Croix similitudine orgiorum bacchicorum et ophiticorum percussus eandem recte indicarit, verba ejusdem ipsa hic subjiciemus: Beausobre exclut avec raison du nombre des Chrétiens les Ophites, parce qu'on n'étoit point admis dans leur assemblées qu'on n'eût prononcé des imprécations contre Jésus. Cependant nous devons en faire mention ici. Persuadés que le serpent, qui avoit engagé le premier homme à manger du fruit défendu, avoit rendu au genre humain un grand service, ils tenoient un serpent enfermé avec respect dans une corbeille. Au moment de la célébration des mystères, la porte de la corbeille étoit ouverte à ce reptile, qu'ils regardoient comme un roi tombé du ciel. On l'appelloit alors; et s'il venoit, montoit sur la table et s'entortilloit autour des pains dont elle étoit couverte, le sacrifice passoit pour parfait. Ces pains étoient alors rompus, et distribués aux assistans. S. Croix II. p. 190. Originem hujus eucharistiae Ophiticae in Aegypto quaerendam esse ex Aeliani lib. XI. patet, ubi Serpentem apud Aegyptios *pane, melle, lacte* nutritum fuisse docet. Haec de eucharistia; de conjugio memento etiam formulae illius, quam S. Clem. Alex. in Prop. commemorat: *Intravi in lectum nuptialem*. Denique Valentinianos mysteria eleusiniaca imitatos fuisse, cultumque phalli adeptasse, aperte Tertullianus testatur: *Caeterum tota in adytis divinitas, tota suspiria epoptarum, totum signaculum linguae, simulacrum membri virilis (†) revelatur. Adv. Valent. p. 250 ed. Paris.* Vide etiam quae in confirmationem hujus S. Croix affert. Vol. I. p. 311, 366, 367, 369, II. 158.

Hic etiam non abs re erit veram vocis *μυστήριον* originem indicare, quam nec S. Croix nec doctissimus ejus editor tetigere. Sane, vix aliunde est derivanda quam a vocabulo sendico *𐬎𐬨𐬌 mysd*, quod in libris Zend occurrit, et quod adhuc hodie in liturgia Parsorum nil aliud quam *sacrificium incruentum* significat V. Anquetil du Petron et Kleuker.

87. Τὸδε πυρ κατ' ἐξοχῆς σοιχείον λεγεσθαι διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ τα λοιπὰ συνιστάσθαι κατὰ μεταβολὴν καὶ αὐτὸ εἶναι πάντα χρομένα διαλυθῆναι. *Stobaeus Eclog. phys. I. volum.*

88. Ex Colpia spiritu et uxore Βααν, quam noctem interpretantur, Aevum (Αἰών) et Primogenitum (Propatrem Gnosticorum) procreatos mortales ambo, Aevumque tibi ex arboribus petendi auctorem fuisse. Qui ab illis geniti sunt, vocari Γένος καὶ Γέναν (gnosim et genesim) qui ad solem manus sustulere. Sol Βελσαμέμ (*𐬠𐬵𐬍 𐬬𐬀*) i. e. Dominus coelorum dictus. Ex genere Aevi et Primogeniti natos fuisse *lucem, ignem, flammam*, qui ignis usum homines docebant. *Euseb. praep. I. 10.* vide etiam, quae hunc in sensum aptissime commentatus est clariss. Professor Horn in libro suo de *Gnosi biblica* pag. 324, in quo iam satis nexum omnis Gnoseos cum antiquissima philosophia orientali jam ante *Neandrum* demonstravit (*Genetische Entwicklung der vornehmsten gnostischen Systeme.*)

89. Vide systemata Heracliti, Empedoclis, Zenonis in historia Philosophiae auct. Tiedemanno et Tennemanno.

90. Vide Platonis de Sole locum celeberrimum in sexto polit: libro, edit: bipont: pag. 118. Idem de lumine in libro X. haec dicit: και ιδειν αυτοθι κατα μεσον το Φως εκ τε κρανη τε ακρα των δεσμων αυτε τεταμενα, ειναι γαρ αυτο το Φως ξυνδεσμον τε κρανη. V. etiam Plessing. I. p. 310. et Tiedemanni argumenta p. 138, 322. Apud Neoplatonicos loci similes ubique occurrunt. πρωτος μεν ο θεος φως εστι. και ο μονον φως αλλα και παντος ετερα φωτος αρχετυπον. — το μεν γαρ παραδειγμα ο πληρεστατος ην αυτε λογος φως αυτος δε υδενι των γεγονοτων ομοιος. Philo de Somniis.
91. Εστι γαρ τισιον κεντρον επι δε τετο κυκλος ακ' αυτε εκλαμπων, επι δε τετοις αλλος φως εκ φωτες εξωθεν τε τετων ηκετι φωτος κυκλος αλλος αλλα δεομενος ετος οικειν φωτος απορια αυγης αλλοτριας. Plotin, *Ennead. IV. L. III. c. 17.*
92. Βαπτίζειν idem ac φωτίζειν significare ex Justino Martyre aliisque patribus facile probare est. Ophianis autem Φωτίζειν idem ac *f***** erat, ideoque spurcissimarum libidinum abusus sub nomine baptismatis ignei seu spiritualis veniebat.
93. Eusebius in libro undecimo cap. XI. praeparationum evangelicarum juxta Plutarchum haec notabilia verba dicit: *Nosce te ipsum* Delphis nil minus sonat, quam *Χαιρε*, tum nos salutandi numinis gratia respondemus *Ειεν*. Sic igitur idem ipsum venerando salutare nos et appellare decet aut saltem his verbis *Ειεν*.
- Hanc inscriptionem delphicam nummus bracteatus templicus imitari videtur, qui apud Seeländer (10 Schriften von deutschen Münzen mittlerer Zeiten) ad pag. 112 tab. C. Nro. 3.) visendus est, et quem Maderus inrite pro Metensi explicare conatus est cum aperte circa crucem (in characterem Baphometis figuratam) clare legendum sit: *Mete es is*, quod: *haec est Mete* significat, quia ut vidimus Mete et masculini generis est.
94. V. strophen Titureli supra citatam.
95. Hunc locum Irenaei jam Macarius in praefatione ad Abraxas citavit.
96. Assassini cingulo rubro cingebantur et ejusdem etiam coloris cingulum secretum illud fuisse supponere licet, de quo Templarii accusabantur, quia illud idolo Baphometis contrectaverant. Optime color rubers huic cingulo impudicitiae conveniebat, cum jam domus meretricis in Hierarchunte funiculo coccineo notata fuerit. „Funiculi coccinei symbolum quod Hierarchunte a Jesu Nave missi exploratores *Raabi* meretrici dedere, alligari ad fenestram unde eos dimiserat, ut hostium conspectum effugerent.” *Dialog. cum Tryphone Judaeo. Justinus.*
97. Hoc jam legionis Thebanae virtutis militaris fortissimum incitamentum fuisse notum est. Templariis ut armatis custodibus templi illud Platonis ex Rep. VII. (ed Bid. p. 149.) de Custodibus legum enuntiatum propositum fuisse videtur: Ο δε ημετερος φυλαξ Πλεμικος τε και Φιλοσοφος τυγχανει ων. Secretum omnibus talibus societatibus aliud et Platonis dictum praecipit: επι γαρ το λανθανειν ξυνόμοσιας τε και εταιρειας συναξομεν.
98. Etiam si leo apud Ophianos Deum Jaldabaoth repraesentans inimicissimus habebatur, ac in sigillis Abraxas ipse Leo a Gnostico trucidatus visendus sit, tamen serpens ille gnosticus in aliquibus horum sigillis capite leonino praeditus esse videtur, nisi forsan imperitia sculptoris pro canino figuratum sit, quod et in aliquibus horum nummorum accidisse videtur; si autem in Abraxis caput illud radiis serpentis circumseptum revera leoninum est, illud pro symbolo fortitudinis ut radii pro symbolo vitae (virtutis generatricis) positum esse videtur, ut trinitas illa architectonica *luminis, vitae, et fortitudinis* subintelligi possit, de qua et in tragoedia Templariorum Wernerii sermo est.
- Caeterum caninum caput longe frequentius occurrit, et forsan etiam leoninum hoc in sensu pro canino accipiendum est, cum Leo ad genus caninum pertineat, et ab Arabibus et hodie *canis deserti* كلب البر dicantur.
99. Etiam si et aquila solem aspiciens in auroram volet, iridique insidens repraesentari possit, hic tamen phoenicem potius quam aquilam exhiberi vel ideo malim, quia et aquila, ut Leo et Draco (ut jam supra fusius explicavimus) Dei maledicti Ophitarum symbolum erat. Tali arcui, qualem iridem repraesentare credimus, insidet apud Seelaenderum in

nummis bracteatis non solummodo aquila (seu Phoenix) in nummis bracteatis in tabula (ad pag. 15 pertinenti) numero 10 et 11, sed etiam figura illa mammifera cum gladio et vexillo aut cruce et sceptro liligero in nummis bracteatis Brandenburgicis apud Seelaenderum in tabula (ad pag. 17 pertinenti) figurata, quam nullam aliam, quam nostram *Meten* esse, mox demonstrare licebit. Id solummodo hic observabimus, quod mammae quas in originalibus hujus generis nummis videre fas est, in plerisque tabulae Seelaenderianae male expressae sint.

100. Vide superius notam trigesimam secundam.

101. Interpretatio quae hanc vocem *Sanguinem Corporis Jesu Christi* significare docet, nullo alii fundamento innititur nisi suppositioni quod symbolum *coenae Domini* sit; sed cum calix longe antea in antiquissimis Mysteriis uti supra abunde ostendimus *genesis* et *κτενος* symbolum fuerit, Ophiani et Templarii eorundem doctrina imbuti, profana Sacris miscendo eundem ut eorundem *σταίριος* symbolum venerabantur. Contractionem harum litterarum in numo nemo mirabitur, cui notae diplomaticae medii aevi parumper familiaraessunt. Plura adhuc inferius de hoc *Gral* disseremus.

102. Lilium apud Orientales ut ex poetis vulgatissimum est, triplicem sensum hieroglyphicum praesefert, primum *philologiae*, quod decem foliis ut linguis instructum summus quasi florum interpres sit, secundum *puritatis* ac candoris ideoque flos *Josephi* (Aegyptiaci et patris Jesu) dictus, qui uterque attributo *الصدیق* (*Σιδυκ*) i. e. *veracissimus* praedicantur; tertium denique *libertatis*, ac animi independentis, quod quia nullis servit, omnibus imperat, Caeterum *Lillum* gnosticum nil aliud quam *Loton* Aegyptiorum esse consemus. Praeter lilium et palmae frons in monumentis templicis ubique occurrit ex quibus Architectonici etiam acaciam sumsisse videntur. Hujus sensus hieroglyphicus apud Templarios *παιδερασιας* qualis fuerit obviam est, cum nullum ex flore fructum praebeat, ideoque nomen acaciae et hodie in ore plebis nostrae ut injuria atrocissima viget, qua post exhausta jam omnia convitia hominem aut foeminam sine prolium cura libidini inhiantem ad compita in rixis suis publicis compellant: *Du Akazienbaum!*

103. D. Comment est sa figure? R. Terrible. Elle me semblait celle d'un certain démon qu'on appelle en Français Mouffé. Toutes les fois que je la voyais, j'étois tellement saisi que je ne la regardais qu'avec terreur et tremblement. In *appendice monumentorum historicorum Templariorum*, autore Rainouard pag. 290.

104. Vide du Pui pag. 250 Nro 87. Nicolai in nota sua (pag. 92.) ad hunc locum cum nullus alius testis de figura animali locutus sit, hanc inscriptionem de basi quatuor pedibus insistenti intelligendam esse putavit, sed cum hoc caput seu idolum ad libitum possessorum pro tesseriis argento excudebatur aut ex lapide exsculpebatur, diversitas figurae ac descriptionis in confessionibus facile explanari potest.

105. Praestigia illa scenica, quae in receptione templarii apud Wernierum de capite Baphometis invenimus non mera figmenta esse videntur, cum reapse Baphometis figura haec dirissima appropinquantem unguibus suis dilacerare minetur.

Cum haec figura alis praedita sit, *Mete* autem nullibi talibus praedita occurrat, nec in depositionibus simile aliquid de *Baphometico* idolo praedicetur, haec figura potius Supremum Angelorum ac Archontum *τοῦ Jaldabaoth* repraesentare videtur qui et in anaglyphis crateris (V. tab. II. fig. 1 et 6.) Aquilae insidens alis praeditus fulmen vibrat. Hunc Jaldabaoth in sculpturis ecclesiae Schöngraberianae ubique cum perriñdula aliqua facie Daemoniaca exhiberi jam diximus, et hic solummodo adnotabimus, quod figura ejusdem stupendam quandam similitudinem cum *Typhone*, qui in sculpturis Templorum aegyptiacorum occurrit, prae se ferat. Nos ideo figuram ejus (tab. IV. fig. 27) ex Topographia aegyptiaca Napoleonica delineari curavimus, quae illi, quae in sculpturis Schoengraberianis exhibetur, adeo similis est, ut sculptorem tempore bellorum Cruciatorum ejus saeculi Aegyptum ac monumenta ejus perlustrasse dubitare non

possimus; quod etiam ex aliis ornementis architectonicis aegyptiacis ibidem adhibitis manifestum fit.

106. Omnes prosternunt se ad terram et amotis caputis adorant illud. *Du Pui. pag. 210. Nro. 38.*

107. Nemo quidem, qui naturam doctrinae secretae notarumque graphicarum intelligit, praetendit has voces clariores excudi debuisse aut potuisse. Deformitas quaedam et contractio litterarum ad velandum oculis profanorum secretum omnino necessaria erat ideoque inscriptiones Templariorum in omnibus linguis et scripturis in arabica graeca ac latina aequae defiguratas et absconditas esse videmus.

108. Serpens ac canis ut jam fusius alioquin tractavimus duo gnosticorum mysteriorum praecipua animalia hieroglyphica erant, ita ut serpens, quasi hierophantis seu mystagogae partem, canis autem (ex vetere cum Anubi et Hermete affinitate) interpretis horum mysteriorum nefandorum personam ageret, ideo in Abraxis serpenti capite canino praedito praeter nomen suum (i. e. *Michael* seu *Samael*, etiam illud canis (i. e. *Anubis*) adscriptum videmus.

In nummo serpens, cujus caput tamen non bene expressum est cum cruce etiam vocem *Meten* conficit. Cum *serpens* *Nus* significet, *cruz* autem seu potius τ apud Architectonicos in Malleum transierit; hoc *Tau* seu *Malleus* a serpente circumvolutus ab Architectonicis *Nus* $\sigma\phi\upsilon\eta\lambda\alpha\tau\omicron\varsigma$ legi potest.

109. Haec est inscriptio, quam plus aut minus mutata Seelaenderus ubique *S. Simon* et *Juda* legendam esse censuit, quae singularis lectio (quod etiam magis mirere) a Madero et aliis Numismaticis hucusque adoptata fuit. Nos autem eandem omni fundamento rationabili plane destitutam esse facile probabimus; nam primo hae litterae quomodocunque illas torqueas certe *Simonis* et *Judae* lectionem genuinam nunquam praebent, etiamsi illud *Q* ubique *D* esset, ut Seelaenderus et alii hoc legendum esse praetendunt, sed haec littera ubique forma *Q* clarissime expressa est, nullamque omnino rationem videmus, cur, cum littera *D* in omnibus aliis bracteatis genuinum sui seculi characterem exhibeat, illa in his solummodo nummis (nullo modo recte pro *Simon* et *Judae* legendis), ut *Q* defigurata foret. Denique et hoc notabimus, quod crux apud Seelaenderum in plerisque hujus generis nummis inter *S* et *A* interjecta nihil aliud quam litteram *T* sit, ut hoc in exemplari Collectionis Govicensis optime conservato videre fas est.

110. In aliquibus tamen et ipse Seelaenderus mammas curatissime expressit, ut in tabula *C* post pag. 112. quem nummum hic sub Nro. 97 figuratum habes, ubi Mete crucem et sceptrum tenens Throno serpentiformi insidet; imo ipse Maderus mammas exprimi curavit etiamsi nunquam dirum hoc caput generis foeminei esse credere potuerit.

Eadem figura cum cruce et sceptro occurrit apud Seelaenderum in tabula paginae 17ma adjecta in numeris 3. 19. in bracteatis, quos ille *Ascon-Brandenburgenses* nominat, qui autem omnes viginti quatuor certo certius nihil aliud quam *Metis* effigies sunt, quae mox crucem et lilium, mox ense et vexillum, mox duas cruces et enses etc. tenet, cui in aliquibus stella (num. 9, 13, 23, 24,) et in duobus aliis (11. 12) turris templi adjecta est, quae denique Throno insidet aut in formam Iridis confecti, aut capitibus serpentinis instructi, in formam Throni serpentinum, cui Mete in stella aerea collectionis Jancowicsianae insidet. (V. tab. II. fig. 16.)

111. Calix *S. Grati* Templariis Ophianis et Gnosticis Architectonicis calici coenae substituebatur, sic possessor hujus nummi *Meten* repraesentantis, eundem hostiae subsistit, ac ideo Corona lapidum pretiosorum cinxit.

112. Nummos hos ex Maderi libro (*Versuch über die Brakteaten, insbesondere über die böhmischen. Prag 1797.*) ordine numerorum quibus in tabulis maderianis notati sunt breviter hic recensebimus Nro. 15, 16, 17 et 18 calix seu crater Templarius leoni aut draconi impositus, quem quasi proculcat. Nro. 19, 20, nota litteram initialis *Metis* cujus

caput velatum intra duas turres aut si mavis phallos constitutum est. Idem forma cranii coronati in numeris 21, 22 et 23. Numeros 24 et 25. in textu explicavimus. Nro. 26; Mete cum cruce et vexillo, Nro. 27. cum ense et arbore vitae. Nro. 28, cum duobus sceptris stelliformibus, Nro. 29. cum duobus floribus Nro. 32. cum duabus turribus, Nro. 34 cum duabus crucibus. Nro. 35 et 36, 37. 39, 41. 42, 43 eadem Mete. Nro. 44 capiti ejusdem stella signata affulget, Nro. 45. cum ramo et vexillo, Nro. 46 - cum vexillo et ense. Nro. 48, cum duabus vitae et scientiae arboribus, Nro. 50. in sinistra crucem tenet, cui stella imminet, in dextra sceptrum liligerum cui character baphometricus T in formam phalli aut clavis aegyptiaci figuratus insidet. Nro. 51. Notabilis ob distinctissimas mammas, quae certo certius etiam in reliquis originalibus nummis sed non hic in aere expressa sunt. Nro 56. Maximam cum nummis bracteatis Gadollanis similitudinem refert, vides ibidem crucem novem calicibus stipatam, Nro. 65, 66, 67, 68, 69, a praecedentibus et sequentibus in eo differunt, quod duo ibidem monstruosa Metis capita coronata invicem ad turrim aut columnam cruce signatam conspiciantur. Caput quod in Numero 66 ad pedes horum idolorum ab illis quasi calcatum aliud non est quam τs Jaldabaoth quod a Templariis conculcabatur. Nro. 73. Quod Maderus *Wizzense* legit forsitan et aliter nimirum SEMTE id est *sancta Mete* legendum est, nam character effigiei cum corona tergemina et duobus ramis, idem ac reliquorum nummorum baphometricorum est, Nro. 71 et 76 in textu explicati sunt. Plerique omnes horum nummorum bracteatorum in majore quantitate ad locos Aussig, et Pauzen reperti sunt, ubi, ut apparet, post extinctionem Templariorum ut tessera eorundem baphometrica defossi fuerunt. Eadem arcanae illorum figurae et inscriptiones, quae tunc Metis mysterium oculis profanorum velaverant, idem nunc revelant.

113. (ad l. 15. p. 65. ubi perperam 114. impressum est.) Haec inscriptio aut eundem sensum praebet, ac si: *tu es Mete*, sonaret aut cum ubique in secretis Templariorum notis litteras ac significationes latinas cum graecis et aliis mixtas esse videmus, forsitan hoc *is* pro graeco *εις* intelligendum est, ita ut haec inscriptio delphicae illi *εις* *Εν* *es* *unum* responderet, quod templum introeuntes Deo, qui eos per *Γνωσις σεαυτον* alloquebatur, responderant.

114. (ad l. 30. p. 65.) Manus haec benedicens in complurimis aliis nummis et monnumentis et etiam in sculpturis ecclesiae Schoengraberiensis quam frequentissima occurrit; opinionem ibidem jam enuntiatam hic iterum asserimus, credentes nimirum, Ophianos et Templarios qui purissimos scripturae textus in sensum nequissimum detorserunt, ac sanctissimos ritus nequitiae suis contaminarunt, et huic manui benedicienti alium sensum indidisse, ita ut potius signum aliquod secretum confraternitatis indicasse nobis videatur. Nam in sculpturis Schoengraberianis pollex particulari quodam modo intra duos primos digitos contortus aliam quam benedicientis aut jurantis manus speciem praesefert, et ex Epiphanio scimus, Ophianos secreta quaedam sese invicem cognoscendi signa habuisse, ut se se invicem manibus titillarent; haec signa ab Ophianis ad Templarios et ex his in Architectonicos transiisse plus quam verosimile nobis videtur.

115. 5.) Item, quod dicebant et dogmatizabant receptores illis quos recipiebant, Christum non esse verum Deum, vel quandoque Jesum, vel quandoque crucifixum. 6.) Item, quod dicebant ipsi illis, quos recipiebant, ipsum fuisse falsum prophetam. 7.) Item, ipsum non fuisse passum pro redemptione humani generis, nec crucifixum, sed pro sceleribus suis. 8.) Item, quod nec receptores nec recepti habebant spem salvationis habendae per Jesum, et hoc dicebant illis, quos recipiebant, vel aequipollens vel simile 9.) Item, quod faciebant illos, quos recipiebant, spueri super crucem seu super signum, vel sculpturam crucis, et imaginem Christi, licet interdum qui recipiebantur spuerent juxta. 10.) Item, quod ipsam crucem pedibus conculcari quandoque mandabant. 11.) Item, quod eandem crucem ipsi Fratres recepti quandoque conculcabant. 12.) Item, quod mingebant et conculcabant interdum, et alios mingere faciebant super ipsam cru-

cem; et hoc in die Veneris sancta aliquoties faciebant. 18.) Item, quod nonnulli eorum ipsa die vel alia septimanae sanctae proculcatione et mictione praedictis convenire consueverunt.

116. Vide confessiones Templariorum in processu a Moldenhauero edito passim.

117. Achamoth Jesum calcans. Tertullianus XXIII.

118. Quod aliqui Templarii portarent talia idola in coffris suis. Du Puy pag. 526. vide et Nicolai pag. 91.

119. Il est vrai que Theodoret ajoute pour confirmer ce qu'il avance „que quelques-uns des „Marcionites vénéroient le Serpent, et qu'il avoit trouvé lui-même parmi eux un Serpent d'airain, qu'ils gardoient dans un petit Coffre avec leur execrables Mysteres.” *Beausobre histoire du Manichéisme. Tom. II. pag. 99.*

120. Que le Supérieur lui montra une Idole *barbue* faite in figuram Baffometi. Du Puy. Le précepteur après tira d'une boete une Idole de Aurichalce en *figure d'homme*, le mit sur un *coffre* et dit ces mots: Domine ecce unum amicum Dei, qui loquitur cum eo quando vult. Du Puy 215 et 216. Qu'il est de figure terrible, qui semble a un diable. *dicendo gallice d'un Maufe. Cum his tribus de figura mascula barbata ac terribili confessionibus confertres alias de foeminea ejusdem figura ex ore testis 72ⁱ, 207ⁱ. et 209ⁱ. apud Moldenhauerum pag. 397, 606, 609.*

Caput quoddam faciem albam quasi humanam prae se ferens capillis nigris et crispantibus, et circa collum deauratis ornatum, quod nullius Sancti fuerat, cultu latriae adorabant, orationes cum eo faciebant, et *cingulis* quibusdam illud cingentes, illis ipsis quasi salutare forent (Artic. ex sex a Bezovio inventis, Du Puy 25.) *V. etiam confessiones apud Raynouardum p. 292 — 300 quae omnes idolis nostris congruunt.*

121. Item, quod aliquod caput idolorum praedictorum cingebant seu tangebant chordulis, quibus se ipsos cingebant citra camisiam seu carnem. 59.) Item, quod in sui receptione singulis fratribus praedictae chordulae tradebantur, vel aliae longitudinis earum. 60.) Item, quod in venerationem idoli haec faciebant. 61.) Item, quod injungebant eis, quod dictis chordulis, ut praemittitur, se cingerent et continue portarent, et haec faciebant etiam de nocte.

122. Que certain cordeau ou ceinture étroite leur est donnée en leur reception, qu'ils ceignent sur la chemise, et sont tenus de porter toute leur vie: en signe qu'ils sont inviolablement astraits aux choses par eux promises a leur entrée. *Du Puy pag. 220.*

Et ceint l'en chascun quant il est receu d'une cordellette sus sa chemise, et la doit toujours il freres porter seur soi, tant comme il vivra. Et entent l'on que ces cordeles sont touchées et mises entour un Idole; qui est en la forme d'une tête d'homme a grande barbe. *Du Puy pag. 202.*

Et lui fut baillé une ceinture, qu'il tira de la caisse ou étoit cette Idole, et lui commanda de la garder, et de la porter perpetuellement, *Du Puy 216.*

Deinde accepit dictus praeceptor quoddam idolum valde turpe et nigrum habens formam capitis humani; et inde accepit zonam quandam, quam extraxit de dicto Capite, quam dedit recepto ut portaret eam super camisiam suam. *Verba Raimondi Norbonensis in Raynouardi appendice p. 128.*

123. Copiosissime Epiphanius in XXXVII. Ophitarum haeresi de serpente disserit: Serpentem quippe novi cujusdam instar numinis venerantur 1. Christum enim se illorum serpens esse praedicat. 2. Huic autem scientiam (*γνῶσιν*) tribuunt itaque profitentur: serpentem hominibus scientiae omnis autorem extitisse. 3. Propterea enim inquit serpentem colimus, quod *Deus* iste multitudini hominum scientiae accognitionis (*γνῶσεως*) causam attulit. Nam *Jaldabaoth* supremae Matris ac parentis memoriam extinctam inter homines esse cupiebat. Sed iis persuasit serpens ac scientiam (*γνῶσιν*) importavit, totamque adeo divinorum mysteriorum cognitionem communicavit; ob id iratus Pater *Jaldabaoth* ac derivatam in illos ejusmodi scientiam iniquo animo ferens, e

coelo illum deturbat. Inde *Regem* a coelo delapsam *serpentem* esse dictitant qui non alterius se quam serpentis partibus addixerunt. Igitur propter hanc ab illo concessam scientiam venerari se serpentem fatentur eique panem insuper obijciunt ac demum supremum parentem illum ut ajunt celebrantes, mysteria sua perficiunt.

124. Vide cingula idolorum Baphometicorum tab. I. fig. 10. ubi idolum altius cinctum serpentem ut aliud inferius cingulum manibus tenet; de cingulo seu cilicio monastico nulla certe accusatio ferri potuisset.

125. Ex articulis bullae *faciens Micericordiam*. 26.) Item quod in receptione fratrum dieti ordinis interdum recipiens, et receptus aliquando se deosculabantur in ore, in umbilico, seu in ventre nudo, et in ano seu spina dorsi. 27.) Item, aliquando in umbilico. 28.) Item, aliquando in fine spinæ dorsi. 29.) Item, aliquando in virga virili. Hæ accusationes passim confirmantur, per confessiones Templariorum, quæ in accidentalibus divergentes in essentiali criminis puncto omnes tam mire concordant, vide apud Moldenhauerum pag. 160, 202, 209, 215, 219, 222, 251, 253, 259, 269, 275, 284, 290, 295, 328, 347, 377, 383, 393, 395, 412, 424, 440, 441, 470, 474, 475, 497, 505, 514, 515, 519, 521, 522, 526, 531, 552, 555, 558, 572, 575, 580, 585, 606, 620, 627, 631, 633.

Omnes hæ confessiones de osculo in umbilico aut spina dorsi applicato, de indultu coitus promiscui, et de flagitioso paederastiae foedere, quod inscriptio illa in arce templaria bohémica conservata, *signatam Metis caritatem*, appellat, nullum dubium relinquunt.

126. Quamvis forsitan Venerem masculam ordini Templariorum, quibus per factum continentiae votum ducere uxorem non licebat, haud fuisse incognitam, facile crediderit, qui recordabitur, Sodomiticum scelus igne divinitus immisso quondam punitum, diutissime in Galliis, Hispaniis et Italia pro peccatillo habitum, quia et carmine a Jo. Casa Archi-Episcopo Beneventano laudatum, atque ipsum a Regibus et Papis, Cardinalibus Episcopis, aliisve caelibatus voto adstrictis, sæpe patratum esse, cujus nefandæ rei exempla ex annalibus repetere me pudet, præsertim quum apud omnes in confesso sit. *Nicolai Gütleri historia templariorum edit. II. pag. 354.*

Praeter Thebanorum, Boeotiorum, Eleorum (V. *Xenoph.* Convivium sect. VIII) *ιστην Λοχον* et *Immortalium legionem* Persarum, et alia similis apud Gallos *Solduriorum* existebat communitas, quorum, ut Caesar ait, *haec conditio, ut omnibus in vita commodis una cum his fruantur quorum se amicitiae dediderunt, si quid iis per vim accidit, aut eundem casum una ferant, aut sibi mortem consciscant.* L. III. 22. Simili modo *Assassinorum* legio sicaria qui *الغداوي* seu *Devoti* dicebantur associati erant, et Templarii foedere *Caritatis Metæ signatae* obstricti, et juxta illud *δεῖ εἰσὶν παρ' ἐρωμένου ταπεινὸν* binos ad mensam et in equo collocabant. Bini et bini palam in mensa et equo et clam in lecto conjuncti veteres illas *φιλίας* *Achillis* et *Patrocli*, *Herculis* et *Hylæ*, *Thesei* et *Pirithoi*, *Orestis* et *Pyladis*, *Castoris* et *Pollucis*, *Nisi* et *Euryali* chorumque heroum antiquitatis aemulabantur. Inscriptio illa templica: *Signata Metis Caritas extirpat hostes* quid est nisi traductio fidelis plutarchicae sententiae *το δ' εἰς ἐρωτικῆς φιλίας συνηρησμένον εἶφος ἀδιάλυτον εἶναι καὶ ἀρρήκτον.* *Plut. Pelopidas.* 18.

127. Articulus XXX regulæ in synodo Trecensi praescriptæ. Unicuique vestrorum militum. *Tres* equos licet habere, quia domus Dei Salomonis eximia paupertas amplius non permittit in praesentia rem augere, nisi cum magistri licentia.

128. Moldenhauer 195 et 304 et in appendice Raynouardi 296. In quodam capitulo quidem *Catus* pili grisi seu liardi supervenit in eodem Capit. pag. 296. Tunc in ordine templi fuit dimissum quod *catus* qui consueverat in eorum congregationibus seu capitulis non appareret, nec ipsum adorarent. Tamen erat in antiquis. *Damietæ* ordinis quod ille *Catus* consuevit apparere in ipsis fratrum congregationibus et capitulis et hunc per ipsos fratres adorari

129. Vide in confessionibus apud Moldenhauerum *passim*.

130. Vide Verba sententiae extinctionis Templariorum a Clemente papa V. lata in Concilio Viennensi: Dudum siquidem ordinem domus militiae templi Hierosolymitani propter ma-

gistrum et fratres, caeterasque personas dicti ordinis in quibuslibet mundi partibus consistentes, variis et diversis non tam nefandis, quam infandis, proh dolor, errorum et scelerum obscoenitatibus, pravitatibus, maculis et labe respersos, quae propter tristem et spurcidam eorum memoriam praesentibus subticemus ejusque ordinis statum, habitum atque nomen, non sine cordis amaritudinis et dolore, sacro adprobante concilio, non per modum definitivae sententiae, cum eam super hoc secundum anquisitiones et processus super his habitos, non possemus fere de jure, sed per viam provisionis seu ordinationis Apostolicae irrefragabili et perpetuo valitura sustulimus sanctione ipsum prohibitioni perpetuae supponentes. *Nicolai Görtleri historia templariorum pag. 415.*

Melius adhuc totam perquisitionis occasionem et condemnationis causas bulla: *faciens misericordiam*, exponit, ex qua revera pontificem cognitionem delatam non dissimulare nec condemnationem inhibere potuisse, patet.

Sunt ejusdem haec verba: Sane dudum circa promotionis nostrae ad apicem summi Apostolatus initium, etiam antequam Lugdunum, ubi recepimus nostrae coronationis insignia, veniremus, et post etiam tam ibi quam alibi secreta quorundam nobis insinuatione intimavit; quod Magister, Praeceptores et alii fratres ordinis militiae templi Hierosolymitani, et etiam ipse ordo, qui ad defensionem patrimonii ejusdem Domini nostri Jesu Christi fuerant in transmarinis partibus deputati, contra ipsum Dominum in scelus apostasiae nefandum, detestabile idololatriae vitium execrabile Sodomorum, et haereses varias erant lapsi. Quia vero non erant verosimilia, nec credibilia videbantur, quod viri tam religiosi, qui praecipue pro Christi nomine suum saepe sanguinem effundere, ac personas suas mortis periculis frequenter exponere credebantur, quique multa et magna tam in divinis officiis quam in jejuniis et aliis observantiis devotionis signa frequentius praetendebant, suae sic essent salutis immemores, quod talia perpetrarent; hujusmodi insinuationi ac delationi ipsorum ejusdem Domini nostri exemplis et canonicae scripturae doctrinis edocti aurem noluimus inclinare.

Deinde vero carissimus in Christo filius noster Philippus rex Francorum Illustris cui fuerant eadem facinora nunciata, non typo avaritiae, (cum de bonis Templariorum nihil sibi vindicare vel appropriare intendat, immo a nobis et Ecclesiae per deputandos a nobis administranda, gubernanda, conservanda et custodienda liberaliter ac devote in regno suo dimisit, manum suam exinde totaliter amovendo) sed fidei orthodoxae fervore, suorum progenitorum vestigia clara sequens, accensus, de praemissis quantum licite potuit se informans, ad instruendum et informandum nos super his multas et magnas nobis informationes per suos nuntios et litteras destinavit. Infamia vero contra templarios ipsos increbescente validius super sceleribus antedictis, et quia etiam quidam miles ejusdem Ordinis magnae nobilitatis, et qui non levis opinionis in dicto ordine habebatur, coram nobis secreto juratus deposuit, quod in receptione Fratrum praefati Ordinis haec consuetudo vel verius corruptela servatur, quod ad recipientis vel ab eo deputati suggestionem, qui recipitur Jesum Christum negat, et super crucem sibi ostensam sputat in vituperium Crucifixi, et quaedam alia faciant recipiens, et receptus, quae licita non sunt, nec humanae conveniunt honestati, prout ipse tunc confessus extitit coram nobis: vitare nequivimus, urgente nos ad id officii nostri debito, quin tot et tantis clamoribus accommodaremus auditum. *Vide hanc bullam in Görtlero, Moldenhauero et Nicolaio.*

131. Deponit quod ipse audivit a quodam fratre Roberto ejusdem ordinis minorum qui dixit, se audivisse a quodam domino, cujus nomen ignorat, interfecit filium suum proprium pro eo quare ipse filius retulit patri suo, se vidisse Templarios occidisse quemdam receptum in ordine Templariorum pro eo quare noluit abnegare crucem, prout Templarii, in quadam camera clausi congregati sibi injungebant. *In Rainouardi, appendice monumentorum historicorum fratrum militiae templi pag. 262.*

De gladio evaginato vide ibidem pag. 296.

132. Vide in testimoniis Moldenhaueri pag. 106 et 221.

133. Eben so sprach er (Gervais de Beauvais) auch von einer gewissen geheimen Observanz in dem General-Kapitel der Templer. Mehrmals sagte er, daß er ein kleines Buch von den Statuten seines Ordens besitze, welches er gerne sehen ließe, aber auch ein anderes geheimeres, das er für alle Welt nicht zeigen möchte. *Moldenhauer Seite 152.* Endlich schlug er seinen Mantel und Unterkleid zurück, und liefs sich auf dem bloßen Rücken unter dem Gürtel küssen, wobey er sich gleichfalls auf den Zwang der Statuten bezog. *Moldenhauer Seite 265.*

Quod haec statuta arcana in manibus praeceptorum solummodo conservata facillime, cum ordo in periculo abolitionis versaretur, suppressa sint, non mirandum est, cum nulla qualiscunque charta, sive statuta publica sive ritus arcanos continens, in manibus fratrum toleraretur. In hoc Veterum sententiam de *infandis non scribendis* imitati de quo Plutarchus: ὡς ἔ καλῶς ἐν ἀψυχοῖς γραμμασί φερεμένον τῶν ἀπορητῶν. *Plut. Numa. XII.* Aber das schlimmste war, daß keine Abschriften der ursprünglichen Regel und der später verfaßten Statuten, keine Papiere über die Verfassung und Observanzen des Ordens von dem Großmeister und dem Provinzialprioren, ohne ihre besondere Erlaubniß in den Händen der Brüder geduldet wurden. *Moldenhauer.*

134. Ad id quod supra jam de Graal ac ejusdem Etymologia diximus hic, quae frivola fortassis et levia nimis esse videntur, quaeque subjicimus, quae autem a curiositate non recusanda sunt. Primum quoad Etymologiam vocis *Graal*, etiamsi illam e *cratere* aut *Carchesio* mutilatam esse credimus, eadem vox in lingua Cafrorum ad promontorium bonae spei vicum aut pagum aut reunionem aliquam mappalium seu conopeorum significat, nec impossibile, est, hanc vocem afram in Aegypto ab origine societatem aliquam aut *Εταιρίαν* significasse, in quo sensu poemata duo antiquissima germanicum et gallicum illo utuntur. Secundum nota et in *Graal* aliquam inscriptionem apparere quemadmodum vasa nostra inscriptionibus ornata sunt vide Museum für altdeutsche Literatur und Kunst I. Thl. Seit. 528.) An dem Graal erschien aber die Inschrift: Jeder Tempeleise welchem Gott die Herrschaft über fremde Völker gab sollt fragen, noch seinem Namen und Geschlechte verletzen.

135. Post tot tantasque lucubrationes de origine vocis *Gral* et miram concordantiam hujus vocis cum voce latina *Gralla* (Krücke) proferre haud absurdum est, cum in poemate *Titureli ensis* praefecti Templarii in *grallam* mutetur, quod certe nil aliud significet nisi quod ex *ignaro sciens*, ex *profano initiatus*, ex *neophyto professus* evaserit, ac in scientiae gnosticae adyta penetrarit, altiora factis quae per *ensem* perpetrantur.

Totum poema *Titurel* longe aliam significationem sensumque praebet post patefactam doctrinam secretam, cognitamque S. *Graali* significationem.

Ex hac omnes hucusque craterum, calicum, paterarum ac catinorum inscriptiones mysticae aut ex proposito, ut oculos profanorum fugiant transpositae, facile explicabuntur. Huc pertinent octo illi catini qui in supra citatis ephemeridibus (vero gazophylacio eruditionis patriae) recensentur, sed haud feliciter explicantur. Proxime rem tetigit autor littera P. signatus qui S. *Cal. Rekor* de legendum censuit; hucusque recte, excepta voce *Cal* quae *Gral* legenda est, cum C. aut G cum R in unum contractum sit ad surripiendam oculis profanis veram lectionem. πρὸς το μὴ εὐσύννοπον εἶναι τοῖς ἀμαθεσι τὴν πραγματείαν. (Diog. Laert. Plat.)

Sequuntur dein tres litterae N. S in forma σ (quod et contractum O et G continet) et I. i. e. *Gnosi* nimirum. *Recordare de Gnosi.* Vera lectio studio, ut jam in aliis inscriptionibus abunde ad oculum ostendimus, corrupta, cum alias certe profanos, qui legere sciunt, non latuisset. Ergo ut in aliis inscriptionibus XNOTΞΙΣ et QVINOSIS pro *Gnosis*, sic hic *Gnosi* legendum est. Huic lectioni novam lucem interior inscriptio affundit quam nullus hucusque legere tentavit, sed quae ex cognito sensu allegoriae gnosticae lapsus proptaplastarum et symboli *ligni vitae* haud difficile eruenda est. (Vide tab. IV. fig. 36.)

Litterae hoc in ordine *NUX VITAE* legendae sunt. Errorem orthographicum dupli-

cis T non stupebis cum superius K pro C jam videris, in Voce *nux* N totum exaratum V et X aptissime contracta sunt, cum in hac voce *συμβολον ἀπορρητον* *nux* pro *glande* lateat. Quid sit autem *nux* seu *glans vitae* nemo ignorat, qui sub *ligno vitae* et *Clavi gnoseos* phallum intelligi scit. Ad hanc *clavem gnoseos* etiam porta illa *scientiae* referenda quae in fundo caelata est, et quam *nux vitae* simul ut *clavis* aperit. Est ergo hic calix seu catinus item ac crateres ac calices verissimus S. Gral. i. e. symbolum hetaeriarum gnosticorum, quae medio aevo non solummodo in ordine Templariorum recludebantur, sed per hetaerias architectonicas (inde propagatas) latissime sparsae sunt. Uni horum catinorum lapsus protoplastarum (origo omnis gnoseos) alteri virgo cum angelo. insculpti sunt, ut *profanis* annuntiationem Mariae, *scientibus* Metem aut Sophiam exhibeant.

Hic etiam ex occasione notabimus, quod *hetaeriae* quae recentioribus temporibus tanquam *Architectonicorum* passim quidem innocuae, sed tanquam *Illuminatorum* imperiis periculosissimae evasere, jam tempore Imperatorum Romanorum quam maxime ut nocuae ac periculosae visae fuerint ac vetitae. Sic Trajanus Plinio constitutionem collegii fabrorum apud Nicomedenses roganti, eandem negat quia *hetaeriae quamvis breves fient* (Plin. X. 43.) et Plinius in eadem de Christianis epistola refert: *quod ipsum facere desisse post edictum meum, quo secundum mandata tua hetaerias esse vetueram*. Mirum, quod jam tunc *collegium fabrorum* ut periculosum opus aleae suspiciebatur ex quo forsitan conjicere licet, et jam illos fabros antiquissimos doctrinam aliquam secretam, similem ei quam in collegiis fabrorum medii aevi reperimus, percoluisse, ac ad eos symbolum et formulam sub *ascia* pertinuisse.

Quod si hac de re certa testimonia afferri posse vetustas monumentorum edax vetet, certe tamen omnia medii aevi monumenta architectonica per symbola ac ornamenta sua hanc secretam Gnoseos doctrinam profitentur; Templarii eadem imbuti, et foedissimae insuper Ophianorum Sophiae praeposterae dediti non prius de eadem iudicati ac condemnati sunt, quam per potentiam suam potestati spirituali ac saeculari ruinam minitarentur: Post flagitia per iudicium expiata, doctrina per rogos lustrata (ut Phoenix ex cinere) in collegio fabrorum Scotorum multosque per rivos in *hetaeriis* Architectonicis longe lateque propagata resurrexit ut Nilus caput suum abscondens, quod vestigia monumentorum insequentes una cum Capite Bafometi revelavimus, certo certius confisi, omnia quae de ornamentis similibus in lucem proferentur, signa, sculpturas veritati a nobis prospere exploratae maximum testimonium praebitura esse.

Lectori hic denique in memoriam revocandum, a nobis nec Templarios omnes sed tantum Scientes seu *Professores* ut ex *Gnosticis* tantum *Ophitas* doctrinae illius secretae infamis ac infandae reos censer. Etiam si Cl. Neander in recentissimo de sectis gnosticis opere (Genetische Entwicklung der vornehmsten gnostischen Systeme, Berlin 1818) hanc materiam magna cum perspicuitate discreverit ac ordinavit, ac Beausobrii vestigia premens omnia in melius interpretatus sit, de Ophitis ipsis paucissimos solummodo reos censet flagitiorum infandorum, quorum testimonia antiquissima ex signis ac sculpturis in dissertatione nostra exhibuimus.

Illud ipsum ex Epiphanio (*haer.* 26. C. 13.) citatum Ophitarum praeceptum „nullas proles esse procreandas ne semen luminis in regno *τῷ* Jaldabaoth pessumdetur semenque in se esse recipiendum“ quid aliud nisi maximum incitamentum *παιδερασίας* est, quam locus ex Epiphanio, Irenaeo et Theodoro de figura serpentis intestinorum contortus referentis allatus, omni dubio eximit. Denique et aliud illud praeceptum *λειτουργίας* non de operibus Demiurgi solvendis, sed de *voluptate praepostere solvente* intelligendum esse putamus.

Ad hanc nequissimam sectam Ophitarum, qui libidini foedissimae inhiantes Christum proculcabant, etiam si tunc sub nomine Christianorum veniebant aut cum illis confundebantur, etiam forte turba illorum pertinuit, qui apud Plinium tanquam Christiani delati Christo maledicebant. (Plin. X. 97.)

E p i l o g u s.

Durante impressione hujus dissertationis legendo scribendoque in libris epistolisque complura invenimus quae commentationi nostrae monumentorum Templariorum et Gnosticorum medii aevi maximam fidem faciunt assertionemque nostram confirmant: fore ut ex similibus monumentis, quae tempus in lucem producet, omnibus, quae a nobis dicta sunt veritas constet. Hic aliqua nova solummodo testimonia carptim ac breviter (ut repetitionis taedium effugiamus) perstringemus. Imprimis nuperrime cum apud Ser. Principem Prosperum Sinzendorf, (Fautorem omnium musarum) Ernstbrunni per hebdomadem hospitarer, excursum feci in villam Illustrissimi Comitis Ferdinandi a Colloredo ac illo comitante ipse ecclesiam Wultendorfensem (sic enim non *Waltersdorf* praedium illud nuncupatur) inspexi, ex ore testium ocularium, qui ante viginti sex annos (A. 1792) effractioni pavimenti ac destructioni idolorum bicipitum ibidem inventorum adfuerant, factum superius narratum confirmatum audivi, locum ipsum inspexi, ubi haec idola defossa sub pavimento ad introitum hodiernum ecclesiae in profunditate aliquot pedum sub tabulis ligneis latuere, denique duo signa lignea, a fabris haec reperientibus pro imaginibus Sanctorum habita ac ideo non dilacerata ipse vidi. Sunt rudissimae artis ex illo tempore opera, alterum equitem armatum cum pallio, alterum foeminam repraesentans. Ego quidem per illud *Templarium*, per hoc *Meten* repraesentari ideo non dubito, quia si revera Sanctorum, quorum nullum indicium prae se ferunt, signa fuissent, nulla certe de iis sub terram una cum idolis bicipitibus defodiendis ratio constitisset. Sed cum nullis alias characteristicis notis distincta sint, eadem delineari supervacaneum censi.

Majorem attentionem meretur altare quoddam totum lapideum sed vetustate ac injuria temporum truncatum, quod olim in ecclesia situm nunc foras transpositum a tergo presbyterii foras visendum est. Verosimiliter ingentem jacturam elegantissimae pro illo tempore sculpturae tempore incursionis Suecorum passum est, quia nulla alia ratio quare in ecclesia mutilatum, aut integrum ex ea foras translatum fuerit in promptu est. Triplicem exhibet scenam: superius Christus e cruce desumitur; inferius Magi Orientis praeunte stella Mariam invisunt; in medio, inter utrumque quatuor figurae adhuc cum cane visendae,

sed ita defiguratae ut, nec quid in manibus gesserint, nec an omnes quatuor aut tres solummodo foeminae sint, discernere liceat. Vestustissimum hoc altare nunc foris injuriis tempestatum ac puerorum expositum, allegoricam quandam gnosticam significationem habuisse ex sequentibus censeo. Crux in formam \top figurata est, *stella* et *canis* adsunt, praeterea figurae foemininae torquibus aureis (quibus *Mete* insignis est) distinguuntur, ac inter primam ac secundam contignationem ornamentum aliquod singularissimum, alias difficile explicandum videtur, pomum nimirum quod duae manus ex nubibus protendunt, ac quod ut canis, \top , et torques ad cyclum symbolorum gnosticorum, referri potest.

Sed haec quomodocunque interpretentur, notabilissima hujus ecclesiae monumenta sunt lapides illi veteris ecclesiae novae insertae, quorum fidelem delineationem (tabula III. fig. 14, 15, 16) exhibet, et] qui jam supra explicati sunt. (Figura 15) Templarii nimirum baculo in forma *grallae* (*Krücke*) figurato innixi plus semel ibidem occurrit. Sensus hujus baculi formam \top prae se ferentis ex supradictis abunde cognitus est, sed miram haec gralla elucidationem ex Titureli poemate accipit ubi Titureli (Praefecti Templariorum) ensis lapsu temporis in *Grallam* mutatur. (Büsching wöchentl. Nachricht. IV. B. II. Stück p. 73.)

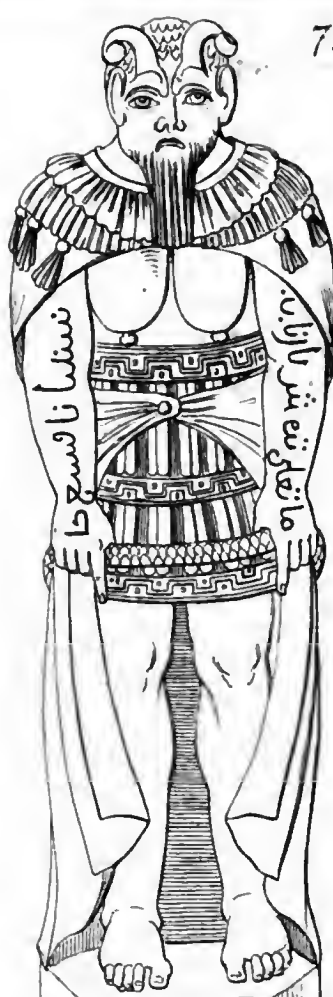
Denique omnibus, qui quaedam horum forsitan melius non dicta fuisse reprehendent, cum Xenophontis verbis respondebimus: Οὐ λανθάνει δέ με, ὅτι καλὸν καὶ ἐξῆς γεγράφθαι βέλδιον γὰρ ἔσται αὐτοῖς (ΤΗΝΩΣΤΙΚΟΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΣΙ) ταχύ μὴ ὀρθῶς, μεμψαθαι καίτοι γέγραπται γε οὕτως, ἵνα ὀρθῶς εἴη. — οὐ γὰρ δοκεῖν αὐτὰ βελόμαι μαλλον ἢ εἶναι χρήσιμα ἵνα ἀνεξέλεγκτα ἢ εἰς αἰ.

Hammer.

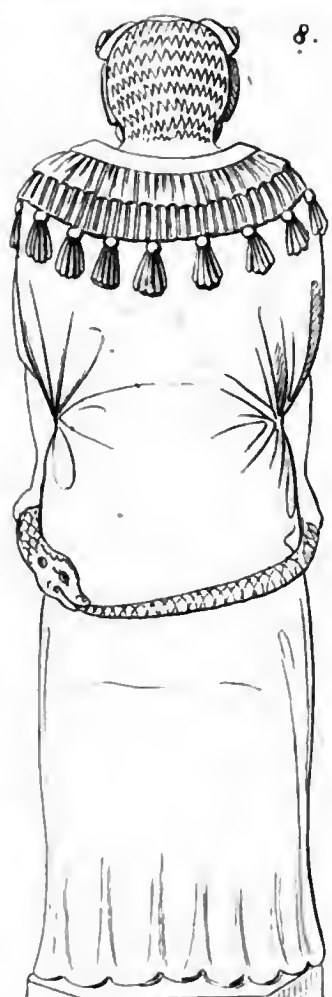
ما وائنتانا استلبا
تقاروت شانا نغرم

9.

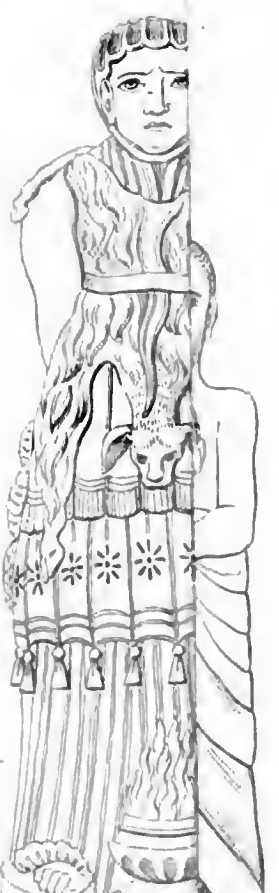

شندا ناسع جا
ما نغرم شانا نغرم

7.

8.

شندا ناسع جا
ما نغرم شانا نغرم

9.

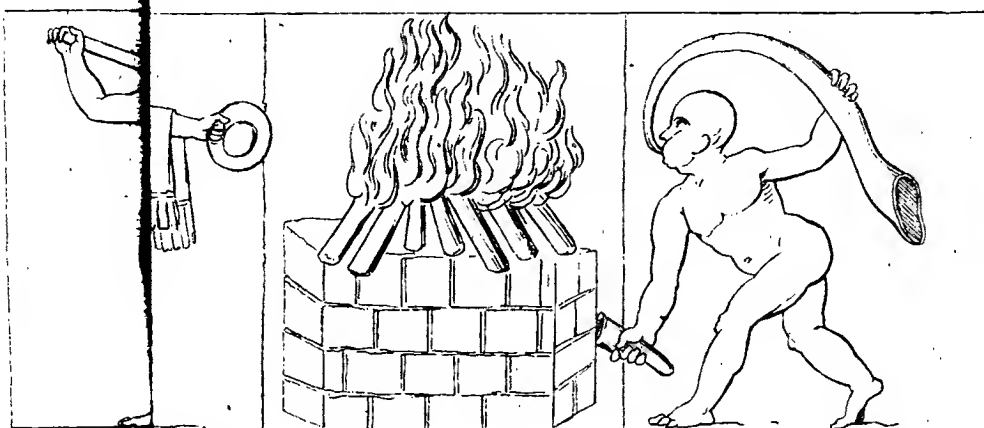
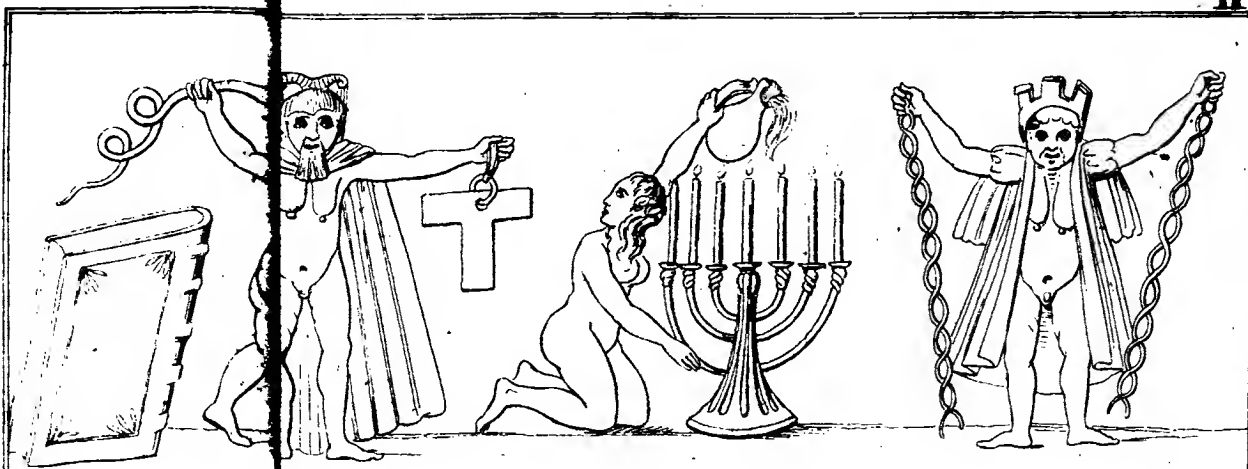

15.

16.

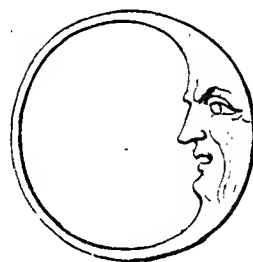
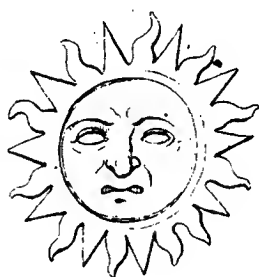
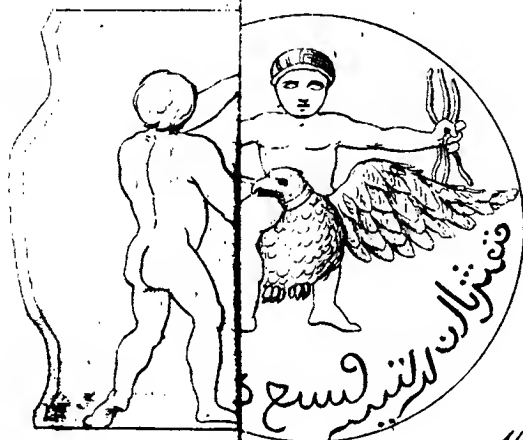
شندا ناسع جا
ما نغرم شانا نغرم

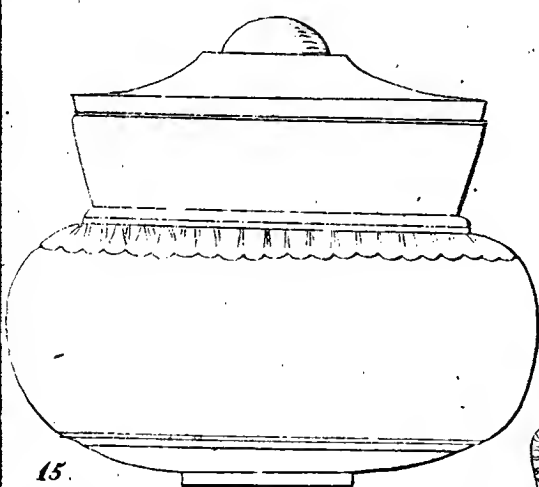
6.

7.

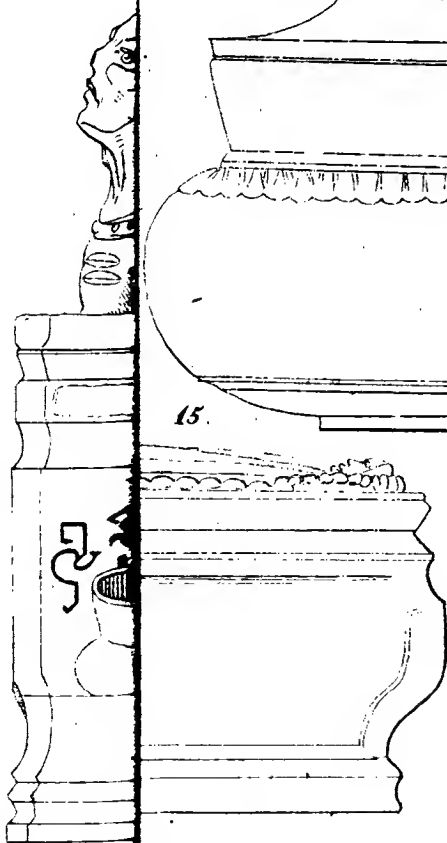
8.

14.

15.

16.

